

வெளியீடு எண் 234.

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி

(விளக்கக் குறிப்புகளுடன்)

திருவாவடுதுறை ஆதினம்

1968

உ
சிவமயம்

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துத்
திராவிடமாபாடியகர்த்தராகிய
ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்
184-வது குருபூஜைவிழாமலர்

கிலக - சித்திரை - ஆயிலியம்

5-5-1968

வெளியீடு எண் 234.

உ
சிவராமம்

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்
அருளிச்செய்த
தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி

இஃது

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்திரண்டாவது குருமகாசுந்திரானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமசாரிய சுவாமிகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி
வெளியிடப்பெற்றது.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

1968

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்
— திருவாவடுதுறை —

உ.
சிவமயம்

முகவுரை

செந்தமிழ்த் தாயின் சிறந்த மணிமுடியாவது தொல்காப்பியம். காலத்தாலும், பண்பாலும், பயனாலும் எம்மொழிக்கும் இல்லாத சிறப்பை வழங்குவது தொல்காப்பியம். மொழியியல்பு பொருளமைதி, ஒழுக்கலாறு இத்தனையும் தாங்கி நிற்கின்ற பாடல், பண்பு, பாடல்களுக்கு வண்ணந்தீட்டி ஒளியூட்டி விளக்கும் உவமமும் வண்ணமும் முதலான மரபுவழி வரும் நிகழ்ச்சிகள், அவைகள் தரும் சுவை, இத்தனையையும் தன்னகத்தடக்கி நிற்குந் தனிப்பெரு நூல் இது.

இந்த நூல் எழுந்த காலம் கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னே என்பர் வரலாற்று நூலார். இன்றுவரை ஏன் நானையுங்கூட வளர்ந்தவளருகின்ற - வளரும் தமிழர் பண்புகளனைத்திற்கும் மூலக்கருவூலமாய் விளங்கும் முதலூல் இது. எனின், தமிழர் பண்பாடு எத்துணை உயர்ந்து பரந்து வளர்ந்திருந்தால் இத்தகைய நூலைப் பெற்றுத் தமிழ் தன்னேரிலாத மொழியாக விளங்கியிருக்கக்கூடும் என்ற உயர்வுள்ளம் உதிக்கும் போது நம்மனைவருக்கும் பெருமகிழ்வு உண்டாவது இயற்கை தானே.

[அத்தகைய பெருநூலின் தொடக்கம், எழுத்தும் சொல்லுமாகிய அடித்தளம். அதன்மேல் எழுந்த

கோட்டையே பொருள். அதில் காணப்படும் வண்ணவண்ண ஓவியங்களே யாப்பும் அணியும். இவற்றை அனைவரும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய நிலையில் தொல்லாசிரியர் பலர் உரையானும் நூலானும் பணிபல புரிந்துள்ளனர். அவருள் காலத்தானும், கருத்தானும் முற்பட்டவர் இளம் பூரணர். அவரையொட்டித் தொகுத்தும் வகுத்தும் நூல்யாப்பான் நன்னூலுரைகண்டவர் பவணந்தியார். பின்னே, பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சி னார்க்கினியர், கல்லாடனார், தெய்வச்சிலையார், முதலியோர் உரைகண்டு தம்மறிவானும் பிறநூன் மேற்கோள்களானும் விளக்கத்தந்தனர்.

இத்தனைச் சாதனங்களிருந்தும், மலைவு மிகுந்து இருந்தமையைத் திருவுளங் கொண்டு திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துப் பெருந்தவ முனிவராக விளங்கிய மாதவச் சிவஞானயோகிகள் மலைவற - தெளிவுற தொல்காப்பியப்பாயிர விருத்தியும் முதற்குத்திரவிருத்தியும் எழுதியருளினார்கள்.

தமிழில் ஞானசாத்திரங்களுக்குப் பேருரை எழுத மாபாடியம் வழிகாட்டியாக அமைந்திருப்பது போல இலக்கணநூலுக்கு எழுதும் விருத்திக்கு இவைகளே வழிகாட்டியாக அமைந்தன எனலாம்.

இவ்விருத்தியுள் நூல்முழுவதிலும் ஊன்றிப் படிக்கும் உண்மையறிவாளர்க்கு உளதாம் ஐயங்கள் அகற்றப்படுகின்றன. இன்றும் ஆழப்படிப்பார்க்கு உறுதுணையாவன இலக்கணக்கொத்தும், பிரயோக விவேகமும் பாயிரவிருத்தியும் சூத்திர விருத்தியுமே என்பதையாரும் மறுக்க இயலாது.

தமிழோடு ஒத்த மொழியாகிய ஆரியத்தும் ஆழ்ந்த புலமை உடையவர்களாதலின் சுவாமிகள் ஆரிய இலக்கணத்தோடும் பாதஞ்சல மாபாடியத் தோடும் ஒப்புநோக்கி உயர்வுகாட்டித் தமிழுக்குத் தனிப்பெருமை வழங்கியிருக்கிறார்கள்.

சிற்சிலவிடங்களில் இவை தமிழுக்கே உரிய சிறப்பியல்பு, ஆரியத்துக்கே உரிய அமைதி, இரண்டற்கும் ஒத்த உண்மை, என்று இவர்கள் வரையறுப்பது இவர்களது சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போன்ற நடுநிலைஉணர்ச்சியை உணர்த்துவதாகும்.

தலையாய இலக்கணநூற்கு உரைசெய்தலின் தமக்கே உரித்தான ஏறுபோற் பீடுதடை ஒன்றைத் தமிழில் கையாளுகிறார்கள்.

இவர்கள் சிறந்த சிவானுபூதிச் செல்வர்களாக விளங்கியவர்கள்; ஆதலின், இந்நூற்கு ஓரளவு உரை எழுதித் தம் கல்விப்பரப்பைத் தமிழுலகிற்குக் காட்ட விரும்பியவர்களல்லர். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் போன்ற ஞானசாத்திரங்கட்கு முன்னையோர் எழுதிய தொன்மையான உரைகள் தெளிவு அளிக்காமையால் கருவி நூல் விளக்கமும் இன்றியமையாமையைத்தேர்ந்து, இவ்விருத்தியுரைகளை எழுதினார்கள். சங்கரநமச்சிவாயர் எழுதிய நன்னூல் விருத்தியுரையைப் புத்தம் புத்தாரை ஆக்கினார்கள். ஆதலால் இவ்விருத்திகளில் காணப்பெறும் அறிவியல் கருவிகள் பல. அவர்கள் செய்த ஞானசாத்திர உரைகளின் பலவிடங்கள் இக்கருத்து நுணுக்கங்களைக்காட்டி நிற்கின்றன.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த இவ்விருத்தி உரைகள் இதுவரை பல ஆண்டுகளாக எம். ஏ., புலவர், வித்துவான், தேர்வுகளுக்கு இலக்கணத்திறனாய்வு நூல்கள் என்ற முறையில் பாடமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சுவாமிகள் தோன்றிய இடமாகிய விக்கிரமசிங்கபுரத்தும், முத்தியடைந்த தலமாகிய திருவாவடுதுறையிலும் திருநாட் சிறப்பு வழிபாடு நிகழ்த்தப்பெறுகிறது. சுவாமிகள் சிவயோக சமாதி நிலயத்துக்கும் விக்கிரமசிங்கபுரத்தில் கோவில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் திருவுருவத்திற்கும் விசேஷ அபிஷேக அலங்கார ஆராதனைகளும் விரிவான மகேசுவர பூசையும், இரண்டு இடங்களிலும் தக்க புலவர்களைக்கொண்டு சுவாமிகளின் அருள் உரை விளக்கங்களும் வழக்கம்போல நிகழ்த்தப்பெறுகின்றன. அவர்கள் அருளிய நூல்கள் ஆண்டுதோறும் முறையே வெளியாகின்றன. அம்முறையில் இந்நூலுக்கும் திருத்தமான விளக்கக் குறிப்புகளோடு ஒரு பதிப்பு நமது ஆதீனத்தில் வெளிவர வேண்டுமென்று இருபத்திரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம் ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் திருவுளம் பற்றினார்கள். கீலக ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் ஆயில்யநாளில் நிகழ இருக்கின்ற ஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகளின் திருநாளில் வரவேண்டும் என்றும் ஆணை அருளினார்கள். அவ்வண்ணமே இப்பதிப்பு நூற்றெண்பத்து நான்காவது திருநாள் நினைவுமலராக வெளிவருகின்றது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்திரண்டாவது குருமகாசந்நிதானம்
ஸ்ரீ-ஸ-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

இது திருத்தமாக வெளிவர ஆதீனத்துச் சரஸ்வதிமால் நூல்நிலயத்திலுள்ள ஏடுகள் பெரிதும் உதவின. ஆதீனத்துத் தமிழ்க்கருவூலமாக விளங்கிய மகாமகோபாத்தியாய பிரம்மபுரீ உ. வே. சாமிநாதையார் அவர்களிடத்திலும், தமிழ் இலக்கணத்தில் தனிப்பேரறிஞராய்த் திகழ்ந்த திருவாவடுதுறை சு. பொன்னேதுவாமூர்த்திகள் அவர்களிடத்தும் போலகம் சாஸ்திரரத்னாகரம், பிரம்மபுரீ ராமா சாஸ்திரிகள் அவர்களிடத்தும் முறையாகப் பாடங்கேட்டகாலத்துத்தொகுத்துவைத்த விளக்கக் குறிப்புகள் இதன்பின் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. இக்குறிப்புகள் இலக்கணக் கருவூலத்தைத் திறப்பார்க்கு ஓரளவு உற்றகருவியாகலாம்.

இதனை வெளியிடப்பணித்த புரீ-ல-புரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் திருவடிகளுக்கு அடியேனுடைய வணக்கங்கள் என்றும் உரியன. செந்தமிழ் உலகம் சீவஞான தானத்தையும் செந்தமிழ் அறிவையும் புகட்டிவரும் இவ்வருள் நிலயத்திற்கு என்றும் கடமைப்பாடு உடையதாகும்.

இதன் இறுதியிற் காணப்பெறும் விளக்கக் குறிப்புகளில் உள்ள குறைகளை, கனிவு கூர்ந்து தெரிவித்தால் அடுத்த பதிப்பில் திருத்த ஏதுவாகும் என்பதைச் செந்தமிழ் உலகிற்குத்தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

திருவாவடுதுறை
26-4-68.

ஆதீன மகாவித்துவான்,
ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

உ
சுவமயம்

குருமரபு வாழ்த்து

கயிலாய பரம்பரையிற், சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாணு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாநோ.

— ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

சிவஞானசுவாமிகள் வரலாறு

தொல்காப்பியப் பாமிரவிருத்தி முதற் சூத்திர விருத்தியுரைகளை எழுதியவர்கள் சிவஞானசுவாமிகள். இவர்கள் இளமையிலேயே திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் சின்னப்பட்டத்து எழுந்தருளியிருந்த பின் வேலப்பதேசிக சுவாமிகளிடம் ஞான தீட்சைபெற்றுச் செந்தமிழிலும் வடமொழியிலும் மிகத்தேர்ந்து, தருக்கம் இலக்கணம் இலக்கியம் சாத்திரம் தோத்திரம் முதலியவற்றிற் சிறந்து விளங்கினார்கள்.

இவர்கள், திருநெல்வேலிச் சீமையில் பாபநாசம் என்னும் ஊருக்கு அண்மையிலுள்ள விக்கிரமசிங்க புரத்திலே அவதரித்தார்கள். இவர்கள் தந்தை ஆனந்தக்கூத்தர். தாய் மயிலமமை. இவர்களுடைய பிள்ளைத்திருநாமம் முக்களாலிங்கர்.

முக்களாலிங்கர், 'விளையும் பயிர் முனையிலே' என்னும் பழமொழிக்கு இணங்க இளமையிலே சிறந்த கல்வியும், திருந்திய ஒழுக்கமும், சிவனிடத்தும் சிவனடியாரிடத்தும் செறிந்த அன்புடைய மனமும் பெற்று விளங்கினார். தண்பொருளை வளமபோல இவரிடம்கவிவளமும் இளமையிலேயே அமைவதாயிற்று. இவர்கள் இளமைப்பருவத்தில் ஒருநாள், திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தைச் சார்ந்த முனிபுங்கவர்கள் சிலர் விக்கிரமசிங்கபுரம் சென்றிருந்தார்கள். முக்களா

லிங்கர் பள்ளிக்குச் சென்று திரும்புகையில் முனிபுங்க வர்களைத் தரிசித்தார். தமஇல்லத்திற்கு எழுந்தருளித் திருவமுது செய்தருளவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார். இளமையிலேயே சிவமணங் கமழும் குழந்தையின குறிபடைக்கண்ட முனிவர் பெருமகனாக அவர்கள் வேண்டுகோளின் வண்ணம் இல்லம் சென்றனர். முக்களாலிங்கர், முனிவர்கள் எழுந்தருளியிருப்பதையும், அவர்களுக்கு அமுதருத்தி மாடிகைப் பூசை செய்விக்க விருமபுவதையும் தம தாய் மயிலமமையா ரிடம் தெரிவித்துக்கொண்டார். அப்போது தந்தை ஆனந்தக்கூத்தா ஊரிலில்லை. இல்லையானாலும், இல்லறத்திற்கேற்ற அமமையார் விரைவில் அறுசுவையுண்டி அமைத்து, அடியார்களுக்கு அமுதருத்தினர். குழந்தையின் கனிந்த உள்ளத்தையும். தாயின சைவ மாண்பையும் கண்ட முனிவர்கள் ஆசிபலகை நித்திருமடம் சார்ந்தனர். வெளியூர் சென்றிருந்த ஆனந்தக்கூத்தர் வீடு திரும்பினார். நிகழ்ச்சியினை அறிந்தார். தமமகனான சிவநெறிப்பற்றைச் சிந்தித்து மனம் பூரித்தார். அக்காலே முக்களாலிங்கர் வந்து தாய் தந்தை இருவரையும் வணங்கி எழுந்து 'அமமே! அப்பா! அடியேனுக்கு, முனிபுங்கவர்களுடன் திருவாவடுதுறை சென்று சிவஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவபபணியே செய்யவேண்டும் என்ற விருப்பமிருக்கிறது; உத்தரவுதரவேண்டும்' என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டார். அவர்களும் சம்மதித்தனர். முனிவர்களும் முக்களாலிங்கரைத் திருவாவடுதுறைக்குத் தம்முடன் அழைத்துச்சென்றனர்.

அப்போது திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் பின் வேலப்பதேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் சின்னப்பட்டத்

தில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். முக்களாலிங்கரின் அதி
தீவிரதர பக்குவ நிலையைத் திருவுளத்தடைத்துச்
சிவதீட்சையும் சைவத்துறவும் தந்தருளினர். துறவு
பூண்ட முக்களாலிங்கர் சிவஞானத்தம்பிரான் என்று
எடுப்பிலேயே தீட்சாநாமம் பூண்டு பலதுறைக் கல்வி
யோடு சிவயோக நெறியிலும் பயின்றுவந்தார்கள்.
அதனால் அவர்களுக்குச் சிவஞானயோகிகள் என்ற
சிறப்புத்திருநாமம் அடியார்கள் கூட்டத்து வழங்கலா
யிற்று. சிவஞானயோகிகள் குருமுகமாகவே மெய்
கண்ட நூல்களையும், ஆகம நுணுக்கங்களையும் அநு
பூதிப் பொருளுடன் அறிந்து தெளிந்து, நிட்டைகூடிச்
சிவஞான அநுபூதிச் செல்வராகத் திகழ்ந்தார்கள்.

சிவஞான சுவாமிகள் ஒருகால் திருப்பரத்திரிப்
புலியூருக்குச் சென்றார்கள். அப்பர்சுவாமிகளைக் கரை
யேறவிட்ட நகராதலின் அங்குச் சிலநாள் எழுந்தருளி
யிருந்தார்கள் அப்போது ஒருநாள் கற்றேராவை ஒன்று
கூடியது. அதில் ஒரு செல்வர் “கரையேற விட்ட
முதல்வா உனனை யன்றியும் ஓர் கதியுண்டாமோ”
என்ற ஈற்றடியைத்தந்து ‘இதனை முடித்துக்கொடுப்
பாருக்கு நூறுபொன் பரிசளிப்போம்’ என்று அறி
வித்தார். இதனையறிந்த ஏழையொருவன் சுவாமி
கள்பால் வந்து இதனை விண்ணப்பிக்கச் சுவாமிகள்
உடனே,

வரையேற விட்டமுதம் சேந்தனிட

உண்டனைவல் வினம்என்றாலும்

உரையேற விட்டமுத லாகுமோ

எனைச்சித்தென் றுரைக்கின்என்றும்

நரையேற விட்டமுத னுளவனாக்
கொண்டுநதும் புலிசைமேவும்
கரையேற விட்டமுதல் வாவுன்னை
யன்றியுமோர் கதியுண்டாமோ.

என்ற பாடலை அருளி எழுதிக்கொடுத்துப் ‘பரிசில் பெற்றுச் செல்க’ எனப் பணித்தனர்.

பின்பு, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டுக் காஞ்சிபுரம் சென்று பின்னையார்பாளையம் என வழங்குகிற இடத்தில் பனனாட்கள எழுந்தருளிஞர்கள். அங்கே மணிகண்டமுதலியார் என்னும் செல்வர் ஒருவர், சுவாமிகளைப் பேணிவந்தனர், அங்கே சில வைணவர்களின் செயலால் கம்பராமாயண முதற்செய்யுட் சங்கையும், உத்தரமும் ஒருசேர நிகழ்த்தும்படியாயிற்று.

சுவாமிகள் காஞ்சிபுரத்திலிருக்கும்போது தொட்டிக்கலைச் சுபபிரமணிய முனிவர், திருத்தணிகைக் கந்தப்பபயர், கச்சியப்பமுனிவர், இலக்கணம சிதம்பரநாத முனிவர் முதலிய பன்னிரு மாணுக்கர்களுக்குச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் சாத்திரங்களையும் முறையாகக் கற்பித்துவந்தார்கள்.

சிவஞானசுவாமிகள் காஞ்சிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காலத்து மெய்கண்டதேவர் அருளிச் செய்த சிவஞானபோதத்திற்குப் பேருரையொன்றை எழுதினார்கள். அது ‘சிவஞானமாபாடியம்’ என நிலைத்த பெயரைப்பெற்றுவிளங்கிவருகிறது. அதில் சங்கரர், இராமானுசர், மாத்துவர், சீகண்டர் முதலாயினார் பிரம சூத்திரத்திற்கு எழுதிய மகாபாஷியங்களின் நுட்பங்களும், அவர்கள் உரைகளிற் காணக்

கிடைக்காத திருவருள் நுணுக்கங்களும் நிறைந்துள்ளன. அங்கிருந்த அறிஞர் பலரும் பேருரையின் பெற்றியினையறிந்து போற்றுவாராயினர். சிற்றுரையொன்றும் செய்துதர வேண்டினர். சுவாமிகள் அவ்வாறே சிவஞானபோதச் சிற்றுரையையும் எழுதியுதவினார்கள். சிவஞானசித்தியார் பொழிப்புரை, சிவசமவாதவுரை மறுப்பு, அரத்தத்தாசாரிய சுலோகபஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு, சித்தாந்தப பிரகாசிகை, சிவதத்துவ விவேகம், சித்தாந்தமரபு கண்டன கண்டனம் முதலிய பல ஞானசாத்திர உரைகளும் நூல்களும் இயற்றினார்கள்.

மற்றும் பஞ்சாக்கரதேசிகர் மாலை, திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை, வடதிருமுல்லைவாயிலந்தாதி, திருவேகம்பரந்தாதி, அகிலாண்டேசவரிபதிகம், அமுதாமபிகை பிள்ளைத்தமிழ், செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், திருவேகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பு, கச்சியானந்தருத்திரேசர் பதிகம், இளசைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா முதலிய சிறு பிரபந்தங்களும், காஞ்சிப்புராண முதற்காண்டமாகிய பேரிலக்கியமும், தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, நன்னூல்விருத்தியுரைத் திருத்தம், இலக்கணவிளக்கச் சூருவளி என்ற இலக்கண ஆராய்ச்சிநூல்களும், தருக்கசங்கிரகம் - அன்னம்பட்டியம் என்னும் தர்க்கசாத்திர மொழிபெயர்ப்பும் இவர்களால் செய்தருளப்பெற்றன.

இவ்வண்ணம் சிவஞானசுவாமிகள் இருமொழிக்கும் செய்ததொண்டுகள் பல. திருவாவடுதுறை

ஆதினாத்தின ஞானகண்ணாக, செந்தமிழ்க் காவலராக, இலககண வரம்பினையும் சமயவரம்பினையும் பாதுகாக்கும் சிவ ஞானவள்ளலாகத் திகழ்ந்து சகாப்தம் 1708க்குச் சரியான விசுவாவச ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் எட்டாமநாள் (17-4-1785) ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் 1-40 மணிக்குச் சிவானந்தப் பெருவாழவு அடைந்தார்கள்.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

உ
சிவமயம்

சிவஞானசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

எங்கு மாய்நிறைந் தொளிர்முதற் கடவுளை யிறைஞ்சிப்
பொங்கு போருட் குரவனைப் புத்தியி னிறுவித்
துங்க மல்குதொல் காப்பியச் சூத்திர விருத்தி
யிங்கு வாழியற் றமிழ்வலோர் மகிழ்தர விசைப்பாம்.

சிறப்புப்பாயிரம்

வலம்புரி முத்தின் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமும்
திங்க ளன்ன கல்வியும் திங்களோடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவதும்
அஃகா அன்பும் வெஃகா உள்ளமும்
துலைநா அன்ன சமநிலை யுளப்பட
எண்வகை உறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையும் தாஅ ளாண்மையும்
உலகியல் அறிதலும் நிலைஇய தோற்றமும்

பொறையும் நிறையும் பொச்சாப் பின்மையும்
 அறிவும் உருவும் ஆற்றலும் புகழும்
 சொற்பொருள் உணர்த்துஞ் சொல்வன் மையும்
 கற்போர் நெஞ்சம் காமுறப் படுதலும்
 இன்றோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்
 பன்னருஞ் சிறப்பின் நல்லா சிரியர்
 அறனே பொருட்பயன் இன்பெனும் மூன்றின்
 திறனறி பனுவல் செப்புங் காலை
 முன்னர்க் கூறிய எண்வகை யுறுப்பினுள்
 ஏற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்
 சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் குணர்தலும்
 சொல்லிய பொருளொடு குழந்தூநன் குணர்தலும்
 தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் படுதலும்
 செய்ந்நன்றி யறிதலும் தீச்சார் பின்மையும்
 மடிதடு மாற்றம் மானம்பொச் சாப்புக்
 கடுநோய் தீற்றம் களவே காமம்
 என்றிவை இன்மையும் சென்றுவழி படுதலும்
 அறத்துறை வழாமையும் குறிப்பறிந் தொழுகலும்
 கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்
 மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலும் உரைத்தலும்
 உடைய ராகி நடையறிந் தியலுநர்
 நன்மா னாக்கர் என்ப மண்மிசைத்
 தொன் னூற் புலமைத் துணிபுணர் வோரே.”

என ஆத்திரையன் பேராசிரியன் கூறிய பொதுப்பா
 யிரத்தானே பன்னருஞ் சிறப்பின் நல்லாசிரியனை

உணர்ந்து வழிபட்டு ஒருநூல் கேட்பான் புகுந்த நன்
 மாணாக்கர்க்கு, அந்நூலான நுவலப்படும் பொருளும்,
 நூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனும், கேட்டற்
 குரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பதூஉம, இன்னது
 முற்றிய பின்னர் இந்நூல் கேட்கறபாற்று என்னும்
 இலையும உணர்ந்தன்றி, நூல் கேட்டற்கண் மனலுக்
 கஞ் செல்லாமையின, இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய்
 இந்நான்கும ஒருதலையாக முன்னர் உணர்த்தல்வேண்
 டும்; இந்நான்கும் உணர்ந்த வழியும், கற்றுவல்ல
 சானரோரல்லாராற் செய்யப்பட்ட நூலாயின கூறி
 யதுகூறல் முதலிய குற்றமுடைததாமனறேயென
 ழும், கற்றுவல்ல சானரோரும் மற்றோர் கோட்பாடு
 பற்றிச் செய்யின் முனைவனூலொடு முரணுமனறே
 எனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின, அவ்
 ஐயம் நீக்குதறபொருட்டு ஆக்கியோன் பெருமையும்,
 நூற்பெருமையும், அந்நூல் வழங்கும் நிலமும், அதன
 முதனூலும் இவையென்பது தோன்ற, ஆக்கியோன்
 பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் உணர்த்தல்
 வேண்டும். ஆகலின, இவ்வேட்டுந் தெரிப்பதாகிய
 சிறப்புப்பாபிரம் இந்நூற்குப் பனமபாரனாரால் கூறப்
 பட்டது.

வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்

எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்

செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்

புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்து
 அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
 அதங்கோட் டாசாற்கு அறிபத் தெரிந்து
 மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
 மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த
 தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோலே.

இதன் பொருள் : வடவேங்கடந் தென்குமரி
 ஆயிடை - வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கட் குமரியும்
 எல்லையாக உடைய அவ்விடமாகிய, தமிழ் கூறு
 நல்லுலகத்து - தமிழ்மொழியைக்கூறும் நல்லவுலகத்
 தின்கண் வழங்கும, வழக்கும செய்யுளுமாயிருமுத
 லின்-வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும ஆராய்ந்த பெரிய
 காரணத்தானே, எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்
 நாடிச் செந்தமிழியற்கை சிவணிய - அவற்றின் கண்ணா
 வாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும்
 பொருளிலக்கணமும் ஆராயந்து செந்தமிழின் உண்
 மையைப் பொருந்தி உணரும் பொருட்டு, நிலத்தொடு
 முந்து நூல் கண்டு - அச்செந்தமிழ் நிலத்து மொழி
 யோடு முற்பட்டுத்தோன்றும் நூலினை நோக்கி, முறைப்
 பட வெண்ணிப் புலந்தொகுத்தோன - அந்நூலிற்
 கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தாருணரு முறைமைப்
 படக் கருதி நூலைத் தொகுத்துச் செய்தான, போக்கு
 அறு பனுவல்-அங்ஙனஞ்செய்த குற்றமற்ற நூலினை,
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்து - மாற்றாது
 நிலத்தைத் தனக்கு நல்கும் போர்த்திருவினையுடைய
 பாண்டியன் மாகீர்த்தி அவைக்களத்தின, அறங்கரை

நாவினான்மறை முற்றிய அதங்கோட் டாசாற் கரிநபத் தெரிந்து - அறமேகூறு நாவினகத்து நான்மறையும் முற்றப்பயின்ற அதங்கோடென்னும் ஊரினாசிரியனுக் குக் குற்றமறத் தெரிவித்து, மயங்கா மரபி னெழுத்து முறைகாட்டி - இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத் தமிழும் முன்னூலுட்போல விரவாத தனமையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து முறையானே உலகிற்கு அறிவித்து, மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனைத் தன்பெயர் தோற்றி - கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் ஐந்திரவியாகரண நிறைய உணர்ந்த தொல்காப்பியனைத் தன் பெயரைத் தோற்றுவித்தலால், பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன் - பல புகழையும் இவ்வுலகத்தின் நிலைபெறுத்தின தவ ஒழுக்கத்தினை உடையான என்றவாறு.

① வேங்கடங் குமரியெனவே திசை பெறப்படுமாயி னும், எல்லைகூறப் புகுந்தாராகலின், அதற்கேற்பத் திசைகூறி யெல்லைகூறுதன் மரபென்பதுபற்றி, வட வேங்கடந் தென்குமரியென்றார்.

② தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கட் பிறவெல்லையும் உளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார், அகத்திய னார்க்குத் தமிழைச் செவி அறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள்வரைப்பென்னும் இயைபுபற்றி என்பது. ③ தெற்கட் குமரியாருகலின், அதுவே எல்லையாயிற்று. ④ கிழக்கு மேற்குக் கடல் எல்லையாகலின், வேறெல்லை கூறாவினார்.

“ வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த

நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கணம் அறைகுவன் முறையே,”

எனச் சிறுகாக்கை பாடினியார் தெற்குங் கடலெல்லை
கூறியது, குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச்
செய்ததென அறிக. ✓

வடவேங்கடம தென்குமரி என்பன அன்மொழித்
தொகையாய் அவற்றை எல்லையாகவுடைய நிலத்தை
உணர்ச்சினை. இஃதறியாதார் ஆயிடை என்புழித்
தணித்து நின்று பொருளுணர்த்தலாற்றாத அகரச்
சுடடிகளை ஆகுபெயரென மும். அவற்றுக்குள்ளென
உருபு விரிததும் இடர்ப்படுப.

தமிழ்நாடு நல்லுலகத்தென இடத்தின்நிகழ்
பொருளினொழிவும் பண்பும் இடத்தின்மேனின்றன.

ஆயிடையாகிய உலகத்தென்க.

இருமுதலென்னும் பண்புத்தொகை ஒட்டி ஒரு
சொல்லாய் நின்று, பின்னர் ஆயென்பதனோடு
தொக்கு, வினைத்தொகையாயிற்று. கூர்த்தவுணர்வு
முதலிய பிறகாரணங்களினும் இஃது இன்றியமையாச்
சிறப்பிறமெனபார் இருமுதலென்றார்.

“நின்முகங்காணு மருந்தினேன்.”

என்புழிப்போல, ஆயிருமுதலென்புழி ஆராய்ச்சியை
முதலென்றதாகலின், ஆண்டு வினைகொண்டு முடிந்
தது. ஆய்தல் - ஈண்டவ்விருவகை மொழிகளையுங்
கற்று உளங்கொளப பயிறல்.

இந்நங்னம் வழக்குஞ் செய்யுளும் பயின்ருர்க்கு, அவற்றின்கண் ஒருநிகரனவாய் சொற்களுள் ஒன்றோ டொன்று ஒவ்வாதுளவாகிய செய்கை வேறுபாடு களுஞ் சொன்முடிபு பொருண்முடிபு வேறுபாடுகளும் நோக்குமவழி, இவை எல்லாம் வழாநிலையோ, சிலவழு வமைதியோ, வழுவோ, கட்டளையிலையோ எனவும் ஆசங்கை நிகழுமனதே, அவ்வாசங்கைநீங்க, எழுத்து முதன்மூன்றும் ஆராய்ந்து, செந்தமிழியற்கை சிவனு தற்கு, இந்நூலொருதலையான் வேண்டப்படுமென்ப தூஉம், அவை பயிலாதார்க்கு ஆசங்கையே நிகழாமை யின் இந்நூல் பயன்படாது என்பதூஉம், விளக்கிய, ஆயிருமுதலினாடிச் சிவணியகண்டெண்ணித் தொகுத் தோனென்றார். எனவே, வழக்குஞ்செய்யுளுமாராய்ந்த பின்னா இந்நூல் கேட்கற்பாற்று என்பது பெறப் பட்டது; இக்கருத்தறியாத நச்சினர்க்கினியார் முதல் என்பதனைப் பெயரடியிற் பிறந்த முதனிலை வினைப் பெயராகக்கொண்டு, முதலுதலினால் என உரைப்பர். இருமுதல் என்னும் தொகைச்சொல் அங்ஙனம் பக்கிசைத்தல் பொருந்தாமை அறிக. இன்னும் அவர் நல்லாசிரியருடைய வழக்குஞ் செய்யுளுமென உரை கூறினார்.

“வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.”

என மரபியலுட் கூறுதலின், வழக்கெனவே உயர்ந் தோர் வழக்கென்பதூஉம், அதனோடுனெண்ணப்படு தலிற் செய்யுளும் அவர் செய்யுளென்பதூஉம், தாமே பெறப்படுதலின், அது மிகையாமென மறுக்க. வழக் கெனவே செய்யுளும் அடங்குமாயினும், தலைமை

தோன்ற வேறு கூறினார், 'முனிவர் வந்தார் அகத்தியனும் வந்தான்' என்புழிப்போல. உலகமொழியும் வேதமொழியுமெனப் பகுத்த மாபாடியத்திற்குக் கையடனாகும் இவ்வாறே உரைத்தார்.

[சாண்டுப் பொருளென்றது அகம் புறமென்னும் இருகூற்றுப் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாய்ச் செய்யுளிற பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய உலகியற்பொருளை, மொழித்திறம் உணர்தற்பொருட்டுச் செய்யுளாராய்ச்சிக்கு ஒருதலையான்வேண்டப்படுதல்பற்றி இயற்றமிழ் ஒழிபாகக்கொண்டு ஓதற்பாலன அவையேயாகலின். அறநேல், இஃதெழுத்துஞ் சொல்லுமபோலச் செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு ஏது ஆகாமையானும், வடமொழியார்வேறே துவதல்லதுசத்தநூ லுளோதாமையானும், ஈண்டோதல்வேண்டாம பிறவெனின்; ஈண்டுக கூறும் பொருட்பாகுபாடுகள் பொதுவாகாது தமிழிற்கே சிறந்து வேறென றுற் பெறப்படாமையின், இப்பொருள்பற்றி வரும் பரிபாடல், கலி, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஆற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து முதலிய செய்யுள் ஆராயப்புகுந்தார்க்கு இப்பொருட்பாகுபாடு உணராக் காற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போல இடர்ப்பட்டுச் செய்யுண் மொழித் திறம் உணர மாட்டாமையிற் செய்யுண் மொழித்திறம் உணர்ந்து செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு ஒருதலையான ஓதல் வேண்டுமென்க.]

செந்தமிழ்இயற்கை சிவனுதல் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல். முட்டு - வழி. ✓

நாடிச் சிவணியவென்பது 'ஐதியுணர்ந்தான்' என்பதுபோலக் காரணகாரியப் பொருட்டாய் நின்றது.

சிவணியவென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இஃதுணரமாட்டாதார் நாடிக் கண்டு எண்ணித் தொகுத்தான் எனக் கூட்டி, ஒருவினை முதல் வினையாக்கி, நாடிய ஆராய்ச்சியிற் குறைபாடு உடையவற்றிற்கு முந்துநூல் கண்டென்றும், ஆயிரு முதலிற் செந்தமிழியறகை சிவணியவெனக் கொண்டு கூட்டியும் இடர்ப்படுப.

செந்தமிழ் என்பதனை நிலமென்பதனோடும் கூட்டுக. நிலமென்பது ஆகுபெயர்.

செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூல் என்றது அமமொழி தோன்றுக காலத்து உடன்தோன்றியநூலென அதன்ருனமை கூறியவாறுயிற்றென்பது. எனவே, அகத்தியமென்பது பெற்றும். அறநேல், ¹முந்துநூல் கண்டெனப் பொதுப்படக் கூறுதலானும், ²அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்னுமையானும், நூலுள்ளும்,

3 கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்க.

எனப் பிறுண்டும் பொதுப்படக் கூறுதலானும், அகத்தியமே முதலுமென்பது துணியப்படாதாம் பிற வெணின்; - நூலெனப் பொதுப்படக் கூறுது நிலத் தொடு முந்து நூலென விசேடித்தவின, செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்றேன்றிய நூல் அகத்தியமொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின்வழித்தோன்றியனவேயாம் ஆகலானும், ஐந்திரநோக்கித் தொகுத்தானெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்டுஞ்செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல் இலக்கணங்களும், உயர்திணை ஆற்றிணை

முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப் பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோரன்ன பிறவும வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாம் தாமே டடைத்துக்கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டென்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதனூல் அகத்தியம் என்பதூஉம் அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉந் துணியப்படுமென்க.

அற்றேல், தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிற்காலத்து வீழ்ந்தன சில முந்துநூல் கண்டு அவற்றின் வழிநூல் செய்தாரெனக் கொள்ளலாமோவெனின்;- அஃதானோர் வழக்கொடு மாறுகொள்ளுவார் இக்காலத்துச் சொல்லினும், அழிப்பட்ட சானோர் சொல்லாராகவிற்கொள்ளாம என்பது. அல்லதூஉம், கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற்பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென்று உரைசெய்தாராகலின், இடைச்சங்க நாள் முதல் இன்று காரும் வழங்கி வருதலானும், அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல் செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காது ஆகலானும்,

“ கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்ந்த தொல்காப் பியன்றன்
ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.”

எனவும்,

“ வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வாறோ ரேததும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனப் புலமை யகத்திய னென்னும்
ஆருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியன்.”

எனவும்,

“ மன்னிய சிறப்பின் வாறோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்
தன்பால தென் தமிழ் தாவின றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும்.”

எனவும், எல்லா ஆசிரியர்களும் அகத்தியனார்க்கு
முதன மாணாக்கராயினர் என்பது பற்றியே தொல்
காப்பியனார்க்குப் பெருமை கூறி, அகத்தியமே தொல்
காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும்,
அகத்தியனாரோடு முரணிச் சபித்தாராயின அதுபற
றியே பெருமை கூறத்தகும் அவ்வாறு ஓராசிரியருங்
கூறுமையானும், அது வேதவழக்கோடும் ஆனாரோர்
வழக்கோடும் மாறுகொளளுவார் கூற்றேயாமென
மறுக்க.

அற்றேல், அகத்தியநிறைந்த தொல்காப்பியன்
என்னது ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றது
என்னையெனின்; - அகத்திய நிறைந்தமை எல்லாரா
னுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியினும் வல்லன்
ஆயினானென்பது விளக்கிய, அங்ஙனம் கூறினாரென்
பது. இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின் வழித்தோன்றிய
நூலென்பது விளக்கிய ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்

பியனென்றான் என்பாரை, ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனவே ஐந்திரம முதனூலென்பது அமைந்திருப்ப, முந்துநூல் கண்டெனக் கூறியதெற்றுக் கெனவுங் கூறி மறுக்க.

முறைப்படவெண்ணிப் புலந்தொகுத்தலாவது முதனூல் பார்த்துகிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில்வாழ் நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகாமை யின அவர் அறியுமமுறைப்படஎண்ணி அதற்கேற்பத் தொகுத்துச் செய்தல். இனிச் சார்புநூல்போலத் திரிபு வேறுடைத்தாகச் செய்யாது முன்னோர்நூலின முடிபு ஒருங்கொப்பக் கருதித் தொகுத்துச் செய்தல் எனினும் அமையுமென்க. எனவே, இது வழிநூல் என்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

“மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு நூல்தாம் இருவகையியல்
முதலும் வழியுமென நுதனிய நெறியின்.”

என மரபியலகத்து நூலிரண்டென ஒதியிருப்பச் சார்புநூலென ஒன்று கூறியது என்னைமெனின்;- ஒன்றன் வழியாகச் செய்வனவெல்லாம் வழியேயாயினும் அவை முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்த லுந் திரிபுவேறுடைத்தாதலுமென இருவேறுவகைப்பட நிகழுகின்றமையின், அதுபற்றிச் சார்புநூலென வேறுகோடலுமமையுமெனவிடுக்க. அங்ஙனம் திரிபு வேறுடையதூஉம் பொருளான ஒருங்கொத்தலின், மரபுநிலை திரியாமையின, வழிநூலென்றற்கு ஏற்புடைத்தாதலும் அறிக. திரிபுடையவாயினும் மரபுநிலை திரியாதன யாவையெனின்; செய்யுளியலுட் கூறிய ஒற்றளபெடையை அளபெடை அதிகாரப்பட்டமை

நோக்கி உயிரளபெடையைச் சாரவைத்துக் கூறுத
லும், ⁽²⁾தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை ஈறெனு நால்
வகையிடத்தை மூன்றிடமென அடக்குதலும்,

“மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னுன.”

என்றவாறே தங்கை நங்கை எங்கை செனி தலை புறம்
என மகாரங்கெட்டு இனமெல்லெழுத்து மிகுமென்
னது ⁽³⁾மகரமே இனமெல்லெழுத்தாயத் திரியும் என்ற
லும்,

“அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெட்டு.”

⁽⁴⁾மெல்லெழுத்து மிகும் என்னது அங்கையென்புழிக்
ககரவகரங்கெட்டு மகரந்திரிந்து முடியுமென்றலும்,

“முதலீ ரெண்ணி னொற்று ரகரமாகும்.”

“இடைநிலை ரகர மிரண்டெனெண் ணிற்கு
நடை மருங்கின்று.”

என்றவாறேகூறுது ⁽⁵⁾இரண்டொற்றுமிரேக நின்ற
ரகரவொற்றின்மேல் உகரம் வந்து செய்கைப்பட்டு
முடியுமென்றலும், நாகியாதென யகரம் வரும் வழி
உகரம் கெட்டு இகரம் தோன்றும்என்னது ⁽⁶⁾உகரமே
இகரமாய்த் திரியும் என்றலும், நெடுமுதல் குறுகும்
மொழிகளின்முன் பொதுப்பட ஆறன் உருபிற்கும்
நான்கன் உருபிற்கும் அகரநிலையுமெனக் கூறி

“ஆறனுருபி னகரக் கிளவி
யீரு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.”

என்னது

“குவ்வின வ்வரும்.”

என்றொழிதலும், ஆடிக்குத்தொண்டான் என்புழி இக்குச் சாரியையெனனாது குச்சாரியை என்றலும், வற்றுத் சாரியை வகரங்கெட்டு அற்றென நிற்குமெனனாது அற்றுச் சாரியையென்றே கோடலும், இன்னெனசாரியை இற்றெனத் திரியுமென்னாது இற்று என்பது வேறு சாரியை எனக் கோடலும், அக்கென சாரியை மெய் மிசையொடுங்கெடும் என்னாது அகரச் சாரியையெனக்கோடலும், அ அ ஆ வ எனமுன்றும் பலவறிசொல்லென்னாது உண்குவ உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து இடைநிலை எனக்கொண்டு அகரவிருதி என்றொழிதலும், அகம் புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தமமுன வேறுபாடு நோக்கி அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலை வினையை வீற்று வினையாதலும் வேற்றுப்புச் சூடுதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறுதினையாகவைத்து எண்ணுதலும், இன்னே ரன்னவை பிறவுமாம். இவை இங்ஙனம் வேறுபடினும், புணர்ச்சிமுடிபும் சொன்முடிபும் பொருண்முடிபும் வேறுபடாமையின், மரபுநிலை திரியாவாயின், இவ்வுண்மையுணராதார்பன்னிருபடலமுதலிய நூல்களை வழிஇயினவென்று இகழ்ந்து, பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியனார் கூறியதன்று எனவும், தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

இனிச

“சார்த்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.”

எனவும்,

“சார்ந்துவர் னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த வேளை மூன்றும்.”

எனவும், வரையறுத்து ஓதியவாறே சார்பெழுத்து
மூன்று என்னுது சில உயிரெழுத்துகளையும் பெய்
யெழுத்துக்களையும் உடனேசேர்த்து எண்ணுதலும்,
தன்மைச்சொல்லை உயர்திணையென்னுது விரவுத்
திணையெனச் சாதித்தலும்,

“நடுவணைந் திணை.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தின்விதியோடு மாறுகொளப்
பாலைக்கு நிலம் பகுத்துக்கோடலும், இன்னும் இவை
போல்வனவும், மரபுநிலைதிரிதலின, வழிநூல் சார்பு
நூல் ஆதற்கு ஏலாவாய் இழுக்குப்படுமென்பது.
அற்றேல், ஒன்றனவழியேயன்றியுந் தாநதாம் அறிந்த
வாற்றினே நூல்செய்யப் பெறுரோவெனின்; - அது
மரபன்று எனபது நோக்கியன்றே ஆசிரியர்

“மரபுநிலை திரிபிற் பிறிதுபிறி தாகும்.”

என்னுஞ் சூத்திரவிதி நூலிற்கும எய்துவித்து,
நூலினமரபு கூறப் புகுந்தாரென்க. காலந்தோறும்
வழக்கு வேறுபடுதலின, அதுபற்றிச் செய்யும்நூலும்
வேறுபட அமையும் பிறவெனின்; - முற்காலத்து
வழக்கு வீழந்தனை வழுவென்று களையப்படுமாயி
னன்றே பிற்காலத்து வேறுபடப்பிறந்த வழக்கு இலக்
சணமெனத் தழுவிக்கொள்வது. தொல்லாசிரியர்
வழக்கே வழக்கு, பிற்காலத்து வேறுபட வழங்கப்
படுமாயின் அவ்வழக்கு இலக்கணத்தோடு பொருந்
தாடுதன விலக்குதற்கன்றே,

“வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.”

என்றாகலின், அமையாதென்க. புதியன புணர்த்
தல் பழையவற்றோடு முரணாத வழியேயென உணர்க.

“வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.”

“தொகுதல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.”

என்னுமரபியற் சூத்திரங்களான் வழிநூல் நான்கு
வகையுள ஒன்றுன் யாக்குப்படுமாகலின். அவற்றுள்
இது, தொகுத்து யாத்தான் எனபார் புலந்தொகுத்
தோன என்றார்.

புலம் - நூல். அஃதாவது ஒரு பொருணுதலிய
சூத்திரமும், இனமொழி கிளந்தவோத்தும், பொது
மொழிகிளந்த படலமுமென்னும மூன்றுறுப்படக்கிய
பிண்டம். அவற்றுட் சூத்திரமென்னும ஒருறுப்பே
அடக்கிய பிண்டம் இறையனார் களவியல்; சூத்திர
மும் ஓத்துமென்னும் இரண்டுறுப்படக்கிய பிண்டம்
பன்னிருபடலம், மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டம் தொல்
காப்பியம். இவை முறையே சிறுநூல், இடைநூல்,
பெருநூலெனப்படும. இனி அகத்தியம் இயற்றமிழ்
இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனனும் மூன்றுறுப்
பினையும் அடக்கி நின்றலின், அது பிண்டத்தினை
அடக்கிய வேறோர் பிண்டம் என்றார் நச்சினார்க்
கினியார்.

போக்காவன கூறியது கூறன் முதலியன.
போக்கறுபனுவலெனவே, அவற்றை எதிர்மறுத்து

உணரப்படும் குணங்களும், முப்பத்திருவகை உத்தியு முடைய பனுவலென்பதூஉம பெறுதும். உத்தியை வடநூலார் பரிபாடை யென்பர்.

“நற்பூங்கழலா லிருதிங்க ணயந்த வாறுங்
கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்செய் தோளான்
வெற்பூ டறுத்து விரைவின் னெறிக்கொண்ட வாறும்.”

என்புழிப்போலப் போக்கறு பனுவலென்றது சுட்டுப் பொருட்டாய் நின்றது.

ஒருவரால் செய்யப்பட்ட நூல் ஒரு வேந்தன் அவைக்களத்தில் ஒரு புலவனுக்கேற்பித்து அரங்கேற்றின் அது சிறக்குமாகலின், பாண்டியன அவையின் அதங்கோட்டாசாற்கு அரிஸ்தபத் தெரிவித்தா ரென்பது. இக்கருத்தேபற்றி ஒருசாரார் ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய எட்டனோடு களமும், அககளத்தின் அரங்கேற்றிய காலமுங் கூட்டியெண்ணி, நூல் செய்தற்கு ஏது இஃதென்னுங்காரணமும் உடனேர்த்துப் பதினொருவகைத்துச் சிறப்புப்பாயிரம் என்றாரென உணர்க. ஆயின் இந்நூல் யாது காரணத்தால் செய்யப்பட்டதோவெனின், சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் அறியும் முறைமைபடவெண்ணி எனவே, மாணாக்கர்மாட்டு இரக்கங் காரணமாகச் செய்யப்பட்ட தென்க.

‘எனப்படுவானென்றபாலது’

“இல்வாழ்வா னென்பான்”

என்புழிப் படுவிசுதி தொக்கு நின்றிற்போலத் தெரி வித்தென நிற்கற்பாலது தெரிந்தென விவ்விசுதி

தொக்குமின்றது. இங்ஙனம் வருவனவற்றை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவித ணிச்சென்பர்.

“குடிமடித்து குற்றம் பெருகும்.”

“குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கே தரும்.”

“உரற்கால்யாளை யொடித்துண் டெஞ்சிய யா.”

“கோழிகூவிப் பொழுது புலர்ந்தது.”

என்பனவும் அப்பொருளவாய் நின்றன. அரசன் எடுக்க ஆலயமென்பதுமது. இஃது உணராத பரிமேலழகியார்.

“இருணீங்கியின்பம் பயக்கும்.”

என்புழி நீக்கியென்பது தொடை நோக்கி மெலிந்து நின்றதெனவும், நீங்கவென்பதன்றிரிபு எனினும்மையும் எனவும் உரைத்து, இடர்ப்படுவர். உரையாசிரியரும் பரிமேலழகியாரும்,

“முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.”

என்னும் சூத்திரத்தோடு முரணாதலை அஞ்சிச்செய்து என்னும் வாய்பாட்டான் நின்று பிறவினைமுதல் வினை கொண்டனவெல்லாஞ் செயவெனெச்சத்திரி பென்றே கொளவர். [அதனை மறுத்து நிகழ்காலத்துக்குரிய செயவெனெச்சம் காரணப்பொருண்மையுணர்த்தும்வழியல்லது இறந்தகாலமுணர்த்தாமை யிற் காரணகாரியப் பொருட்டாய்ப் பிற வினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்தவழியே செய்தெனெச்சஞ் செயவெனெச்சத் திரிபு எனப்படும் எனக்கொண்ட சேனாவரையர்,]

“ ஒடித்துண்டெஞ்சிய யா. ”

என்புழி எஞ்சுவித்தவெனப் பொருள்கொள்ள அறி
யாது செய்தெனெச்சம் பிறவினைமுதல்வினைகொண்டு
முடிந்ததெனக் கருதி, இன்னோரன்னவற்றை,

“ வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.”

என்னுஞ்சுத்திரத்தாலமைத்தார். நச்சினூர்க்கினியார்

“ அம்முக்கிளவி. ”

என்னுஞ் சூததிரத்தை இடர்ப்படுத்தி நலிந்து
பொருள்கொண்டு, செய்தெனெச்சம் தன் வினைமுதல்
வினைகொண்டு முடிவனவுமுள, பிறவினைமுதல்வினை
கொண்டு முடிவனவுமுளவெனத் தமக்கு வேண்டிய
வாறே கூறினார். அது

“ முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.”

1. “ அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றின்.”

“ ஏனையெச்சம்.”

என்பனவற்றைப் பயனில் கூற்றுகச் செய்யுமாறறிக.

“ கரும்பார் தோண்முத்தங் கழன்று செவ்வாய்
விளர்த்துக் கண்பசலை பூத்த காமம்
விரும்பார் முலைக்கண் கரிந்து திங்கள்
வெண்கதிர்கள் பெய்திருந்த பொற்செப் பேபோல்
அரும்பால் பரந்த நுகப்புங் கண்ணின் புலனாயிற்
ருய்ந்த வனிச்ச மாலை
பெரும் பாரமாய்ப் பெரிது நைந்து
நற்கூற் சலஞ்சலம்போ னங்கைநலந் தொலைந்ததே.”

என்புழிக் காரண காரியப்பொருண்மை உணர்த்தாது
பிறவினை கொண்டனவாலெனின்; செய்வெனெச்சம்

தனக்குரிய நிகழ்காலம் உணர்த்தும்வழிக் கர்ரண
காரியப் பொருள்பட வரவேண்டாமையின், இச்செய்
யுளின் வரும் வினையெச்சமெல்லாம் நிகழ்காலமே
குறித்து வருதலின், அவை செய்வென்பதன் திரிபே
யாமென்பது.

‘இவனுமிவளுஞ் சிற்றிலிழைத்துஞ் சிறுபறை
யறைந்தும் வினையாடுபு’,

என்பது பொதுவினையாயினும், வினைமுதல்வினையா
தலும் உடைமையின், அவை வினைமுதல் வினை
கொண்டனவேயாம்.

“ வினைமுதன் முடிபின.”

என்புழிப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல்
வேண்டுமென்னும் வரையறையின்றி வினைமுதல்
வினையென்னுந் துணையேயாய நின்றலின். இது சேனா
வரையர் உரையான உணர்க்.

“ தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலனுண்டான்.”

என்புழி உண்டான் என்பது சிறப்பு வினையாயினும்,
வந்தென்பது வினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்த
தேயாம்,

“ வினைமுதன் முடிபின.”

என்ற துணையல்லது வினைமுதற்கெல்லாம் வினையா
தல் வேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையின் இன்
னும் வேறுபடவரும் வினையெச்சமெல்லாம் இவ்வாறு
ஓர்ந்து முடியும் இயல்பறிந்து முடித்துக்கொள்க.
செய்தனெச்சம் யாண்டுந் தன் வினைமுதல் வினை

கொண்டே முடியுமென்பது தொல்லாசிரியர் துணிபாகலின். ✓

மயங்காமரபினெழுத்து முறைகாட்டி யென்புழி எழுத்தென்றதியற்றமிழை. அஃது

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங் கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”

“எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை.”

என்பவற்றனுமுணர்க. எழுத்து, இயற்றமிழ், சத்த நூலென்பன ஒரு பொருட்கிளவி. அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விரவிக்கூறப்பட்டன. அவற்றுள் இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் தொல்காப்பியர் முதலாயினார். இசைத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார். நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றிய முதலிய நூலுடையாரென உணர்க. இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருண் முன்றனையும் முன்னாலுட்போல விரவக்கூறுது முன்னரெழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன்பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினான் என்பார், காட்டியென்றொழியாது முறைகாட்டியென்றார். ✓

அற்றேல், பொருளதிகாரத்துக் கூறும் பொருளாவது பெரும்பாலுங் காமச்சுவையும் வீரச்சுவையும் பற்றி யோனியென்னும் உறுப்புத் தழுவி நாடகவழக்கோடு ஒத்துவரும் புலநெறி வழக்காகலின், அது நாடகத் தமிழுள் ஒதற்பாலதல்லது இயற்றமிழோடு இயைபின்மையின், ஆசிரியர் நாடகத் தமிழும்

உடன் ஓதினாரென்னுமோ எனின்;-என்னும்: என்னை? இது நாடகத் தமிழுள ஓதற்பாலதாயினும் கலித் தொகை முதலிய செய்யுளாராய்ச்சிக்கு இன்றி அமை யாது வேண்டப்படுதலின், அதுபற்றி இயற்றமிழ் ஒழிபாய்க்கொண்டு ஈண்டைக்கு வேண்டுந்துணையே ஓதினாரல்லது, நாடகத்தமிழின ஓதப்படுக கூத்து விகற்பமும், அவினய விகற்பமும், தோரியமகளிர்* முதலிய கூத்தியரிலக்கணமும், தலைக்கோலியல்பும் ஆடலாசிரியர் முதலியோரிலக்கணமும், ஆடரங்கின் இலக்கணமும் ஆகிய இன்னோரன்னவற்றை ஒதா மையின்.

*அற்றேலஃதாக,

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப.”

எனவும்,

“சத்தமுஞ் சோதிடமும்.”

எனவும்,

இயற்றமிழோடு சிறந்து எடுத்து எண்ணப்படும் சோதிடம் முதலிய பிற கலைகளுமுளவாக முத்தமிழ் எனத் தமிழாசிரியர் எல்லாரும் இவற்றையே விதந்து கொண்டதென்னையோ வெனின்; - அஃதொக்கும்: சோதிட முதலிய பிற கலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினும் தமிழினும் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடின்றி ஒப்ப நிகழ்தலினை அவற்றை வேறுவிதிக்க வேண்டாமையானும், இயல்இசை நாடகமென்னும் மூன்றும் தமிழ்

* தோரியமகளிர் - ஆடிமுதிர்ந்த மகளிர்.

நிலத்துச் சிலவேறுபாடுடைமையின அவற்றைவேறு விதிக்கவேண்டுதலானும், அதுபற்றி அகத்தியத்துள இம்முன்றுமே எடுத்தோதினாராகலின், முத்தமிழ்மொன வழங்கப்பட்டன என அறிக.

தமிழ் வழங்கு நிலமேயன்றி நிலவுலகமுழுதும் தன்பெயர் தோற்றுவித்தான் என்பது விளக்கிய, மல்குநீர்வரைப்பென்றார்.

பாணினிய முதலிய வியாகரணங்களும் உளவாக ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்றார்.

“பெயரது விகாரமென் றேதிய புலவனு முளன்.”

எனப் பிறர்மதங்கூறி,

“இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்.”

என இந்திரன் ஓதியதனைத் தந்துணிபாகக்கொண்ட அகத்தியனார்க்கு ஐந்திரமே உடன்பாடு என்பது பெறப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனார்க்கும் உடன்பாடு என்பதுபற்றிப் போலுமென்க. எனவே, தொல்காப்பியனார்க்கு வடநூல் அறிவுறுத்த ஆசிரியரும் அகத்தியனாரென்பது பெற்றும்.

பல்புகழாவன முறைப்பட எண்ணித் தொகுத்த லானும், பாண்டியனவையத்து அதங்கோட்டாசாற் குத் தெரிவித்தலானும், ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றுவித்தலானும், உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறிய படிமையானும் வருவன.

தோற்றி நிறுத்தவென்பது காரண காரியப் பொருட்டாய் நின்றது.

தொகுத்தோன் படிமையோன் எனக் கூட்டுக.
ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றசை.

தொல்காப்பியனெனவே ஆக்கியோன் பெயரும், அதனால் பெறப்பட்ட நூற்பெயரும், முந்து நூல்கண்டெனவே வழியும், வடவேங்கடந் தென்குமரி எனவே எல்லையும், வழக்குஞ்செய்யுளும் ஆயிரு முதலினெனவே இவை ஆயந்த பின்னர் இது கேட்கற்பாற்றென்னும் யாப்பும இவை ஆய்ந்தோர் இது கேட்டற்கு உரியரென்னுங் கேட்போரும், எழுத்துமுறை காட்டி எனவே நுதலியபொருளும், செந்தமிழியறகை சிவணியவெனவே பயனும் ஆகிய எட்டும் பெறப்பட்டன. ஏனைக்காலமுங் களனுங் காரணமும முன்னர்க் காட்டப்பட்டன.

காலமுதலிய முன்றும் நூல்செய்தார் காலத்து நிகழந்தன. ஆக்கியோன் பெயர் முதலியவெட்டும் நூல்செய்தார் காலத்தும் நூல்வழங்கும் காலத்தும் ஒப்ப நிகழ்வன. இவை தமமுள வேற்றுமை, கழிந்தவற்றை உணர்தலால் பெரும்பயன இன்மையின், அவை ஒருசாராரால் கொள்ளப்பட்டன. ஆக்கியோன்பெயர் முதலியன ஒருதலையான உணர்வேண்டுதலின், அவை எல்லா ஆசிரியரானும் கொள்ளப்பட்டன.

இவ்வெட்டனுள்ளும் ஆக்கியோன்பெயர் முதலிய நான்கும் ஐயம் அறுத்தல் பொருட்டன்றி ஒரு தலையான உணர் வேண்டாமையானும்,

“சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.”

என்பது ஓத்தாகலின் முதனூற்கண் ஐயமின்மையின் ஐயமறுத்தல் வழிநூன்மாத்திரைக்கே வேண்டுதலானும், அவற்றுள்ளும் வழியென்பது முதனூற்கு இன்மையானும், ஆக்கியோன்பெயரும் நூற்பெயரும் பாயிரத்தானேயன்றி நூன முதல் இடை கடையின் எழுதப்படுதலானும், உலகத்தின் தோற்றத்தானும் அறியவுமபடும ஆகலானும், எல்லை நாட்டெல்லையே நூற்கு எல்லையாக உணரப்படுமாகலானும், யாப்பு முதலியபோல இன்றியமையாச் சிறப்பினவன்மையின் அந்நானகிளையும் முனனர்வைத்து இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய யாப்புமுதலிய நான்கிளையும் இறுதிக் கண்வைத்து,

“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.”

எனச் சூத்திரஞ்செய்தவாறு. இக்கருத்தேபற்றி வட நூலாரும் யாப்பு முதலிய நான்கும் உணர்த்துவதே பாயிரமெனக்கொள்ப. இவற்றுள்ளும் பயன் இன்றியமையாது சிறந்தமையின் இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. ஏனையவும் இவ்வாறே ஓர்ந்துணர்க.

வடநூலார் யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், நுதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை ஆதி காரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனம் என்றும் கூறுப. அவருள ஒருசாரார், ஆனந்தரியப்பொருள் நூலைப் பயப்பித்தற்குக் காரணமாய்க் கேட்போரை விசேடித்து நிறற்றலின் வேறு கூறவேண்டா என்னும் கருத்தால், ஆனந்தரியம் நீக்கிச் சம்பந்தமொன்று

கூட்டி நான்கென்பாராயினார். சம்பந்தமென்பதூஉம் யாப்பென்னும் பொதுச்சொல்லால் கொள்ளப்படும். அது புலந்தொகுத்தேதானெனவே நூற்கும் நூல்நுதலிய பொருட்கும் தொகுப்பதூஉம் தொருககப்படுவ தூஉமாகிய சம்பந்தமென்பது பெறப்பட்டது. யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒரு பொருட்களனி.

நாண்டுக் கேட்டல் பாடங்கேட்டல். அது

“ கேள்வி விமரிசம் பாவனை.”

என்பதனானும்,

“ கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்.”

“ ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பின்.”

என்பவற்றானுமுணர்க. .

இவ்வெட்டும் உணர்ந்ததற்குப் பயன் நூல்பயிலுதற்கண் ஊக்கமுண்டாதல். ஊக்கம்-உள்ளக்கிளர்ச்சி.

இனி வாய்ப்பக்காட்டலென்பதானே இத்துணைச் சிறப்பிலவாய் அவ்வவற்றிற்கு இனமாய்க் காட்டப்படுவனவும் உளவென்பதுபெற்றும். அவை ஆக்கியோன் பெயரேயன்றி ஆக்குவதேதான் பெயர் கூறுதலும், வழியே அன்றி அதன் வகையாகிய தொகுத்தன் முதலிய நான்கினுள் ஒன்றாமாறு கூறுதலும், தன் முதலான்கு வழி கூறுதலும், அது வந்த மரபுவழி கூறுதலும், பொதுவெல்லை கூறுதலே யன்றிச் செந்தமிழ் முதலியவற்றின் சிறப்பெல்லை கூறுதலும், நூற்பெயரேயன்றிப் படலப்பெயர் ஒத்தின்பெயர் கூறுதலும், நூற்கியைபு கூறுதலே அன்றி நூலினுட்படலம் முதலியவற்றிற்கு இயைபு கூறுதலும்,

சம்பந்தங்காட்டுவார் மதத்தில் நூற்கும் நூல் நுதலிய பொருட்கும் கிழமை கூறுதலே அன்றி நூல் நுதலிய பொருட்கும் பயனுக்குங் கிழமை கூறுதலும், நூற்கும் நூல் செய்தோனுக்குங் கிழமை கூறுதலும், நூல் நுதலிய பொருளே யன்றிப் படல நுதலிய தூஉம் ஒத்து நுதலிய தூஉம் சூத்திர நுதலிய தூஉம் கூறுதலும், கேட்போரேயன்றிக் கேட்பிப்போரைக் கூறுதலும், பயனேயன்றிப் பயனுக்குப் பயன்கூறுதலுமாம்.

பயனுக்குப் பயனாவது

“ எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனுற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்.”

என்பதனால் காண்க. எனவே, முதலனால் பொருள் உணர்தற்கு முறையானே இது கருவி நூலெனப்பது பெறப்பட்டது. முதலால் - வீட்டுநூல். ஈண்டுக் கேட்பிப்போர் இயற்றமிழ்வல்ல ஆசிரியர், படல நுதலியது இவ்வதிகாரம் என்னுதலிற்றோ வெனின் என்பது. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடியென்பதூஉம் அதனை விளக்கி நின்றது. ஒத்து நுதலியது இவ்வோத்து என்னுதலிற்றோ எனின் என்பது சூத்திரம் நுதலியது இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ எனின் என்பது. படலத்திற்கியைபு மேலை அதிகாரத்தோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று என்பது. ஒத்திற்கியைபு மேலை ஒத்தினைபு உடைத்தாயிற்று என்பது. சூத்திரத்திற்கியைபு மேலைச்சூத்திரத்தோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று என்பது. இவை நூன்

முகத்துக் காட்டப்படுதலேயன்றிப் படலமுகத்தும் ஒத்துமுகத்தும் சூத்திரமுகத்தும் காட்டவும்படும். இவை எல்லாம் பாயிரமேயாம். பிறவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், கேட்போர் மாணக்கரும் கேட்டிப் போர் ஆசிரியருமாதலான் இவ்விரண்டும் பொதுப் பாயிரத்தால் பெறப்படுமொலெனின்; - அற்றன்று; பொதுவகையான் ஆசிரியர்க்கும் மாணக்கருக்கும் இலக்கணம் பெறப்பட்டதல்லது இந்நூற்கு இன்ன ரென்னும சிறப்புவகை ஆண்டுப் பெறப்படாமையின் இஃது ஈண்டுக்காட்டப்படும். இது காட்டாக்கால், சிற்றறிவோர் பெருநூலும், பேரறிவோர் சிறுநூலும், முத்தமிழுள் ஒரு நூற்குரியோர் ஏனையிரண்டுநூலும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும நான்கனுள் ஒன்றற்கு உரியார் ஏனை மூன்றுநூலும் கேட்பான் புக்கு இடர்ப்பட்டு மயங்குபவாகலின், இஃது ஒருதலையான் காட்டல் வேண்டுமென்பது. இதுபற்றியனறே பொதுவெனவும் சிறப்பெனவும் பாயிரம் இருபகுதிபட்டதூஉமென்க.

இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை உள்ளிட்டோரெல்லாரும் நூல் அரங்கேறும் அவைக்களத்துக் கேட்டாரைக் கேட்போரென்றும், தொகுத்தன் முதலிய வழியின் வகையினை யாப்பென்றும் கூறினார். ஆக்கியோன்பெயர் நுதலியபொருள் என்பனபோல இறந்தகாலத்தாற்கூறுது கேட்போரென எதிர்காலத்தால் கூறியதே அஃது உரையன்மைக்குச் சான்றாக லானும்; காலம் களத்துள் அடங்குதலின் வேறுகூற வேண்டாமையானும், ஆக்கியோன்பெயர் நுதலியன

போல நூல் வழங்குகாலத்து நிகழ்வதன்றாகலின் அவற்றோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணல் பொருந்தா மையானும், ⁶கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவாரை ஒரு தலையாக உணர்த்தல் வேண்டுமாகலானும், ⁷தொகுத் தன் முதலியன வழியுள் அடங்குதலானும், ⁸இயையும் ஒருதலையான உணர்த்தற்பாலதாகலானும், ⁹யாம் கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடாகலானும், அவர் உரை போலியுரை என்க.

இனி மாபாடியத்துள், பாதுகாப்பு, ஓர்ச்சி, கருவி, எண்மை, ஐயமறுத்தல் என்பனவும் பயனென்பர். அவையெல்லாம் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல் பயத்தவாய் அடங்கும். அவற்றை ஈண்டு உரைக்கில் பெருகும்.

இப்பாயிரத்தை வடநூலார் உபோற்காதமென்ப.

‘இனி’ என்பது பாயிரம் என்னுதலிற்றோ எனின் என்பதூஉம், ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய எட்டும் உணர்த்துதலுதலிற்று என்பதூஉம், பாயிரம் கேட்டலால் பெறப்படும் பயன் இது என்பதூஉம், இப்பாயிரம் செய்தார் இவர் என்பதூஉம் போல்வன பாயிரத்துக்குப் பாயிரமெனக் கொள்க. இவையெல்லாம்

“ஒத்த சூத்திர முரைப்பின்.”

என்புழி ஒத்த என்பதனால் கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியம் உடையான் என்னும் பொருட்கண் அம்முக்கெட்டு, அன்விசுதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியனென நின்று, பின்னர்த் தொல்காப்பியனால் செய்யப்பட்ட நூலென்னும் பொருட்கண் அன்விசுதி

கெட்டு, அம்விசுதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியமென முடிந்தது.

“முதலிற் கூறும்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சேனாவரையரும் இவ்வாறே கூறி, உரை ஆசிரியரை மறுத்தார். இனி உரை ஆசிரியரும் நச்சினர்க்கினியாரும் இதனை ஆகுபெய ரென்றும், ஈறுதிரியுமென்றும் கூறினாராவெனின:-
[அவர் ஆகுபெயர்ப்பெற்றி அறிந்திலர்போலுமென்க. ஆகுபெயர்கள் எல்லாம் நின்றங்கு நின்று இயற் பெயர்ப் பொருளையும் வேறுணர்த்தி நிற்கும் ஆற்றல் உடையவாதலும், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபிலம் என்பவற்றிற்கு அவ்வாற்றலின்மையும் ஓர்ந்து உணர்க.] ஆசிரியர் விரிவஞ்சி ஒருமொழி முடிபு கூறு தொழிந்தமையின், இவர் இங்ஙனம் மயங்குவாராயினார் என்க.

பாயிரவிருத்தி ஒருவகையான் முடிந்தது.

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரம் என்பது எழுத்தினது அதிகாரத்தை உடையதென அன்மொழித் தொகையாய் அப்படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

எழுத்தென்றது அகரமுதல் னகர இறுவாய்க் கிடந்த முப்பதும் குற்றியலிகர முதலிய மூன்றுமாம். அவற்றிற்கு எழுத்தெனுங்குறி முன்னர்

“எழுத்தெனப் படுப.”

என்னும் சூத்திரத்தால் ஒதுப ஆகலின், ஈண்டு எதிரதுபோற்றி ஆளப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அஃது இருவகைப் படும். அவற்றுள் ஒன்று வேந்தன் இருந்துழியிருந்து தன் நிலமுழுவதும் தன் ஆணையின் நடப்பச் செய்வது போல ஒரு சொல் நின்றுழி நின்று பல சூத்திரங்களும் பல ஒத்துக்களும் தன்பொருளே நுதலிவரச் செய்வது. ²ஒன்று சென்று நடாத்தும் தண்டத் தலைவர்போல ஓரிடத்து நின்றசொல் பல சூத்திரங்களோடும் சென்றியைந்து தன்பொருளைப் பயப்பிப்பது. இவற்றிற்கு முறையே வடநூலார் யதோத்தேதசபக்கமெனவுங் காரியகாலபக்கமெனவுங் கூறுப. இது சேனாவரையர் உரையானுமுணர்க. அவற்றுள் ஈண்டு அதிகாரமென்றது முனையது. அதனை உடையது எனவே, எழுத்தை நுதலி வரும் பல ஒத்தினது

தொகுதி எழுத்ததிகாரம் என்றவாறாயிற்று. எழுத்தினது அதிகாரத்தை உடையதென்புழி ஆளுவது வினை முதற்பொருண்மையினகண் வந்த காரகம்.

இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவன எல்லாம் கருவியும் செய்கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுட் கருவி நூன்மரபுமுதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகை மரபு முதலிய ஐந்தோத்தானும் கூறப்படும். கருவி பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைத்து. புணரியிலுட் கூறப்படுவன செய்கை ஒன்றற்கே உரிய கருவியாகலின சிறப்புக்கருவி; ஏனை மூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி. அற்றேல் அவை ஓர் ஒத்தாகக் கூறவமையுந் பிறவெனின்; - அமையாது: சொல்லதிகாரத்துள் வேற்றுமையியலும் வேற்றுமை மயங்கியலும் விளிமரபும் ஒரு நிகரனவாகவுந் தமமுள் வேற்றுமை கண்டு வேறு வேறு ஒத்தாகக் கூறினாற் போல, ஈண்டுந் தம்முள் வேற்றுமை உடைமைபற்றி நூன்மரபு மொழிமரபு பிறப்பியல் என மூன்று ஒத்தாகக் கூறினார்,

“நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப உயர்மொழிப் புலவர்.”

என்பது ஒத்து இலக்கணமாகலின்.

நூன்மரபு

அஃதாவது நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இதுவும் இவ்வோத்துட்கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லாம் அதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை, கடல், யாறு, குளமென்றற் றொடக்கத்து உலக

மரபுபற்றிய பெயர்போலாது, எண்டுக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய என்றற் றெடக்கத்துப் பெயர்கள் நூலின்கண் ஆளுதற் பொருட்டு முதலால் ஆசிரியனால் செய்துகொள்ளப் பட்டமையின், இவை நூன்மரபுபற்றிய பெயராயின என அறிக. ஏனை ஒத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர்களும் நூன்மரபு பற்றிவரும் பெயராதல் உய்த் துணர்ந்து கோடற்கு இது முன வைக்கப்பட்டது.

இப்பெற்றி அறியாத உரையாசிரியர் முதலியோர் இவ்வதிகாரத்தால் சொல்லப்படும் எழுத்து இலக் கணத்தினை ஓராற்றால் தொகுத்து உணர்த்துதலின் நூன்மரபென்னும் பெயராயிற்று எனபாரும், இவ் ஒத்துள் கூறப்படும் விதிகள் மூன்று அதிகாரத்திற் கும் பொதுவாகலின் நூன்மரபென்னும் பெயராயிற் றென்பாரும் ஆயினார். இவ்வதிகாரத்துள் கூறும் எழுத்திலக்கணத்தைத் தொகுத்து உணர்த்தலால் பெற்ற பெயராயின் அதிகாரமரபு எனப்படுவதன்றி நூன்மரபு எனப் படாமையானும், இவ் ஒத்துள் கூறப்பட்டன செய்கை ஒத்திற்கும் பொருளதிகாரத் துள் செய்யுளியல் ஒன்றற்குமே கருவியாவது அனற் றி மூன்று அதிகாரத்திற்கும் பொதுவாகாமையானும், அவை போலியுரையாதல் அறிக.

எழுத்தெனப் படுப

அகரமுதல்

னகர விறுவாய் முப்படி தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.

என்பது சூத்திரம் என்னுதலிற்றே எனின், அகர முதலியவற்றிற்குப் பொதுப்பெயர் கூறுதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :- நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் னகரம் ஈறுகக்கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவன என்று கூறுவர் நூலோர், தனித்தானும் ககர முதலியனபோல் அகரமொடு சிவணியானும் இயங்கும் இயல்பின்றி ஒரு மொழியைச் சார்ந்து வருதலே 'தமக்கு இலக்கணமாகவுடைய மூன்றல்லாத இடத்து' என்றவாறு. எனவே, சார்ந்து வரன்மரபின் மூன்று உள என்பதூஉம் ஈண்டே பெற்றும்.

அகர முதலிய முப்பதும் நெடுங்கணக்கினுள் பெறப்படுதலின், அவற்றை விதந்தேதாதாது, முதலும் இறுதியும் எடுத்தேதாதி அநுவதித்தார். அநுவதித்த லெனினும் வழிமொழிதல் எனினும் ஒக்கும். அநு வாதமாவது முன்னர்ப் பெறப்பட்டது ஒன்றனை வேறொன்று விதித்தற்பொருட்டுப் பின்னரும் எடுத்தேதாதுதல். அதனால் அது கூறியது கூறலென்னும் குற்றமாகாது வழிமொழிதல் என்று ஆயிற்று. வழி மொழிதற்கு முன்னர்ப் பெறப்பட்டதனைப் புரோவாத மெனப் வடநூலார்.

இனிச் சார்ந்து வரன்மரபின் மூன்றும் அகர முதலியனபோலத் தனித்துநின்றல் ஆற்றுமையின் நெடுங்கணக்கினுள் பெறப்படாவாயின் ஆகலான, அவற்றை முன்னர் வகுத்து ஒதுப.

முப்பத்தென்பது இனைத்தென அறிந்த பொருளின் வினைப்படு தொகுதியாகலின், ஆண்டு வேண்டப்படும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது,

“ இருதோடோழர்பற்ற.”

என்புழிப்போல, சூத்திரமும் செய்யுளாகலின்.

இனி உரையாசிரியரும் நச்சினூர்க்கினியாரும் இச் சூத்திரம் பெயரும் முறையும் தொன்கயும் உணர்த திற்று என்றும், அ ஆ முதலியனவே பெயரென்றும், அந்தமுறையே முறையென்றும், முப்பஃது எனத் தொகை விதிக்கப்பட்டதென்றும் உரைத்தாரால் எனின்; - அற்றன்று. அஃது ஆசிரியர் கருத்தாயின், அ ஆ இ ஈ என முழுதும் எடுக்கீதாதி முறைக்கு ஏதுவும் கூறுவர். அவ்வாறு கூறுது அகரமுதனகர விறுவாயென அநுவதித்தே ஒழிந்தமையானும், எழுத்தென்பது ஒரு பொருள் அதற்கு அ ஆ முதலியன பெயரெனறல் பொருந்தாமையானும், அ ஆ முதலிய அ ஆ முதலியவற்றிற்குப் பெயராதல் கூற வேண்டாமையானும், வேண்டுமெனில் சொற்களும் பொருளை உணர்த்தாது அவை தம்மையே உணர்த்தும் வழி அவற்றிற்கு அவை பெயராதல் கூறுமை குன்றக் கூறலாம் ஆகலானும், முறையும் தொகையும் செய்கை முதலியவற்றிற்குக் கருவி அன்மையின் அவற்றை விதித்தலாற் பயன இன்மையானும், அ வருரை போலி உரை என அறிக: இச்சூத்திரத்தின் ஒழிபாகிய “ அவைதாம் குற்றியலிகரம் ” எனனுஞ் சூத்திரத்துள் ‘எழுத்தேதான்ன’ என எழுத்தாதல் விதிக்கின்றமையானும், ஈண்டு அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃது என அநுவதித்து, அவற்றிற்கெழுத்தென்னும் பெயரே விதிக்கப்பட்டதெனக் கொள்க. அகர முதலிய பொருட்கு ஈண்டு எழுத்தென்னும் பொதுப்பெயர் கூறி

“ அவற்றுள் அ இ உ.”

“ ஆ ஈ ஊ ஏ.”

“ ஓளகார விறுவாய்.”

“ னகார விறுவாய்.”

“ வல்லெழுத்தென்ப.”

“ மெல்லெழுத்தென்ப.”

“ இடையெழுத்தென்ப.”

என்னும் சூத்திரங்களால் சிறப்புப்பெயர் கூறுமாறும் அறிக. சூத்திரம் வேறுபொருள் தாராமைப் பொருட்டன்றே ஆசிரியர் நூன்மரபென அதிகாரஞ்செய்து கொண்டதூஉமென்க.

அற்றேல்,

“ னஃகா னொற்றே யாடுஉ வறிசொல்.”

“ னஃகா னொற்றே மகடுஉ வறிசொல்.”

என்றாற்போலப் பிறுண்டும் பொருளை முன்னர்க் கூறிப் பெயர் பிற்கூறுபவாகலானும், இதற்கிது பெயரென்று பொருளை முன்னர்க் காட்டிப் பெயர் கூறுதலே மரபாகலானும், ஈண்டும் அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃது எழுத்தெனப்படுப என்ப என்றோதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஓதாது எழுத்தெனப்படுப வகரமுதனகர விறுவாய் என மாறிக் கூறிய தென்னையோ வெனின்; - நன்று வினாயினாய், அவ்வாறே துதலே மரபாயினும்,¹ எழுத்து என்பது மங்கலமொழியாகலின் முதற்கண் மங்கலங்கூறுதல் மரபெனக் கருதி, எழுத்தெனப்படுப வகரமுதனகர விறுவாய் என்றார்; என்றாரேனும்,

“ எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த விவணியல் பின்றே.”

“ எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி.”

எனப் பிழுண்டும் எடுக்தாளுதலான், ²அவ்வாட்சி பற்றி எழுத்தென்பது பெயர் அகரமுதல் எனகா விறுவாய் என்பது பெயர்ப்பொருளுனைத் துணிந்த பின்னர், அகரமுதனகா விறுவாய் முப்பஃதெழுத்தெனப் படுபவெனப எனனும கிடக்கைமுறை உள்ளத்தின கண் நிலைபெறும, அதன் பின்னர்ச் சூத்திரப்பொருள் இனிது விளங்குமாதலின, ஆண்டுப்பெயர் பின்னாத லிற் பிறழாமை உணர்க. இதுவே அண்மைநிலை. இவ்வாறன்றி¹ எழுத்தெனபது சென்று நடாத்தும் தண்டத்தலைவர்பால் அதிகரிப்பதெனக் கொண்டு பின்னர் வந்தியையும் என்றலும ஒன்று. இனி முதலால் ஆசிரியனால் படைதது இட்டுக்கொண்ட பெயரென்னது, உலகத்தில் எழுதப்பட்டவை எல்லாம் எழுத்தாமனதே அதனை ஈண்டு ஆளுதற் பொருட்டு முதலால் ஆசிரியனால் வரையறுத்துக் கொள்ளப்பட்டதென நியமவிதியாகக் கொள்ளினும் அமையும்.

“ வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற.”

“ மெல்லெழுத் தென்ப ஙளுண நமன.”

“ இடையெழுத் தென்ப யரல வழள.”

“ உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
யஃறிணை யென்மனா ரவரல பிறவே.”

என்றற்றொடக்கத்தனவும் அவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், குற்றியலிகரம் என்னும் குறியீட்டான் நாகியாதெனச் செய்கை செய்தல்வேண்டும், செய்கை

செய்த பின்னர் அவ்வெழுத்துக் குற்றியலிகரம் எனல் வேண்டும, இஃதொன்றனை ஒன்று பற்றுதலென னும் குற்றமாம் பிறவெனின்; - ஆகாது, நாகு யாது என்பனவே சொல்லாகவின் நாகியாதென்புழிப் பெறப் பட்ட குற்றியலிகரம் வழுவென்று காணலுற்றுழி,

“ யகரம் வரும்வழி இகரங் குறுகும்.”

என்னும் சூத்திரம் வழாநிலையாதல் உணர்த்த வந்த தல்லது முனனில்லாத குற்றியலிகரத்தை விதிக்க வந்ததல்லாமையின், எல்லாச் சொற்களும் படைப்புக் காலந்தொடங்கி நிலைபெறுடைமையின இனி இலக் கணம் ஒன்றே கண்ணாக நூல்கொண்டு உணரப் புகு வார்க்கும் கேண்மியாவென்புழி மகரம் பற்றுக்கோ டாக கின்ற குற்றியலிகரம் உணர்ந்தவழி இதுபோன் றன எல்லாங் குற்றியலிகரம் என்று உணரப்படுத லின், ஆண்டும அக்குற்றமின்மை அறிக. ஒரு குடத் தைக்காட்டி இது குடமென்று உணர்த்த உணர்ந் தூர்க்கு இந்நிகரனவாய் வளையப்படுவன எல்லாம் குடமென்று உணரப்படுமாகலின், அங்ஙனம் அல் லாக்கால், மனையகத்துக் குடமுளது என்றவழி முன காணாத குடத்தை அறிதல் கூடாதென்பது. எழுத்து முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

இவ்வெழுத்து என்னும் குறி வேற்றுமைத் தொகை வினைத்தொகை மெய்ம்மயக்கம் உடனிலை மயக்கம் இரட்டைக்கிளவி என்பனபோல உட னிகழ்ச்சிபற்றிய பெயராகாது அகரம் முதலியவற்றிற் குத் தனித்தனியே பெயராதல் உத்திவகையான் உணர்ந்துகொள்க.

சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாகலின்,
அதுபற்றி

“ உறுதவ நனியென வருஉ மூன்று
மிகுதி செய்யும் பொருள வென்ப.”

“ கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள.”

“ புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.”

எனச் சிலவற்றை வேற்றுமை நயம்படவும்,

“ கெடவரல் பண்ணை யாயிரண்டும் விளையாட்டு.”

“ தடவுங் கயவு நளியும பெருமை.”

எனச் சிலவற்றை ஒற்றுமை நயம்படவும் கூறுவர்
ஆகலின், ஈண்டெழுத்தெனப்படுப அகரமுதனகர
னிறுவாயென ஒற்றுமைநயம்படக் கூறிற்று. சொல்
லும் பொருளும் வேறென்பார் எழுத்தெனப் பெயர்
பெறுவனவற்றை எழுத்தென்றது ஆகுபெயரென்ப.
இனிச் சொல்லும் பொருளும் ஒன்றென்பார்,

“ புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.”

என்பது இராகுவினது தலையென்றற் போலும்
என்பா.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றானே, அகரமுதலிய
வற்றிற்கு எழுத்தென்னுங் குறியிடுதற்கு எழுந்தது
இச்சுத்திரமென்று உணர்ந்துகொள்க.

எழுத்தென்று ஒழியாது எனப்படுபவென்ப
என்றார், இது முதனூலாசிரியனால் விதிக்கப்பட்டுத்
தொன்றுதொட்டுவரும்குறியென்பது அறிவித்தற்கு.

அற்றேலஃதாக; நெடுங் கணக்கினுள் அகர முதல் னகரவினுவாய்க் கிடக்கை முறையாதற்குக் காரணம் என்னையோ அறிதல்வேண்டினேன என்பையாயின் காட்டுதும்:—

‘முகர நகர னகரங்கள் மூன்றும் தமிழெழுத்து என்பது அறிவித்தற்கு இறுதிக்கணவைக்கப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் முகரம் இடையெழுத்து ஆகலின் அது பற்றி இடையெழுத்தொடு சார்த்தி அவற்று இறுதிக்கணவைக்கப்பட்டது. வடமொழியின் லகாரம் ளகாரமாகவும் உச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியே ஓரெழுத்து அனமையின, அச்சிறப்பின்மைபற்றி இடையெழுத்தாகிய ளகாரம் முகரத்திற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது. யர ல வக்கள் நான்கும் முறையே அடியண்ணமும இடையண்ணமும அண்பன்முதலும் இதழும் எனவும் இவற்றின் முயற்சியால் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன.

இனி ஒருங்கிரன³ ஆய இடை எழுத்துக்களில் இவ்விரண்டு வேறு பிரித்து, யாக்களும் லவக்களும் முளக்களும் தமமுள் இனமென்றும், இனமாதல்பற்றி முறை கூறப்பட்டன என்றும், பிறப்பே அன்றி அளவு செய்கை பொருள் வடிவென்பவற்றுள் ஏற்றன ஒத்தலும் இனமாதற்கு ஏதுவென்றும் கூறுவாரும் உளர். அது பொருந்தாது. ஒருவாற்றான் ஒத்தலும் ஒருவாற்றான் வேறுதலும் உடைமைபற்றி அன்றே இனமென்று வழங்கப்படுவது. அவற்றுள்⁷ இடை எழுத்தானும் இடப்பிறப்பான் ஒத்தலும் முயற்சிப் பிறப்பான் வேறுதலும் உடைமையின, இடைக்கணமென ஒரினமாயின.⁵ உயிர்க்கணம் வன்கணம் மென்

கணம் என்பவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். அவற்றுள், 'அ ஆக்கள் முதலியனவும் கங்கக்ள் முதலியனவும் அகமுயற்சிப் பிறப்பான் ஒத்தலும் குற்றேசை நெட்டோசையும் வல்லோசை மெல்லோசையுமாகிய புறமுயற்சிப் பிறப்பான் வேறுதலும் என்னும் இருதன்மையும் உடைமையின் அவவேறுபாடுபற்றி வேறுபிரித்து இவ்விரண்டு ஓரினமெனவும் வைக்கப்பட்டன.' இடை எழுத்துக்களுள் இவ்விரண்டினை வேறுபிரித்து இனமென்றற்கு அவ்வாறு ஓர் இயைபு இன்மையின், அவை அவ்வாறு இனமாதல் யாண்டையதென்க. அல்லதூஉம் 'அ ஆக்கள் கங்கக்ள் முதலியனபோல யாக்கள் முதலியனவற்றை இனமென்றல் செய்கைக்குக் கருவி ஆகாமையானும், முறைபெறுதற்கு ஏதுவெனின முறை கூறவேண்டாமை மேற்காட்டினும் ஆகலானும், உலகத்தும் பிறப்பொத்தல் பற்றியே இனமென்று வழங்குப ஆகலானும்,'⁴ இடப் பிறப்பொத்தல் ஆறுக்கும் பொதுவன்றி இவ்விரண்டற்குச் சிறந்தது அல்லாமையானும், அது பொருந்தாமை உணர்க. '⁵ இனமாதல் அறிந்து கோடற் பொருட்டே ஆசிரியர் பிறப்பியல் கூறினார். அவ்வாறன்று என்பாரை எழுத்ததிகாரத்துட்கூறும் பொருளெல்லாம் செய்கையும் கருவியுமென இரண்டாய் அடங்குமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலான் பிறப்பியல் வேறென்றற்குக் கருவியாகாமையின் பயனில் கூற்றுமெனக் கூறி, மறுக்க. 'வடநூலாரும் பிறப்பொத்தல் ஒன்றே இனமடைத்தற்கு ஏதுவென்ப. இனி அளவு முதலிய ஒத்தலின் இனமாம் என்பார்க்கு, 'னகரத்தோடு மகரத்திற்கு அளபொக்கும்; முகம் முகன் எனப் பொருளொக்கும்; ககர

சகர தகரங்கட்கு வடிவொக்கும்; ரகர முகரங்கட்குச் செய்கையொக்கும்; இவ்வாறே இனமல்லாத ஏனைய வும் இவற்றுள் ஏற்றன ஒக்குமாகலின, அவையும் இனமாவான் செல்லுமாற்றிக, அன்றியும், ஈண்டுக் கூறினவை எல்லாம் செய்கைக்குக் கருவியாமெனக் கூறி அச்செய்கையை ஈண்டு இனம் அடைத்தற்குக் கருவியாமெனக் கூறுதல் ஒன்றனே ஒன்று பற்றி நின்றலென்னும குற்றமாதல் அறிக.

இனிக் கங்க்களும் சஞக்களும் டணக்களும் தநக் களும் பமக்களும் அடிநாவண்ணம் இடைநாவண்ணம் நுனிநாவண்ணம் அண்பல்லடி இதழென்னுமிவற் றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான, அப்பிறப்பிடத்தின் முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன.²¹ வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப் பின்பவைத்தன் மரபாக லின், வல்லெழுத்துக்கண் முன்னும அவ்வவற்றிற்கு இனமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள அவ்வவற்றின் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.²² அவ்விரண்டுமேநாக்கி யல்லது இடைநிகரனவா யொலித்தல் அறியப்படா மையின், அதுபற்றி இடையெழுத்துக்கள் அவ்விரு கூற்றிற்கும் பின்பவைக்கப்பட்டன.

24 அகர முதலிய பன்னிருயிருந் தனித்தியங்கும் ஆற் றல் உடைமையானும்,²³ ககர முதலிய பதினெட்டு மெய் யும் அகரத்தோடு கூடியல்லது இயங்கும் ஆற்றல் இன்மையானும், உயிர் முன்னும மெய் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.

இனி உயிர்களுள், அ இ உ என்பன முறையே²⁴ அங்காந்து கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு

அண்பல்லடி நாளினிம்புறக் கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு இதழ்குவித்துக் கூறுமுயற்சியானும், பிறத்தலான், அபபிறப்பிடத்து முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன.³¹ ஆகார ஈகார ஊகாரங்கள் அகர முதலியவற்றிற்கு இனமாகலின், அவற்றைச் சாரவைக்கப்பட்டன.³² நெட்டெழுத்தாவது நீருநீருஞ்சேர்ந்தாற்போலக் குற்றெழுத்திரண்டு ஒத்து நின்று நீண்டு இசைப்பது ஒன்றாகலின், அஃது உணர்ந்து கோடற்குக்குற்றெழுத்துக்களின பினனர் நெட்டெழுத்துக்கள் வைக்கப்பட்டன. அற்றேல் குற்றெழுத்திற்கு ஒதியனிதி நெட்டெழுத்திற்கும் வருமாலோவெனின;- அற்றனறு, வேறுநின்ற குற்றெழுத்திற்கே விதிபெறப்படுதலின். இன்னும் இக்கடாவிடைகளெல்லாம் மாபாடியத்தும் கையடத்தும் இரண்டாம் ஆனிகத்தில் கண்டுகொள்க.

இந்நெட்டெழுத்துக்கள் மொழிக் காரணமாய் வேறு பொருள் தந்து நின்றலின், அதுபற்றி வேறெடுத்து எண்ணி உயிர் பன்சீரெழுத்து எனப்பட்டன.³³ அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்து ஒத்து நின்று நீண்டிசைப்பது ஒன்றாயினும், மொழிக் காரணமாய் வேறு பொருள் தாராது இசை நிறைத்தல் மாத்திரைப் பயத்ததாய் நின்றலின், வேறு எழுத்தென வைத்து எண்ணப்படாதாயிற்று எனபது நுண்ணுணர்வான் ஓர்ந்துணாக.

“குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு
நெட்டெழுத் திம்பரொத்த குற்றெழுத்தே.”

என்றதூஉம் இக்கருத்தே பற்றியென்க. இப்பெற்றி அறியாதார் நெடிலுங்குறிலும் விரலும் விரலும் சேர

நின்றுற்போல இணைந்து நின்று அளபெடுக்கும் எனவும், அளபெடையெழுத்து உயிரெழுத்துள் அடங்காதெனவும், சார்பெழுத்தென வைத்து வேறு எண்ணப்படுமெனவும், தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப. நெடிலும் குறிலும் அவ்வாறு நின்று அளபெழும் என்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தெடை என்னாது அளபெடை என்னும் குறியீடே சான்றதல் அறிக. அற்றேல், ஓரெழுத்தினையே இரண்டு மாத்திரையும் ஒரு மாத்திரையுமாகப் பிரித்து அசைத்துச் சீர்செய்தல் பொருந்தாதெனின்; - அற்றன்று: எழுத்துவகையான் என்னாது,

“ மாத்திரை வகையால் தனையும் கெடாநிலை
யாப்பழி யாமையென் றளபெடை வேண்டும்.”

என்றமையின், [எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும் அசைத்தலும் சீர்செய்தலும் தனையறுத்தலும் ஓசை பற்றி அல்லது எழுத்துப்பற்றி அல்லவென்க.]

இன்னும் வடநூலார் அ என்னும் ஓரெழுத்தே ஒரு மாத்திரையாய் உச்சரிக்குங்கால் குற்றெழுத்து என்றும், இரண்டு மாத்திரையாய்க் கூட்டி உச்சரிக்குங்கால் நெட்டெழுத்தென்றும், மூன்று மாத்திரையாய் உச்சரிக்குங்கால் அளபெடை எழுத்தென்றும் மூவகைப்படுமெனவும், அம்மூன்றும் எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்னும் ஓசை வேறுபாட்டால் ஒன்று மூன்றாய் ஒன்பது வகைப்படும் எனவும், அவ்வொன்பதுவகையும் மூக்கின்வளியொடு சார்த்தியும் சார்த்தாதும் உச்சரிக்குமாற்றால் ஒவ்வொன்று இவ்விருவகைத்தாய்ப் பதினெட்டாம் எனவுங் கூறுப. இவ்வாறே ஏனை எழுத்திற்குங்கொள்வர். அவ்வாறு

வேறுபடினும்; உயிரெழுத்து ஆந்தன்மையில் திரி யாவாய்ப் பதினெட்டும் ஓரினம் ஆமென்றே கொள் வர். இதனானும் உயிரளபெடை உயிரின் வேறுகாமை உணர்க. இதனானே ஒற்றளபெடையும் ஒற்றின் வேறன்மை உணர்க.

இனி எகரமாவது அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் தம்முள் ஒத்திசைத்து நரமடங்கல் போல் நிற்ப தொன்று ஆகலானும், ஒகரமாவது அகர்க்கூறும் உகரக்கூறும் தம்முள் ஒத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்ப தொன்று ஆகலானும், அவை அவற்றின் பின்னர் முறையே வைக்கப்பட்டன. ³⁶ ஏகார ஒகாரங்கள் இனமாகலின், அவற்றினபின் முறையே வைக்கப்பட்டன. அகரமும் யகரமும் இகரமும் தம்முள் ஒத்திசைத்து நிற்பதொன்று ஆகலின் எகர ஏகாரங்களின் பின்னர் ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும் உகரமும் தம்முள் ஒத்திசைத்து நிற்பதொன்று ஆகலின், ³⁷ ஒகர ஒகாரங்களின் பின்னர் ஒளகாரமும், வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு தல்பற்றி ஏ ஓ ஐ ஒள என்னும் நான்கினையும் வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பர். கையடனார் நரமடங்கல் போல் என்று உவமையுங் கூறினார். இக்கருத்தே பற்றி ஆசிரியர்,

“ அகர விகரம் ஐகார மாகும்.”

“ அகர வுகரம் ஒளகார மாகும்.”

எனக்கூறி, ஐ யென்னும் நெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுதற்கு அகர விகரங்களே அன்றி அவற்றி டையே யகரமும் ஒத்திசைக்குமென்பார்,

“ அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐயெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.”

என்றும். மெய்ப்பெற என்ற இலேசானே ஓள என்னும்
 10 நெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகரவுகரங்
 களையன்றி அவற்றிடையே வகரமும் ஒத்திசைக்கு
 மென்றும், இம்பர் உம்பர் என்றிற்போல்வன கால
 வகை இடவகைகளான் மயங்குமாகலின் இவற்றின்
 முதற்கண் நிற்பதியாதோ இறுதிக்கண் நிற்பது
 யாதோ என்னும் ஐயம் நீக்குதற்கு,

“இகர யகரம் இறுதி விரவும்,”

என்றுங்கூறினார். மொழிந்தபொருளோ டொன்ற
 வவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்தல்
 என்னும் உத்தியான் எகர எகரங்கள் ஒகர ஒகரங்
 கள் அவ்வாறு ஆதலும் கொள்ளவைத்தார். மாபாடி
 யத்துள் ஊகாரத்தின் பினனின்ற வடவெழுத்து
 நான்கு உயிர்க்கும் இடையே ரகர லகரக் கூறுகள்
 ஒத்துநிற்கும் என்ற ஆசிரியர் பதஞ்சலியார்க்கு ஐ
 ஓள என்புழியும் இடையே யகர வகரக் கூறுகள்
 விரவிறிற்கும் என்பது உடன்பாடு ஆதல் பெற்றும்.
 எகர முதலியவற்றுள் அகரக்கூறு குறையும் இகர
 உகரக்கூறுகள் மிகுதியுமாம் எனவும் உணர்க. இது
 20 வும் மாபாடியத்திற்கண்டது. வடநூற்கடலை நிலைகண்
 டறிந்த சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை
 செய்தாராயின், இன்றோரன்ன பொருள் அனைத்துந்
 தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்து உரைப்பர். அவர்
 சொல்லதிகாரம் போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதி
 எழுத்திற்கு உரைசெய்யாது ஒழிந்தமையின், தமிழ்
நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியரை உள்ளிட்டோர்
 உரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்
 30 னோரும் மயங்குவாராயினார் என்பது.

“ அகர விகர மைகார மாகும்.”

என்! முழி ஆகுமென்றதனால் ஆகாதென விலக்கப்படும் என்பாரை,

“ பன்ஸீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.”

என்புழியும் ஆகுமென்பதனால் பன்ஸீருயிரும் மொழி முதலாகா என விலக்கப்படும் போலுமெனக் கூறி, மறுக்க. அன்றியும் இயற்கையானினற ஐகார ஒளகாரங்கள் வேறு, போலியாய் இவ்வாறு வரும் ஐகார ஒளகாரங்கள் வேறெனக்கொளின; - இவற்றை எடுத்தோதி விலக்குதலால் ஒரு பயன் இன்மையின் பயனில மொழிதலாமாறு உணர்க. யாங்கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடனபாடாதல் மாபாடியம வல்லார் வாய்க்கேட்டு உணர்க. வடநூல் உணர்ந்தார்க்கன்றித் தமிழியல்பு வினங்காதுதன்பதும் உணர்ந்து கோடற்கனறே பாயிரத்துள்

“ ஐத்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்.”

என்றதூஉ மென்க. எகர ஒகரங்கள் ஒருவாற்றால் சிறப்பெழுத்தாயினும், பாகதமொழியில் பயின்று வருதலானும், சாமவேதம் உடையாருள் ஒருசாரார் இசைபற்றிக் குழுஉக் குறிபோலக் கொண்டோதுப ஆகலானும், இறுதிக்கண் வையாது முறைபற்றி ஏகார ஒகாரங்களின் முன் வைக்கப்பட்டன. எண்டுக் கூறியவாற்றானே அகரம் உயிரெழுத்துக்களினும் கலந்து நிற்குமாறு அறிக.

இத்துணையும் முறையாமாறு காட்டப்பட்டது. எழுத்துக்களுக்குப் பிறப்பு வடநூலார் சிறுபான்மை

வேறுபடக் கூறுப. அஃது உச்சரிக்கும் ஓசை வேற்றுமைபற்றி எனக்கொள்க.

இனி எழுத்தெனப்படுப அகரமுதல் எனகர விருவாய் என்றொழியாது முப்பஃதென்னும் தொகை கூறியது எற்றுக்கெனின்; - அது கூறுக்கால், எழுத்தென்றற்குரியவை¹ வகரந்தொடங்கி எனகர விருவாய்க் கிடந்த ஐந்துமேயோ, ²அகரந்தொடங்கி நகரமீறாய்க் கிடந்த இருபதுமேயோ, ³அகரத்தைத் தனக்கு முதலாகவுடைய ஆகாரமும் எனகரத்தைத் தனக்கு ஈறாகவுடைய நகரமுமென்னும் இரண்டுமேயோ, ⁴அகரமும் முதலும் எனகரமும் இறுவாயுமென்னுஞ் சொற்களேயோ எனவும், பல்வாற்றான் ஐயம் நிகழுமன்றே, வையம் நீக்குதற்கும் இமமுப்பதுமே அன்றி வடமொழியிற்கூறும் ஏனை எழுத்துக்கள் ஈண்டுக் கொள்ளப்படா என்றற்கும் எனக.

ஒரு மொழியைச் சார்ந்து வரும் இயல்பன்றித் தனித்தியங்கும் இயல்பு தமக்கில என்றலின், அவை தம்மையே எடுத்தோதிக் காட்டலாகாமையின், வரும் சூத்திரத்தான் அவற்றிற்கு வேறு வேறு பெயரிட்டு

“அவைதாங்

குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம்.” (அன் ௨௧. ௨)

என்றும், அமழன்றும் புள்ளிபெறுதல் பற்றிப் பொதுப்பெயராக

“முப்பாற்புள்ளியும்.”

என்றும்,

அவை தனித்து எழுதப்படாவாயினும் மொழியோடு சார்த்தி எழுதப்படுதலின் எழுத்தென்னும் குறியீட்டிற்கு உரியவென்பார்

“ எழுத்தோரன்ன.”

என்றும் ஒதினார். குற்றியலிகர உகரங்களோடு இவற்றிடை வேற்றுமைதெரிந்து கோடற்பொருட்டு, இகரம் உகரம் என்று ஒழியாது.

“ குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்.”

என்றார்.

கேண்மியா வரகு என்பனவற்றின் இகரமும் உகரமும், போலுமென்புழி அரைமாத்திரையாய் நின்ற மகரம் போன்ம என லகரம் னகரமாய்த் திரிந்து ரொற்று உடனின்ற காரணத்தால் பின்னர்க் கான் மாத்திரையாய் நின்றபோல, முன்னர் ஒருமாத்திரையாய் நின்று பின்னர் ஒரு காரணமபற்றி அரை மாத்திரை ஆகாது மகரமும் வல்லெழுத்துமாகிய மெய்யெழுத்தினைச் சார்ந்து என்றும் அரைமாத்திரையாயோ நிற்கும் ஒரு தன்மையவாயினும், அப்பெற்றி உணராது இவை அரைமாத்திரை பெறுதல் மகரக்குறுக்கம் போலச் செயற்கையாற் போலுமென்று உலகம் மலையாமைப்பொருட்டு இவை இங்ஙனமாதல் இயல்பென்பார் குற்றிகரம் குற்றுகரம் என்றொழியாது குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரமெனக் குறியீட்டார். [இக்குறியீடும் உணராதார் ஒரு மாத்திரையாய் நின்ற குற்றெழுத்துக்களே இடமும் பற்றுக்கோடுஞ் சார்ந்த காரணத்தால் அரைமாத்திரையாய்க் குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் என நின்றனவெனக் கூறித்தமது அறியாமையைப் புலப்படுப்பர்.] ஆசிரியர்,

“ குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.”

என்னுந் சூத்திரத்தாற் குற்றியலுகரமும் புள்ளி பெற்றுநிறகுமென முற்றுகரத்தேதாடிதணிடை வரி வடிவினும் வேற்றுமை தேதான்றக் கூறி உம்மையாற் குற்றிய லிகரமும் புள்ளி பெற்று நிற்குமெனறு ஓதினமையானும்,

“ குற்றிய லிகர நிற்பல் வேண்டும்.” (செய்யு. 1)

எனவும்,

“ குற்றிய லுகரம் வல்லாறுர்ந்தே.” (புணரி. 3)

நிற்பல் வேண்டும் எனவுங்கூறியதன்றி இவ்வபற்றி மாத்திரை குறுகுமெனனாமையானும்,

“ புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே.”
(செய்யு. 2)

“ ஆயிகு முன்றே யுகரங் குறுகிடன்.” (செய்யு. 1)

என்புழியும்,

“ யுகரம் வருவழி யிகரங் குறுகும்.” (செய்யு. 5)

என்புழியும்,

“ கொங்கலர் பூம்பொழிற் குறுகினர் சென்றுழி.”
(செய்யு. 1)

“ தீவினை முதிர்வலைச் சென்றுபட்டிருந்து
கோவலன் நன்னைக் குறுகினா னாகி.” (செய்யு. 1)

“ கோயின் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி.”
(செய்யு. 1)

“ நீங்கிற் றெறுஉங் குறுகுங்காற் றண்ணெனுந்தீ.”
(செய்யு. 1104)

“ ஆறுங் குறுகா ரறிவுடையார்.”

(செய்யு. 1104)
எனவே
(செய்யு. 1104)

என்புழிப்போலக் குறுகுதல் அணுகுதல் எனவே பொருள்படும் ஆகலானும், அவ்வாறன்றிக் குறைதலே பொருளாயினும் குற்றாயிர் குற்றெழுத்து என்றோபோலத் தம்மின மிக்கு இரைக்கும் எழுத்துக்களை நோக்கிக் குறுகுமென்றார் எனவேபடும் ஆகலானும், அங்ஙனம் கொள்ளாக்கால்,

“ எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்.”

என்புழிப் புணர்ச்சிக்கண் முற்றுசுரமாய் நிற்குமெனப் பொருளபட்டு இச்சுத்திரம் மாறுகொளக் கூறலாய் முடியுமாகலானும், குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம்போல வேறெழுத்தேயாவனவன்றி, ஒருமாத் திரையாய் நின்ற இகரவுகரங்களே மகரக்குறுக்க முதலியனபோல ஒரு காரணம்பற்றி அரைமாத்திரையாய் நின்றனவல்ல என்பது தெற்றென உணர்க. ✓

அற்றேல், ஐகாரக்குறுக்கம் மொழியிடைகடைகளெனனும் இடங்காரணமாகக் குறுகி இரைபபது போலக் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களும் இடமும் பற்றுக்கோடும் காரணமாகக் குறுகி இசைத்தலின், இவற்றை இயல்பு என்றது என்னை எனின்; - அறியாது கடாயினாய் அவை காரணமாகக் குறுகி இசைப் பனவாயின், இங்கு ஏது தாது என்னும் வடமொழி இறுதி உகரமும் அவ்விடமும் பற்றுக்கோடும் உடைமையின் அவை காரணமாகக் குறுகி இசைத்தல் வேண்டும். காரணம் உள்வழிக் காரியம் உண்டாதல் ஒருதலை ஆகலின். அங்ஙனம் இசையாமையின், இடமும் பற்றுக்கோடும் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்கள் நின்றற்குச் சார்பாவனவே அன்றிக் குறுகியிசைத்தற்குக் காரணமாகாவெனக் கொள்க. அஃதேல், வட

மொழியின் அறுவகையிடமும் வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடும் குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பாகாமையின் இலக்கண வழுவாம பிறவெனின்; - ஆகாது, குற்றியலுகரம் இடமும் பற்றுக்கோடும் சார்ந்தன்றி நில்லாது என்றதல்லது இடமும் பற்றுக்கோடும் குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பாயல்லது வாராவென்னும் யாப்புற வினமையின். குற்றியலுகரம் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்தாக வின், வடமொழியின் வாராதாயிற்று. இக்குற்றியலிகரக் குற்றியலுகர உண்மையறியாத உரையாசிரியர்,

“இடைப்படிற் குறுகு மிடனுமா ருண்டே.”

(சூ. 4. 4)

என்பதற்கு இடைப்படினுங் குறுகுமென உம்மையை மாற்றி, இறந்தது தழீஇயிற்றுக்குவர். அஃது ஆசிரியர் கருத்தொடு முரணும் எனபது இக்கூறியவாற்றானறிக. இன்னும் புணர்ச்சிவேற்றுமை பற்றி வேறு யிற்றென்பார்க்குக் தளவு கணவு முதலியவற்றுரமும் புணர்ச்சி வேறுபட்டுக் குற்றியலுகரத்திற்குரிய விதி முழுவதூஉம பெறுதலின் அதனையும் குற்றியலுகரமெனக் கோடல்வேண்டும், அவ்வாறு கொள்ளாமையின் அவர்க்கும் அது கருத்து அன்றென மறுக்க.

காட்டு, கூட்டு என ஆய்குறைந்து நின்ற ஏவல் வினைச்சொற்களின் வரும் உகரத்தை வினைக்கண் வரும் ^{முத்து} உகரம் என்பாரும் உளர். ஆசிரியர்

“குற்றிய லுகரத்திறுதியு முளப்பட.” (சூ. 4. 10)

எனவே எடுத்து ஒதினமையானும், புணர்ச்சிக்கண் முற்றுகரத்திற்கு உரிய செய்கை பெறுமையானும், அஃது உரையன்று என்க.

இக்குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களை முற்றியலிகர உகரங்களின் குறுக்கமென்றவர் ஆய்தத்திணையும் அவ்வாறு ஒன்றன் குறுக்கமெனக்கூற மறந்தார்போலும்.

இனிக் குற்றியலுகரம்

“ஆயிரு முன்றே யுகரங் குறுகிடன்.”

என்பதனான் இடவேற்றுமை பற்றி அறுவகைப் படுமென்றும், நெட்டெழுத்தேழும் ஆய்தமொன்றும் உயிர் பனனிரண்டும் வல்லெழுத்து ஆறும் மெல்லெழுத்து ஆறும் இடையெழுத்து ஆறும் என்னும் அவற்றின் பகுதி முப்பத்தெட்டனுள், இடையெழுத்துக்களுள் வகரம் வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராமையானும், உயிரெழுத்துக்களுள் ஒளகாரம் மொழியிடையிறுதிகளின் வரப்பெறுமையானும், அவ்விரண்டும் ஒழித்து ஏனை முப்பத்தாறும் இடவேற்றுமை பற்றிய விரியாம என்றும் கூறுவாருமுளர்.

இனி நாகு காசு என்புழியும் நீடாது குறுகாது என்புழியும் நெட்டுயிர் இறுதிக் குற்றுகரமேயாகவும், நாகு என்பதனை நெடிலிறுதிக் குற்றுகரம் எனவும் நீடாது என்பதனை உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றுகரமெனவும் ஆசிரியர் கொண்டது ஈரெழுத்தொரு மொழி எனவும் இரண்டனையிறந்த தொடர்மொழி எனவும் பகுத்துணர்ந்து கோடற்பொருட்டாயினும், எழுத்தான் வேறுபாடினமையின் அவ்வாறு ஆணையால் கொள்ளாது, ஆசிரியர் ஈற்றயலின் நின்ற எழுத்தை இடமாகக் கொண்டாற்போல ஈற்றயலின் நின்ற அசையை இடமாகக்கொண்டு, அவற்றுள்

அது இது முதலிய முற்றுகரத்தை நீக்குதற்குக் குற்றெழுத்துத் தனியே வரும் அசை ஒன்றினையும் ஒழித்து, ஏனைய எழு அசையினையும்

“ நெடிலே குறிலினை குறினெடி லென்றிவை
யொற்றொடு வருதலொடு குற்றெற் றிறுதியென்
றேழ்குற் றுகரக் கிடனென மொழிப.”

என்பதோர் சூத்திரமபற்றி ஏழிடமெனக் கோடுமென்பார்க்கு, பிண்ணாக்குக், சுண்ணாம்பு, பட்டாங்கு, விளையாட்டு, இறுமபூது முதலியனவும் ஆய்தந்தொடர்ந்தனவும், நெட்டொற்றிறுதி நெடிலிறுதிக் குற்றுகரம முதலியனவும் குற்றெற்றிறுதிக் குற்றுகரமுமாய் அடங்குமேனும், போவது வருவது ஒன்பது முதலியன அடங்காமையறிக், நெடின் முதலாயின ஈற்றையவின் நின்றல் வேண்டுமென யாப்புறவின்மையின், முதற்கண் நிற்பினும் ஈற்றுகரம் அவற்றிறுதியாதல் அமையுமெனக்கொண்டு, போவது முதலியனவும் நெடிலிறுதி முதலியனவாய் அடங்கும் என்பார்க்கும், அங்ஙனம் பாசுபடுத்துக் கருவி செய்ததனால் போந்த பயனின்று என்பது.

இனி இம்முன்றுமே அன்றி உயிர்மெய் முதலிய வற்றையும் சார்பெழுத்து என்பாரும் உளராலோ எனின்; - ஆல் எனபுழி உயிர் முன்னும் மெய் பின்னும் நின்று மயங்கினாற்போல, லா எனபுழியும் மெய் முன்னும் உயிர் பின்னு நின்று மயங்கினவே யல்லது, உயிரும் மெய்யுமாகிய தந்தன்மை திரிந்து வேறுகாமைக்கு,

“ மெய்யோ டியையினு முயிரிய திரியா.” (பூன் 10)
என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களே சான்றாகலான்,

²உயிர்மெய் ஆகிய காலத்தும் குறின்மை நெடின்மை
என்னும் உயிர்த்தன்மையும வன்மை மென்மை
இடைமையெனனும் மெய்த்தன்மையும தமியியல்பில்
திரிவுபடாமையானும்,³ உடன்மேல் உயிர்வந்தொன
றுதல் பொன்மணிபோல இயல்பு புணர்ச்சியேயாம்
என்பவாகலானும்,⁴ ஒற்றுமை நயத்தான் உயிர்மெய்
என்பதனைத் தகர ஞாமுல்போல உமமைத்தொகை
நிலைக்களத்துப் பிறந்த அனமொழித்தொகை என்
பார்க்குத் தகரமுஞாமுலுங்கூடிய சாந்து பின்னர்த்
தகரமு ஞாமுலுமாகாதவாறுபோல மெய்யுயிர் நீங்கின்
தன்னுருவாதல் பொருந்தாமையானும்,⁵ துணங்கை
என்பது மெய்மமுதல் உயிரீறு மெய்ம்மயக்கம என
வும் வரகு என்பது உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றிய
லுகரம் எனவும் கொள்வதன்றி, உயிர்மெய்முதல்
உயிர்மெய்யீறு உயிர்மெய் மயக்கம உயிர்மெய்த்
தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரம் எனக் கொள்ளாமை
யின் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஒன்றென்பதனால் ஒரு பய
னின்மையானும்,⁶ மெய்களெல்லாம் உயிர்வந்தொன
ருது தனித்துநின்ற வழியே மாத்திரை கொள்ளவும்
எழுத்தெண்ணவும்படுமென்பது அவற்றியல்பாகலின்
அதுபற்றி ஒன்று எனல் வேண்டாமையானும்,
⁷அவ்வியல்பு அறிந்து கோடற்குத் தனித்து நின்ற
மெய்யை ஒற்றெனவும் புள்ளியெனவும் உயிரோடு
கூடிய மெய்யை உயிர்மெய் எனவுஞ் சிறப்புப் பெய
ரிட்டாளுதல் ஆசிரியர் கருத்து ஆகலானும்,⁸ உயி
ரோடு கூடிய இடத்து வரிவடிவு வேறுபடுதலின
அதுபற்றிப்,

“ புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்.”

எனமெய்மேல் வைத்துச் சூத்திரஞ்செய்து வடி

வெழுத்திலக்கணங் கூறினாரன்றி ஒலியெழுத்திலக் கணம் வேறுபடக் கூறுமையானும், அளபெடை சார்பெழுத்தென வேறுகாமை முன்னர்க்காட்டப் பட்டதாகலானும், ஐகாரக்குறுக்க முதலியன ஒரு காரணம்பற்றிக் குறுகினவாகலின் சிறுமரம் பெருத் துழியும் பெருமரஞ்சிறுத்துழியும் வேறெருமரமாகாத வாறுபோல வேறெழுத்து எனப்படாவாகலானும், வடநூலாரும் வடவெழுத்துள் உயிரெழுத்தின் இறு திக்கண் வைத்த இரண்டும் ஒற்றெழுத்தின் இறுதிக் கண் வைத்த இரண்டும் ஆகிய நான்கெழுத்தும் வல் லெழுத்தின் முன் மெல்லெழுத்து வந்து மயங்குழி அவ்வவ் வல்லெழுத்தோடு ஒப்ப இடையே தோன்று மெனப்பட்ட இயம் எழுத்து என்னும் இவைமாத் திரையே சார்பெழுத்தென வேறுகோடலன்றி உயிர் மெய் உயிரளபெடை ஐகாரக்குறுக்க முதலிய எழுத் துக்களைக் சிறிது திரிந்தமைபற்றி வேறெழுத்தென யாண்டுங்கொள்ளாமையானும், அது பொருந்தாது என மறுக்க. வன்றொடர் மொழிக்குற்றியலுகரம் வல் லெழுத்து வருவழிக் கான்மாத் திரையாயக குறுகு தலின், அதுபற்றி அதனைக் குற்றியலுகரத்தின் வேறென்னமையின், அவர்க்கும் அது கருத்தன்று போலுமெனக.

இன்னுமவர் ஐகாரம் மொழிமுதற் கண்ணுங் குறுகுமெனவும், கை பை முதலியனவும், பொருளைச் சுட்டியவழிக் குறுகுமெனவும் கூறினர். இடையன் மடையன் தினை பனையென்புழிக் குறுகுதல்போல

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்.” (புறநாடிக் 10)

என்புழி ஐகாரம் முதற்கண் குறுகாமை செவி கருவி யாக உணரப்படுதலானும், அன்றியும்,

“வைகலும் வைகல்.”

என்புழிக் குறுகுமாயின் வைகல் எனபதனைக் குறிலினை ஒற்றென்று அசைத்தல்வேண்டும். வேண்டவே வெண்டனை சிதைதலானும்,

“மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே நிசைப்பினும் எழுத்திய நிரியா வென்மனார் புலவர்.”

என எல்லா எழுத்திற்கும் பொதுப்படக் கூறிய விதியோடு முரணி ஐகாரந்தெரிந்து வேறிசைத்தற்கண் திரியாதெனவும், மொழிப்படுத்து இசைப்பின் யாண்டு வரினும் திரியுமெனவும் கூறுதல் பொருந்தாமை யானும்,

“ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே.”

என்ற உம்மையான் ஓரளபாகா விடனுமாருண்டென்பது தானே பெறப்படுதலானும், ராண்டிடமாவது மொழிமுதல் இடை கடையென மூன்றே அன்றி வேறின்மையானும், ஐகாரம் மொழிமுதற்கண் குறுகா தெனவே கொள்க. ராண்டுக் காட்டிய ஏதுக்களானும், ஆசிரியர் ஓதாமையானும், பிறரும்

“குறுகிய முவுயிர்.”

என்றே யொழிதலானும், ஒளகாரக் குறுக்கமென ஒன்றின்மை உணர்க. இஃது உரையாசிரியர் உரையானுமறிக. எழுத்தின குறுக்கமாவது ஒதிய முயற்சியின மெலிதாக உச்சரித்தல். வடநூலாரும் இலகூச்சாரணம் என்பர்.

குத்திரப்பொருணிலை ஒருவகையான் முடிந்தது.

இனிச்சொன் முடிபாமாறு

‘எழுத்து’

எழுதப்படுவது என்னும் பொருட்கண் எழுத்து என்னும் முதனிலை உரிச்சொல்லின் முன்னர்ச் செயப்படு பொருண்மை உணர்த்தும் ஐகார விசுதி புணர்ந்து,

“செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்.”

என்னும் சூத்திரத்து மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்தல் என்னுமுத்தியால் [அவ்வைகாரம் கெட்டுக் கெட்ட வழித் தகரமிரட்டித்து, எழுத்தென முடிந்தது.]

இவ்வாறன்றி எழுத்து என்னும் முதனிலை எழுத்து எனத் தானே திரிந்து நின்றது என்றும், அஃது ஆகுபெயரால் செயப்படுபொருளை உணர்த்திற்றென்றும் கூறுவாருமுளர். அது பொருந்தாது, ஒரு காரணமின்றித் திரிதல் கூடாமையானும், நட, வா, கரு, செ முதலிய முதனிலைஎல்லாம் விசுதியோடு அன்றித் தனித்தியங்கல் ஆற்றாமையானும், இம்முதனிலைகள் உரிச்சொல்லாகலின் பெயர்த்தன்மைப் பட்டுழி அல்லது ஆகுபெயராதற்கு ஏலாமையானுமென்பது. அஃதேல் நட, வா, உண், தின் என்றற்றொடக்கத்து முதனிலைகளே விசுதியொடுபுணராது தனித்து நின்று ஓசை வேறுபாட்டான் முன்னிலையேவல் ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்றுப் பொருண்மை உணர்த்தினவாலோ எனின்; - அற்றன்று, நடவாய், வாராய், உண்ணாய், தின்னாய் என்றற்றொடக்கத்து

முன்னிலையேவலொருமை எதிர்கால வினைமுற்றுச் சொற்கள்

“செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.”

என்னும் சூத்திரத்தால் ஆய் என்னும் விசுதி குன்றி, நட, வா, உண், தின் என்றற் றெடக்கத்தனவாய் நின்றனவல்லது முதனிலைகளே ஓசைவேறுபாட்டான் அவ்வாறு நின்றனவென்பது படாமையின். அது

“செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்.”

என்னும் சூத்திரத்தில் சேனாவரையர் கடா விடைகளான விளங்கக் கூறியவாற்றினுமறிக.

இனி உரையாசிரியர் முதலியோர் செய்யாய் என்னும் எதிர்மறைவினைச் சொல்லே செய்யென்னும் பொருளுந்தரும என்பது இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளாக உரைத்தார். அஃதாசிரியர் கருத்தாயின,

“செய்யா யென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்
செய்யென் பொருளுந் தருமிடனுடைத்தே.”

எனச் சூத்திரஞ்செய்வர்.

அவ்வாறன்றி,

“முன்னிலை வினைச்சொற்
செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்து.”

எனச் சொல்லேபற்றிச் சூத்திரஞ் செய்தலானும், அன்றிச் செய்யாயென்னும் எதிர்மறை வினைச் சொல்லே செய்யென் பொருளுந்தருமென்பது கருத்தாயின், செய்யீரென்பதும் செய்யுமென்னும் ஏவற் பொருள் படவருதலின்,

“செய்யீ ரென்னு முன்னிலை வினைச்சொலுஞ்
செய்யுமென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.”

எனச் சூத்திரஞ் செய்யாமை குன்றக்கூறலாய் முடியு
மாகலானும், இரண்டும் வடிவாடுப்பினும், செய்
யாய் செய்யீரென்னும ஏவல் வினைச்சொற்கள் முத
னிலையுமா றுமாய்ப் பகுக்கப்பட்டு நின்றலும், செய்யாய்
செய்யீர் என்னும எதிர்மறை வினைச்சொற்கள் முத
னிலையும் றுமாய்ப் பகுக்கப்பட்டு எதிர்மறை புணர்த்
தும் ஆகார விடைநிலைகெட்டு நின்றலுமாகிய வேறு
பாடு உடைமையானும், அவ்வுரை போலியுரை என்க.
செய்கிலன், செய்யலன் என்புழிப்போலச் செய்யா
யென்புழியும் எதிர்மறைப்பொருள் உணர்த்துதற்கு
ஓரிடைநிலை உண்டெனக்கொள்க. அஃதா காரமாதல்,
செய்யாது, செய்யாத, தெருளாதான், அருளாதான்
என மெயம்முதலாகிய விருதியொடு புணருஞ் சொற்
களில் கண்டு கொள்க. செய்யான, செய்யேன், செய்
யாய் என உயிர்முதலாகிய விருதி புணர்வழி அவ்வா
காரம சந்தி நோக்கிக் குன்றியதேயாம் என்பது.
விரிவஞ்சி ஒருமொழி இலக்கணம கூறுதொழிந்த
ஆசிரியர்,

“செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்.”

எனச் சூத்திரஞ்செய்தது இந்நிகரனவாய் வருவன
வெல்லாம் அவ்வவ்வேறுபாடுணர்ந்து இலக்கியங்
கண்டதற்கிலக்கணமாக முடித்துக்கொள்ளப்படும்
என்று உய்த்துணர்ந்து கோடற்பொருட்டேயாம்
ஆகலானும்,

“சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்.”

என முடிவின்கண் ஆணை தந்தமையானும், சேன வரையரும் இவ்வாறே தொல்காப்பியம் முதலிய சில மொழிகளை ஆண்டாண்டுப் பிரித்துப் புணர்த்துச் செய்கைசெய்து முடித்தாராகலானும், இன்னோரன்னைவை எல்லாம் இவ்வாறே முடிக்கும் இயல்பறிந்து முடித்துக்கொள்க என்பது தொல்லாசிரியர் துணிபென உணர்க. வடமொழியுள்ளும் ஆசிரியர் பாணினியார் எட்டு அத்தியாயத்தினுள் விசுதிமாத்திரைக்கே மூன்று அத்தியாயங்கூறி விசுதிப்புணர்ச்சிக்கட்டுஞ் செய்கை முதலியனவும் வேறு கூறினர். அவற்றுள்ளும் அடங்காது எஞ்சி நின்ற சொற்களைப் பின்னுள்ளோர் இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணமாகவே ஏற்ற பெற்றி அறிந்து புணர்த்துச் செய்கை செய்து முடித்துக் காட்டியவாறும் அறிக.

ஊண், தீன், கோள என்றும் போல்வனவுஞ் செயப்படுபொருண்மை உணர்த்தும் ஐகார விசுதி புணர்ந்து கெட்டு, முதனீண்டு நின்றன. திரை, நுரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றும்போல்வன வினை முதற்பொருண்மை உணர்த்தும் இகரவிசுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றன.

“கெடுவாக வையாது.”

என்புழிக் கெடுவென்பது புடை பெயர்ச்சியை உணர்த்துந் தல்விசுதி கெட்டு நின்றது. கேடென்பது அவ்வாறாய் முதனீண்டு நின்றதெனக் கொள்க. ஏனையவும் இவ்வாறே ஏற்றபெற்றி அறிந்து முடித்துக் கொள்க. திரை, நுரை, அலை, தளிர் என்றும்போல்வன விசுதி குன்றி முதனிலை மாத்திரையாய் நின்றல்பற்றி, இவற்றை முதனிலை வினைப்பெயரென வழங்குப.

ஐகாரவிகுதி செயப்படுபொருண்மை உணர்த்துதல், நடவை, சேக்கை, உடுக்கை, தொடை, விடை என்றும் போல்வனவற்றுள்ளும், இகரவிகுதி, வினை முதற் பொருண்மை உணர்த்துதல் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுவரைக்கொல்லி, நாளோதி, நூலோதி என்றும் போல்வனவற்றுள்ளும் காண்க. இவ்விகுதிகள் சிறுபான்மை பிறபொருளுணர்த்தியும் வரும். வடநூலாரும் வினைப்பெயர் விசுதிகள் கூறிய நியமந்தப்பிப் பிறபொருள் உணர்த்தியும் வருமெனக்கொள்வர். உடுக்கை எனபது உடுக்கப்படும் பொருளை உணர்த்துங்கால் ஐகார விகுதித்தென்றும், உடுத்த லெனப் புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்துங்கால் கைவிகுதித்தென்றும் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

அற்றேல், இவ் ஒருமொழி முடிபிலக்கணம் ஆசிரியர் கூருமை குன்றக்கூறலாம் பிறவெனின்; - இந்திரனுக்குப் பிருகறபதி இவை வழு இவை வழு வில்லன் என வடமொழிகளைத் தனித்தனி எடுத்து ஐதலுற்றார்க்குத் தெயவயாண்டில் ஆயிரம் யாண்டு செனறது சென்றும் சொற்கண் முடிந்தில என மாபாடியத்துள் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தேதாதினார். தமிழ் மொழியும் அவ்வாறு பெருகிக்கிடத்தலின், அவற்றை இவை வழு இவை வழுவில்லனவெனத் தனித்தனி எடுத்தேதாதபபுகின், முடிவுபெறுது. ஆசிரியருக்கு ஒருவாற்றான முடிவு பெற்றினும், சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர் அவற்றைக் கற்பதற்கே ஆயுள் போதாவாம். ஆகவே, அவற்றைக் கற்றுப் பலருடன் பயின்று பிறர்க்கு உரைத்துக் கல்வி நிரப்பு மாறில்லை ஆகலான், அவ்வாறு கூறுது, சிலவற்றைப் பொது விதியானும், சிலவற்றைச் சிறப்பு விதி

யானும், சிலவற்றை எடுத்தே தாத்தானும், சிலவற்றை இலேசானும், சிலவற்றைப் புறனடையானும், சிலவற்றை யுத்திவகையானும் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு தொகுத்து நூல்செய்தார் ஆசிரியர் ஆகலின், ஆகா தென்க.

அற்றேல் அஃதாக; நட வா முதலிய முதனிலைகளை உரிச்சொல் என்றதென்னை? நடத்தலைச் செய்தா னென உருபற்று நின்றலிற் பெயர்ச்சொல்லே ஆம், அஃதல்லாககால் வினை உணர்த்துதலின் வினைச் சொல் எனப்படுமாலோ எனின்; - அறியாது கடாயினாய். என்னை?

“ எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறிக் தனவே,”

ஆக, அவற்றைப் பெயர்வினை இடையுரியெனப் பாகுபாடு செய்தது உயர்தினை அஃறினை என்றற்றெடுக்கத்தன போலப் பொருள் வேறுபாடுபற்றிக் கருவி செய்தற்பொருட்டு அன்றே. அவற்றுள் குறிப்பும் பண்பும் இசையும்பற்றி வருவன எல்லாம் ஒரு நிகரனவாக அவற்றுள் சிலவற்றை உரிச்சொல் எனவும் சிலவற்றை வேறு சொல் எனவும் கோடல் பொருந்தாமையின், குறிப்பும் பண்பும் இசையும் குணப்பண்பும் தொழிற்பண்பும் என இரண்டாய் அடங்கும். பொருள இடம் காலம்சினை என்னும் நான்கும் பொருளென ஒன்றாய் அடங்கும். தொழிற்பண்பு வினை முதலிய காரகங்களால் புடைபெயருங்கால் அது வினை எனப்படும். இங்ஙனமாகலிற் பொருளை உணர்த்துஞ்சொல் பெயர்ச்சொல் எனவும், குணப்பண்பும் தொழிற்பண்புமாகிய பொருட்பண்பை உணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல் எனவும், பொருட்புடை பெயர்ச்சி

மாகிய தொழிற்பண்பின் காரியத்தை உணர்த்துஞ் சொல் வினைச் சொல்லெனவும், பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தம் குறிப்பான் உணர்த்துஞ் சொல் இடைச்சொல் எனவும், பகுக்கப்பட்டன. எல்லாம் பொருள் என்றற்கு ஒரோவழி யுரிமை உடைமையின், அதுபற்றிப் பண்பும் தொழிலும் பொருள் எனவும் படுமாகலின், அவற்றை உணர்த்தும் உரிச்சொல்லும் ஒரோவழிப் பெயர்ச்சொல் எனப்படும்; இடைச்சொல்லும் ஒரு வாற்றூற் பெயரேயாம். இக்கருத்தே பற்றியன்றே ஆசிரியர்,

“ சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று
ஆயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே.”

எனவும்,

“ இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப.”

எனவும் இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்ததூஉமெனக் கொள்க.

பெயர், பொருள் என்பன ஒரு பொருட்கிளவி ஆகலின்,¹ பொருளை உணர்த்துஞ் சொல் பெயர்ச் சொல் எனப்பட்டது.² பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிறறலின், அதனை உணர்த்துஞ்சொல் உரிச் சொல் எனப்பட்டது.³ வினையென்பது பலபொருள் ஒரு சொல்லாய்த் தொழிற்பண்பினையும் அதன் காரியமாகிய வினை நிகழ்ச்சியையும் உணர்த்தும். அவற்றுள் தொழிற்பண்பை உணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல் என அடங்கினமையின், ஏனைக் காரியமாகிய புடை

பெயர்ச்சி வினையை உணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல் எனப்பட்டது. ¹ பொருளையும் பொருளது புடை பெயர்ச்சியையுந் தமமானனறித் தத்தநாகுறிப்பான உணர்த்துஞ்சொற்கள், பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது, அவற்றின் வேறுமாகாது, இடைநிகரானவாய் நின்றலின், இடைச்சொல் எனப்பட்டன. இது பாலைத்திணையை நடுவு நிலைத்திணையென்றது போலக்கொள்க.

பொருட்புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்டண்பின புடைபெயர்ச்சி யெனவேகொள்க. புடைபெயர்ச்சி யெனினும் வினை நிகழ்ச்சியெனினும் ஒகடா. ஆந்நால் வகைச் சொற்களுள்ளும் பண்புணர்த்துவனவாகிய உரிச்சொற்கள் பலவென்க. அற்றாகல் என்றே, ஆசிரியர்

“ வெளிப்படு சொல்லே கிளததல் வேண்டா
வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன.”

எனச் சிலவற்றை யெடுத்தோதி, இவ்வாறு வருவனவும் பலவுள ஆவையெல்லாம் ஈண்டுக் கூறப் புகின் முடிவுபெறு எனனுங்கருத்தான்

“ பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉம்
உரிச்சொல்லெல்லாம்.”

எனவும்,

“ இனைத்தென வறியும் வரம்புதமக் கின்மையின்.”

எனவும்,

“ கிளந்தவற் றியலாற் பாங்குற வுணர்தல்.”

எனவும், கூறியொழிந்தார் என்பது. இடைச்சொற்கு

இவ்வாறு கூறுமையுமறிக. இப்பெற்றியறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

நட வா முதலிய முதனிலைகளுந் தொழிற்பண்பை உணர்த்துஞ் சொற்களாகலின, உரிச்சொல்லையாம் எனவுணர்க. அஃதேதல், நடந்தான என்புழி நடத் தலைச் செயதானென உருபு விரிந்தவாறு என்னையெ னின; - அறறன்று, நடந்தானெனபது ஒரு மொழித் தனமைபபட்டு நிறறலின. அது நடவைததானெனத் தனசொல்லாற் பிரித்துக்காட்டப்படாமையின, நடத் தலைச்செயதானெனப பிறசொல்லாற்காட்டி பூடிக்கப் படும். நட என்பது தவ்லெனனும் பகுதிபொருள விகுதி பெற்றவழிப் பெயர்ச்சொல்லாம் ஆகலின, ஆண்டு உருபேற்றல் அமையுமென்க. வடநூலாரும் பிரியாத் தொகையைப் பிறசொல்லாற் பிரித்துக் காட்டுகவெனப். இன்னுமவிரிப்பிறபெருகுமாகலான அமைக.

அறறேல் அஃது அங்ஙனமாக, பூலைத்திணை நடுவு நிலைத்திணை எனருயவாறு என்னையெனிற்குறுதும்:-
!ஆசிரியர் யாதானும் ஓர் காரணம்பற்றியே குறியிட்டு ஆளுவதல்லது வடநூலார்போலக் காரணம் பற்றா துங் குறியிட்டாளுதல் யாண்டும் இன்மையானும், ஆட்சிநோக்கிய குறியெனிற் குறியீடெல்லாம் ஆட் சிபபொருட்டே ஆகலின் ஆட்சிநோக்கிக் குறியீடு: குறியீடுநோக்கி ஆட்சி என ஒன்றனை ஒன்று பற்றுத லெனனும் குற்றமாம் ஆகலின் ஆட்சி நோக்கிய குறியெனபது பொருந்தாமையானும்,

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு முடிவுநிலை மகுங்கின் முன்னிய நெறிததே.”

என்புழி நடுவுநிலைத்திணை எனனும் சொல்லே தன்
காரணம் இனிது விளக்கி நின்றலானும், அது நடுவு
நிற்றல் காரணத்தாற்பெற்ற பெயரென்பது பெற்றும்.
ஏனை நாற்றிணையும் முறையானே கூறி இறுதிக்கண்
ஐதுதலான் இஃது அவற்றின் வேறென்பது விளங்கு
தலானும் எஞ்சிநின்றது பாலையையாகலானும், புறப்
பொருள் கூறுங்கால்

“வாகை தானே பாலையது புறனே.”

என நடுவு நிலைத்திணை கூறுந்தானத்திற் பாலே எனக்
குறியிட்டாளுதலானும், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்
திணை எனபன ஒரு பொருட்கிளவி என்பதூஉம்
பெறப்பட்டது. படவே; அஃது அவற்றின் நடுவு நிற்ப
தென்று அவாவுங்கால், எண்ணுமுறைமைக்கண்
நடுவு நிற்பதென்றல் பொருந்தாது. முதற்பொருண்
முறைபற்றி முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணினார்;
உரிப்பொருண்முறை பற்றியும் புறப்பொருண்முறை
பற்றியுங் குறிஞ்சிமுதலாக வைத்தெண்ணப்படும்;
அம்முகூற்று எண்ணுமுறைமையினும் பாலைத்
திணை நடுவுநிற்பது அன்றாகலின்.

இனி, ஏனை நால்வகை உரிப்பொருள்களினும்
இடையிடையே பிரிவு நிகழ்தலின், அதுபற்றி நடுவு
நிலைத்திணை என்றார் எனின்; - புணர்ச்சியும் அவ்
வாறு இடையிடை நிகழ்தல்பற்றிக் குறிஞ்சியும்
நடுவுநிலைத்திணை எனல்லேவண்டும் ஆகலானும், நடு
வணதாகிய நண்பகறகாலந் தனக்குக் காலமாதல்
பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின், நடுவணதாகிய
இடையாமந் தனக்குக் காலமாதல்பற்றிக் குறிஞ்சியும்

அவ்வாறு கூறப்படுமாகலானும், புணர் தற்கும் இருத் தற்கும் இடையே பிரிவுவைத்தல்பற்றிக் கூறினார் எனின், இருத்தலிங்கமும் அவ்வாறுகலின், அது பற்றி முல்லைநெய்தல்களும் அவ்வாறு கூறப்படும் ஆகலானும், உலகியறபொருளாகிய அறம்பொருளினபங்களுள் நடுவணதாகியபொருட்குத் தான்காரணமாதல் பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின். பரத்தையிற் பிரிவு ஓதற்பிரிவுபோல்வன ஏனையவற்றிறகுங் காரணமாகலிற் பொருண்மாத்திரைக்கே காரணமென்பது படாமையானும், அங்ஙனம் உரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றொழிக.

மற்றெனனையோ காரணம்பற்றிக் குறியிட்டவாறெனின் -

“ நடுவணைத்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

என நிலம் பகுத்து ஒதுங்கால் நடுவணதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படும் நிலங்களும் ஆகாது அவற்றின வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிகாத்ததாய நின்றல்பற்றி நடுவுநிலைத்திணை எனக் குறியிட்டாளுதலே ஆசிரியர் கருத்தென்க. அங்ஙனமாதல்,

“ முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுததுப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்.”

என்பதனுறுமுணர்க. இங்ஙனங் குறியிட்டமையிற் பாலைக்கு நிலமுண்டென்பதூஉம், அதனை ஏலை நிலங்களின் வேறுகவைத்துப் பகுத்தெண்ணுதன் மரபு அன்று என்பதூஉம், ஆசிரியர் கருத்தாதலுணர்ந்து

கொள்சு. இவ்வுண்மை உணராதார் பாலைசான்ற சுரம்
நானிலத்துள் அடங்காதென வேறுவைத்து எண்ணி
ஆசிரியரோடு மாறுகொண்டு, நிலம் ஐந்தெனத்
தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

அஃதங்ஙனமாக; முல்லை முதலாக வைத்தெண்
ணியது முதற்பொருண் முறைபற்றி என்றதென்கை?
காடுறையுலகம் முதல்வைத்து எண்ணுதலின் நில
முதற்பொருள் கூறியதே. நிலமுறை பற்றியன்று.
இனிக் காலமுதற்பொருள் இரண்டனுள் பெரும்
பொழுது ஞாயிறிற்குரிய சிங்கவோரை முதல்வைத்
தெண்ணுதல் முறையாயினும் திணைகள் ஒன்றும்
பலவும் பெரும்பொழுது பெறுதலின், அம்முறைபற்றி
முறைகோடல் பொருத்தமன்று. சிறுபொழுது காமத்
திற்குச் சிறந்த இராக்காலத்தின் முற்கூறு முதல்
வைத்தெண்ணியது முறையாயினும், ஏற்பாடாகிய
பின்பகலை இறுதிக்கண் வையாமையின, அதுவுமுறை
பற்றிக் கூறியதன்று. இங்ஙனமாகலானும், வேறு
காரணமின்மையானுா, தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவி
யாற்றி யிருத்தல் கற்பாகலின, இல்லறத்திற்குக்
கற்புச் சிறந்தமைபற்றி முல்லை முதல்வைத்துஎண்ணி
னாரெனவே கோடுமெனின்;- அது பொருந்தாது,
எனைத் திணைகள் அவ்வாற்றான் முறை பெருமையா
னும், கந்தருவ வழக்கிற் கற்பினுங் களவு சிறந்ததாக
லானும் என்பது. இனி நிலம் பற்றியும் பெரும்
பொழுது பற்றியும் முறைகோடல் சாலாதாயினும்,
சிறுபொழுதுபற்றி முறைகோடல் சாலுமென்க.
ஆண்டு ஏற்பாடென்றது நாள்வெயிற் காலையேயுமா.
படுதல் உண்டாதலென்னும்பொருட்டு. இப்பொருள்
காணாதார் ஏற்பாடு பிற்பகலென மயங்கிக்கூறுப.

“இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை”

“இலம்பா டொற்கமா யிரண்டும் வறுமை”

என்னுஞ் சூத்திரங்களின் நச்சினுர்க்கினியாரும் படுதல் உண்டாதல் என்று உரைத்தவாறு காண்க. எனவே, ஏற்பாடுடனறது ஞாயிற்றினுதயம் என்றவாறுயிற்று. தலைவன பிரிந்துழித் தனித்திருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதும் கொன்னே கழிந்தமை பற்றி இரங்குதற்குரிய காலம் அதுவாமென்பார்

“எற்பாடு

நெய்த லாதன் மெய்பெறத தோன்றும்.”

என்றார். இனி இவ்வாறன்றி, வைகுறுவிடியலென னும் வினைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென உம்மைத் தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறு வெனவும் நாளவெயிற்காலையை விடியலெனவும் கொண்டு, இவ்விரண்டும் மருதத்தினைக்குரியன என்றும், பின்பகலை யெற்பாடு எனக்கொண்டு அது நெய்தற்குரித்தெனறும், இங்ஙனஞ் சிறுபொழுது அறுவகைபட்டுமென்றும் உரைப்பாருமுளர்.

“காலையும் பகலுங் கையறு மாலையு

மூர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிப்

பொழுதிடை தெரியிற் பெய்யே காமம்.”

என்னும குறுந்தொகைப் பாட்டினுள் சிறுபொழுது ஐந்தே கொண்டமையானும், பகலெனவே பின்பகலும் அடங்குமெனின அதுபற்றி முன்பகலும் அடங்குமென்று ஒழியாது காலையை வேறு கூறினமையின் அது கருத்தனராகலானும், ஆண்டும் வைகறையினை விடியலெனறமையிற் காலையைவிடியலென்றல் பொருந்தாமையானும் இதனானே

“விடியல் வெங்கதிர் காயும்”

என்புழி விடியறபின்னர்ததாகிய வெங்கதிரென்பதே
பொருளாமாகலானும், விடிதல் இருள்புலர்தல் என
னும் பொருட்டாகலின், விடியல், புலரி, வைகறை
எனபன ஒரு பொருட்கிளவியாகலானும்,

“ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங்
கூடி முயங்கப் பெறின்.”

எனபவாகலின் ஊடலி றுதிக்கண்கூடல் ஒருதலை என
பது பெறப்படுதலின், கற்புக் காலத்து நாள வெயிற்
காலையிற் புணர்தன்முறையனமையின் அககாலத்
தின ஊடல் செல்லாமையானும், அடிசில்கைதொட்ட
பின்னர்ப் பயமினறிக கழியும் பின்பகல் புராணக
கேளவி முதலியவற்றினுதல் விளையாட்டுமுதலியவற்
ருனாதுதல் பொழுதுபோக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப
படும கருமம் ஒன்றற்கும் உரித்தனமையின், அதனை
ஒன்றாக வைத்தெண்ணிச் சிறுபொழுது அறுவகை
த்து என்றல் பொருந்தாமையானும், ஆசிரியர் முல்லை
குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலையென முறைசெய்தற்கு
ஏது மாலை யாமம் வைகறை காலை நண்பகல் என
னுஞ்சிறுபொழுதின்கிடக்கைமுறையையன்றி வேறின
மையானும், ஏனைத்தினைகட்குச்சிறுபொழுது ஒரோ
வொன்றேயாகலின் மருதமாத்திரைக்கு இரண்டு
கோடல் பொருந்தாமையானும், அஃதுரையனறென
மறுக்க. வைகுறுவிடியல் இராப்பொழுது தன்னோடு
கழிவுறுதற்கேதுவாகிய விடியலென்க.

“விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சுழ் குழிசி.”

என்னுநற்றிணையுள் வைகுறுபுலர்விடியல் என்றதும்
அப்பொருட்டு. அற்றைநாட்பொழுது தன எல்லை

யோடு அறுதல்பற்றி வைகறையெனவும்படும். வைகுதல் கழிதலென்னுமபொருட்டு.

“ஆடலின்னரவமும்”

என்னுஞ் செய்யுளின நச்சினார்க்கினியாரும்

“வைகறையும்வைகின்றே”

என்பதற்கு நாடோறுங் கழியாநின்றதெனப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறன்றி மாலையும் இடையாமழுங்கழியுந்துணையும் அககங்குல் வைகுறுதலின வைகுறுவாயிறறென்பார்க்கு, ஏனைப்பொழுதுகளுந் தமக்குமுன உளவாகிய பொழுதுகள் கழியுந்துணையுந் தாம வைகுறுதலின் அவையும் அப்பெயர் பெறுவானசெல்லுமென்றெழிக. பெருமபொழுது ஆறு என ருர்க்குச் சிறுபொழுதும் ஆறென்றலே பொருத்தமுடைத்து எனின்; - அங்ஙனங் கூறுவார்க்கு, மருதம் நெய்தல்கட்குப் பெருமபொழுதெல்லாம் உரியவென ருர்க்குச் சிறுபொழுதும் எல்லாம் உரியவென்றல் பொருத்தம் உடைத்தெனல் வேண்டுதலின், அதுகடாவன்றெனவிடுக்க.

உரிச்சொல்லியல்பு உளங்கொளற் பொருட்டு நால்வகைச் சொற்களுந் தெரிக்கலுற்றுழி, இடைச் சொல் என்றதன காரணங்கூறியதற்கு எடுத்துக்காட்டிய புகுந்து, இத்துணையும் விரித்ததென்று உணர்க. இவ்வாறுகலின், எழுத்தென்றதற்கு ண்டுக் கூறியதே முடிபெனக்கொள்க.

எழுத்து+எனப்படுபு = 'எழுத்தெனப்படுபு'

இனி ஆசிரியர்

“நூறென் கிளவி யொன்று முத லொன்பாற்கு
ஈறுசினை யொழிய இனவொற்று மிகுமே.”

•எனவும்,

“ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகரம்
ஈறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண் டும்.”

எனவும், நூறென்னும எண் முன்னும், ஆறென்னும்
எண் முன்னும், முறையே ஒன்று முதலிய எண்களும்
ஆயிரமும் வந்து புணரிற் குற்றியலுகரங்கெட நின்ற
ஒற்றின்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றி முடியுமென்றார்.
எனவே, ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால் ஏனைக்
குற்றியலுகர ஈறும் உயிர் முதன்மொழி வந்து புணர்
வுழிக குற்றியலுகரங் கெட்டுநின்ற ஒற்றின்மேல் உயிர்
வந்து ஒன்றி முடியுமென்பதூஉம் பெறப்பட்டதாக
லின, ஈண்டும் அவ்வாறே குற்றியலுகரங்கெட நின்ற
தகர ஒற்றின்மேல் எகர உயிர் வந்து ஒன்றி எழுத்
தெனப்படுப என முடிந்தது.

அஃதேல், நாகரிதென்புழி முன்னர்க் குற்றுகர
ஓசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்
டுங்கூடி நின்றல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின,
குற்றியலுகரத்து இறுதிமுன்னும புள்ளியீற்று
முனபோல உயிர் முதன்மொழிவந்தால் அவ்வுயிரேறி
முடியுமென்னுமோ வெனின்; - என்னும். என்னை? அங்
ஙனங் கூறுவார்க்குக் கதவழகிது கனவழகிது என
புழியும் முணர் முற்றுகர ஓசையும் பின்னர் உயி
ரோசையுங் கூடியல்லது அப்பொருள் உணர்த்தலாகா
மையின, அவற்றையு முற்றுகரத்தினமேல் உயி
ரேறி முடிந்ததெனக் கூறல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி
முற்றுகரங்கெட நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறி முடியு

மென்பதே எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலானும், குற்றியலுகரத்திற்கும் உயிரென்னுங் குறியீடு கொண்டமையின ஒற்றின்மேலன்றி உயிரினமேல் உயிரேறுதல் பொருந்தாமையானும், நாகரிதென்புழி இதழ்சிறிது குவிதலாகிய முயறசி ஆண்டுப் பெறப்படாமை யிற் குற்றியலுகர ஓசை ஆண்டு உண்டெனறல் பொருந்தாமையானும்,

“ ஆறன் மருங்கின்.”

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களோடு முரணுதலானும், யகரம் வருவழி இகரங்குறுகி உகரத்தினமேலேறி முடியுமெனனாது

“ இகரங் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத் தோன்றாது.”

என்றராகலானுமென்பது. இங்ஙனங்க றிய ஆசிரியர்கருத்து நோக்காது, யாம பிடித்ததே சாதிப்பேமெனனுங் கருத்தாற்

“ புள்ளியொடு நிலையல்.”

என்பதனோடு மாட்டெறிந்து

“ குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.”

எனப் புணரியன் முதற்கட்கு றிய சூத்திரத்தினைப்

“ புள்ளி யீற்றுமுன் உயிர்தனித் தியலாது.”

என அவ்வியலின் இறுதிக்கட்கு றிய சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து பொருள்கூறி, ஆராயிரம் நூற்றொன்று முதலியவற்றிற்குஞ் சூத்திரக்கிடக்கைமுறை நோக்காது குற்றியலுகரத்தைப் புள்ளியீற்றோடு தாங்கள்

மாட்டெறிந்ததற்கேற்பவே பொருளுரைத்தார் மாட்டேற்று முறைமை உணராத உரையாசிரியரை உளவிட்டோரென உணர்க. இன்னும்

“ அவற்றுண் மெய்யீ நெல்லாம்.”

எனனுந் குத்திரத்துள் அவ்வீற்றினமெய் உயிர் முதனமொழி வந்தால் அஃதேற இடங்கொடுத்து நிறகுமெனபதூஉங் கூறிராயிற்றென உரைத்தார். இசகுத்திரத்தால் இவ்விதியுங் கூறிரார் ஆயிறேறல்,

“ புள்ளியீற்றுமுன்.”

எனர குத்திரஞ்செய்தது கூறியது கூறலென்னுங் குறறந்தங்குதற்கோவெனக் கூறி மறுக்க.

‘எனப்படுப’

இனி எனப்படுப என்பது என் என்னும் முதனிலை மீதே செயப்படுபொருண்மையுணர்த்தும் படுவெனனும் விசுதியும் அகரச்சாரியையும் வந்து புணர்ந்து, எனப்படு என நின்றவழி, அதுவும் முதனிலைத்தனமைப்பட்டு, மேல்வரும் அகரவிசுதியும் பகர இடைநிலையும் பெற்று, எனப்படுப என முடிந்த பலவறிசொல்,

அற்றேல், எனவெனனுஞ் செயவெனெச்சம படுப வென்னும் வினைகொண்டு முடிந்தது என்றால் படும் இழுக்கு என்னையெனின்; அறியாது கடாயினாய். செயவெனெச்சம நிகழ்காலத்தின்கண் இது நிகழாநிறக இது நிகழ்ந்ததென்னும் பொருட்டாயும், இறந்தகாலத்திற் காரணப்பொருட்டாயும், எதிர்காலத்திற்

காரியப்பொருட்டாயும் வரும். அங்ஙனம் இருவினைப் பொருளதாராது தொழிலுறுவதாகிய ஒருவினைப் பொருளேதந்து நிற்பது ஒன்றாகலானும் இருவினை என பார்க்குப் படுசொல் செயப்படுபொருள் உணர்த்தாது வேரோர்வினை உணர்த்தல்வேண்டுமென அது பொருந்தாமையானும்,

“ இவ்வாழ்வா னென்பான் ”

என்புழி எனப்படுவானென விரித்தமையானும், யாவ் கூறியதே முடிபெனவுணர்க.

செய்வித்தானென்புழியும், செய்வியென்று இரால் பாய் ஒரு சொல் இன்மையின் செய்யென்னு முதனிலை மேல் ஏவற்பொருண்மை உணர்த்தும விகரவிசுதி வந்து செய்வியென நின்றவழி, அதுவும் முதனிலைத் தன்மைபபட்டு மேல்வரும் ஐம்பான மூவிடங்கட்குரிய விசுதிகளும் முக்காலமுங்காட்டும் இடைநிலைகளும் பிறவிசுதிகளும் ஏற்றுநிற்கும். எழுந்திருந்தான் எழுந்திட்டான் என்புழி இரு இடு என்பன பகுதிப்பொருள் விசுதியாய் முதனிலையோடு இயைதற்குரிய துச்சாரியை பெற்று எழுந்திரு எழுந்திடு என நின்றவழி, அவையும் முதனிலைத் தன்மைபபட்டு, மேல்வரும் விசுதிமுதலிய ஏற்றுநிற்கும். இஃதறியாதார் எழுந்திருந்தான் எழுந்திட்டான் என்புழி இருந்து இட்டு என்பனவே இடைச்சொல்லாமென்பர். எழுந்திருக்கின்றன எழுந்திடுகின்றன என ஏனைக்காலங்களோடு வருவழி இரு இடு எனவே வேண்டுதலின், ஈண்டுமவ்வாறே இறந்தகால விடைநிலை ஏற்றுநின்றன எனக்கொள்க. செய்துவிட்டான் செய்தொழிந்தான் என்புழி விடு ஒழி என்பன ஒருதலையென்னும்

பொருட்கண் வந்த விசுதி. செய்துகொண்டானென் புழிக் கொள்ளென்பது வினைப்பயன் வினைமுதலைச் சென்றடைதல் ஆகிய தற்பொருட்டுப் பொருட்கண் வந்த விசுதி. இதனை வடநூலார் ஆற்பனேபத மென்ப.

போக்கு, பாய்ச்சு, ஊட்டு, நடத்து, எழுப்பு, தீற்று எனபுழிக் குகரமுதலியன விபசிப்பொருளின் வந்த விசுதி. உண்ணாநின்றன, உண்ணாகிடந்தான். உண்ணா விரும்ந்தான் என்புழி நில், கிட இரு என்னும நிகழ் கால இடைநிலைகளும் ஆகாரச்சாரியையும் புணர்ந்து, உண்ணாநில், உண்ணாகிட, உண்ணாவிரு என நின்ற வழி, அவையும் முதனிலைத் தன்மைப்பட்டு, நிகழ்காலத்துள்ளும் முக்காலமுண்மையின அவற்றிற்கேற்ற கால விடைநிலைகளும் பாலிடங்காட்டும் விசுதிகளும் ஏற்றுநிற்கும். இன்னும் இங்ஙனம் வேறுபட வருவன எல்லாம் இவ்வாறே ஏற்ற பெற்றியறிந்து முடித்துக் கொள்க. இன்னும் இவற்றைக் கடாவிடைகளான் விரிப்பிற் பெருகுமென்றெழுக. இன்றோரன்ன விசுதி களெல்லாம் முதனிலைத் தன்மைப்பட்டு மேல்வரும் விசுதி ஏற்று நிற்குமென்பதே வடநூலார்க்கும் துணி பெண்க. உய்த்துவிடும், காட்டிவிடும் என்றற்றெடக் கத்துச் சொற்களைப் பரிமேலழகியார் முதலாயினோர் ஒருசொல்லென்றதூஉம் இக்கருத்தேதற்றி எனக் கொள்க.

எனப்படுப + அகரம் = எனப்படுபவகரம்

எழுத்தெனப்படுப வகாமுதலென்புழி, வகரம் நிலைமொழி ஈற்றினும் வருமொழி முதலினும் நின்ற உயிர்களை உடமபடுத்தற்கு வந்த கருவியாகலின்,

அஃது உடம்படு மெய் என்றாயிற்று. உடம்பு அடுத்த
லெனினும் உடன்படுத்தலெனினுமொக்கும். அஃது

“ உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை.”

என்பதனுமறிக.

“ உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் வரையார்.”

என ஆசிரியர் பொதுப்பட ஓதினாரேனும், உயிர்களை
உடம்படுத்தற்குரியன இடப்பிறனியான் அவ்வுயிரோ
டொத்த இடை எழுத்தெனபதூஉம, அவற்றுள்ளும்
மொழிமுதற்கண் வருதற்குரியன யகர வகரங்களே
ஆகலின் அவையே ஈண்டைக்கு வரப்பெறுமென்ப
தூஉம தாமே விளங்கும். அவற்றுள்ளும் பெருமபா
லும் இர எ ஐ முன்னர் யகரும், ஏனையுயிர்களின்
முன்னர் வகரமும் வருமென்பது ஏற்புழிக்கோடலாற்
பெறப்படும்.

“ உடம்படு மெய்யே யகாரவகாரம்

உயிர்முதன் மொழிவருஉங் காலையான.”

என்பவாகலின். அங்ஙனம் வரும் யகர வகரங்களே
உடம்படுமெய்யெனப் பெயர்பெறுமெனக.

“ விண்வத்துக் கொட்கும்

வண்ணத தமரர்.”

என்புழிவகரம உடம்படாதவற்றை உடம்படுத்த
வந்தது அல்லாமையின், இன்னோரென்னவை உடம்படு
மெய்யெனப் பெயர்பெறுமாறு இல்லையெனபது.
இஃது இருமொழியும் உடம்படுத்தற்கு வருங்கருவி
யாகலின், ஆசிரியர் இச்சூத்திரத்தைச் செய்கை
யோத்துட் கூறுது கருவியோத்துட் கூறினார்.

“ புள்ளி யீற்றுமுன்.”

“ மெய்யுயிர் தீங்கின்.”

என்பனவும் வரிவடிவினகண் அறிந்து கோடற்குச் செய்த கருவி ஆகலிற் கருவியோத்துள் வைக்கப் பட்டன. ‘நாகரிது’ எனபுழி ஒலியெழுத்தினகட்படுஞ் செய்கை இதனோடு இயையாமையானும், கருவியோத்துட் புணர்மொழிச் செய்கை கூறுதல் பொருந்தாமையானும், மேற்கூறியவாற்றானும்

“ குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.”

என்பதற்கு யாமுரைத்ததே, பொருள் என்பது தெற்றெனவுணர்க. இப்பெற்றியுணராத உரையாசிரியர் நச்சினாக்கினியா

“ புள்ளி யீற்றுமுன்.”

“ மெய்யுயிர் தீங்கின்.”

என்பவற்றை ஒலியெழுத்தின்கட்படுஞ் செய்கையென மயங்கிக்

“ குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.”

என்பதனை இதனோடு மாட்டெறிந்ததூஉமன்றி,

“ உருவுந வாகி யகரமோ டியிர்த்தலும்
ஏனை யுயிரோ டுருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்.”

என்புழி உயிர்த்தல் என்பதற்கு ஒலித்தல் எனப் பொருள்கூறினா, உருவுருவாகி உயிர்த்தலும் உருவுதிரிந்துயிர்த்தலும் புளளியுண்டாதலும் இலவாதலும் வரிவடிவிற்கேயானறி ஒலிவடிவிற்கின்மையின், அவை போலியுரையெனக்.

‘அகரமுதல்;’ ‘னகரவிறுவாய்.’

இனி அகரமுதல் னகரவிறுவாயென்பன பண்புத் தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

பண்புத்தொகைப் பொருளபடத் தொக்கவழி அஃது அன்மொழித்தொகை யாகாமையிற பண்புத் தொகையிற் பிறந்த அன்மொழித்தொகை என்னாது பண்புத் தொகைக்கு நிலைக்களமாகிய சொல்லிற் பிறந்த தொகையெனபது விளக்கிய, தொல்லாசிரிய ரெல்லாரும் பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையென வழங்கியவாறு, பிறவு மன்ன.

அகரம் னகரம் என்பன பண்பல்லவாயினும், பண்புதொக்க தொகைபோல விரேடிப்பதூஉம் விசே டிக்கப்படுவதூஉமாகிய இயைபுபற்றி, இன்னேரனன வையும பண்புத்தொகை எனப்படடன.

அற்றேல், தொக்க இருமொழிப் பொருளுந் தாராது புறமொழிப் பொருளைத்தருவது அன்மொழித் தொகையாகலின், அகரமுதல் னகரவிறுவாய் என்புழி அன்மொழித்தொகையான அகரமும னகரமு மொழித்து ஒழிந்த இருபத்தெட்டுமே கொள்ளப்படும். அவ்வாறன்றி அவற்றையும் உடனெண்ணி முப்பஃ தென்றல் நிரம்பாதாம் பிறவெனின்; - ஆகுபெயர் விட்டவாகுபெயரும் விடாதவாகுபெயருமொன இரு வகையாயவாறுபோல, அன்மொழித் தொகையும் விட்ட அன்மொழித்தொகையும் விடாத அன்மொழித் தொகையும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் இது

விடாத அன்மொழித்தொகையாகலின் நிரம்புமென்க. அகரவீறு புள்ளியீற்றுமுன் என்றாற் போல்வனவு மவை. பொற்றொடி புகன்றாள், ஒண்ணுதலுண்டாள் எனபன விட்ட அன்மொழித்தொகை. வடநூலார் விடாத அன்மொழித்தொகையைத் தற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிடீகியென்றும், விட்ட அன்மொழித் தொகையை அதற்குணசம்விஞ்ஞான வெகுவிடீகியென்றுங்கூறுவர்.

அற்றேல், ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் தம பொருளுணர்த்தாது பிறிது பொருளுணர்த்துதலான் ஒக்குமாகலின், அவை தமமுள் வேற்றுமை யாதோவெனின; - ஆகுபெயர் ஒன்றன் பெயரான் அதனோடு இயைபுபற்றிய பிறிதொன்றனை உணர்த்தி ஒருமொழிக் கண்ணதாம்; அன்மொழித்தொகை இயையவேண்டாது இருமொழியுந்தொக்க தொகையாற்றலான் பிறிதுபொருள் உணர்த்தி இருமொழிக் கண்ணதாம். இவை தமமுள் வேற்றுமையென்க.

இருபெயரொட்டாகுபெயர் இருமொழிக்கண் வந்ததன்றோவெனின்; - அன்று. என்னை? வகரக்கிளவி, அதுவாகுகிளவி, மக்கட்சட்டு எனனும் இருபெயரொட்டாகுபெயருள், வகரமும் அதுவாதலும் மக்களுமாகிய அடைமொழிகள் கிளவி சுட்டென்னும் இயற்பெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது, எழுத்துஞ் சொற்பொருளும் பொருளுமாகிய ஆகுபெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நிற்ப, கிளவி சுட்டு எனபனவே ஆகுபெயராய் அப்பொருளை உணர்த்த, இருபெயரும் ஒட்டி நிற்குமாகலின். இனிப பொற்றொடியென்னும் அன்மொழித்தொகையில் பொன்னென்பது

அவ்வாறு அன்மொழித் தொகைப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியினையே விசேடித்து நிற்ப, அவ்விரண்டன் தொகையாற்றலான் அன்மொழித் தொகைப்பொருளை உணர்த்துமாறு அறிக. இக்கருத்தேதபற்றி மக்கட்கூட்டு முதலியவற்றைப் பின் மொழியாகுபெயர் என்பாரும் உளர். இனி மக்கட்கூட்டெனபுழி மக்களென்பது ஆகுபெயரான் மக்கட்கருத்தை உணர்த்திற்றென பார்க்கு, அங்ஙனமுணர்த்திற்றேல்,

“பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று
அந்நான் கல்லது குடியு மில்லை.”

என்புழிப் பாணன் முதலியனபோல மக்களென்பது ஆண்டு அஃறிணைச் சொல்லாதல்வேண்டும், வேண்டவே, அஃதல பிறவே என அஃறிணைச் சுட்டுப் பெயரால் கூறுது,

“அவரலபிற.”

என்றல் திணைவழுவாய் முடியுமாகலின், அஃது ஆசிரிரியர் கருத்தன்று என்றொழுக. மக்கட்பொருள் எனவே அமையுமாயினும், அப்பொருட்கு உயர் திணை எனக் குறியிட்டதற்குக் காரணந்தோன்ற, மனத்தோடு ஆறறிவினரே மக்களென மரபியலுட்கூறும் உயர்ச்சிபற்றி மக்களாகிய நன்கு மதிக்கப்படும் பொருளென்பார் மக்கட் கூட்டெனார். மக்களென்பது பொதுமையின் நீக்கிப் பொருளை விசேடித்து நிற்பச் கூட்டென்பது விடாதவாகுபெயராய் அப்பொருளின் உயர்ச்சி உணரநிற்ப, இருபெயரும் ஒன்றனை ஒன்று விசேடித்து இன்னது இதுவென வருமாறு காண்க.

இனிச் சேனாவரையர் ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் ஒன்றையெனவும், இயற்பெயர் ஆகுபெய ரெனப் பெயர் இரண்டாய் அடங்கும்வழிப் பொற் றெழுடி என்பது ஒருபெயர்ப்பட்டது, அதுவே அன் மொழித் தொகையாதலும் உடைமையான் எச்சவிய லுள்ளங் கூறப்பட்டதெனவும் கூறினார். அது வட நூல் விதியோடு 'முரணுதலானும், வட நூலோடு மாறு கொள்ளாமற்குறவே ஆசிரியர் மேற்கோளென

“அதனினியறல்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தாமும கூறினாராகலானும் அவர்க்கது கருத்தன்றெனக்.

இன்னுமவர் சாத்தனதனை சாத்தனதனோடு என்புழிச் சாத்தனது என்பது துவ்விசூதியும் அகரச் சாரியையும் பெற்று உருபேற்று நின்ற பெயராகலின் ஆண்டு அதுவேன ஒன்றாக வைத்து ஆறனுருபு என்றல் பொருந்தாது என்பதும் நோக்காது, உரு பேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய இலக்கணமென்பதும் நோக் காது, எச்சவியலுட்கூறுந் தொகைச்சொற்கண் உருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கு ஓரியைபின்று என்பதும் நோக்காது, இனமல்லவற்றை யுடனெண் ணுதல் மரபன்றென்பதும் நோக்காது,

“பிறிது பிறிதேற்றலும்.”

என்பதற்கு ஆறனுருபு பிறிதேதாருருபை ஏற்றலும் ஆறுருபுந் தொக்குநின்றலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியர் உரைத்தவாறே உரைத்தார். இதுவும் அவர் கருத்தன்று. இச்சூத்திரப்பொருள் முன்னர்க்குறு தும்; ஆண்டுக்காண்க. இன்னும் ஒரோவோரிடங்

களில் இவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அங்ஙனம் ஒரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரை இகழற்கு; நச்சினர்க்கினியார் முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிபேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டும மயங்காமையின் முக்குணங்களும் மாறிமாறி வருதலின், அதுபற்றி எனைத்துணை நுண்ணறிவாளரும் ஒரோவழி மயங்குதல் இயல்பென்க. இக்கருத்தே பற்றியன்றே

“ அரியகற் றுசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மை யரிதே வெளிநு.”

“ குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.”

என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் என்பது. இங்ஙனமாகலின், வடமொழியினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுள் சிலவற்றைத் தமமுடைய சூத்திரங்களால் எடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியார் எடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவ்விருவரையும் ஒரோரிடங்களின் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதிகூறுவர். அதுபற்றி அவர் இகழப்படார் என்க. அஃதேல், ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினாரும் ஒரோவழி அவ்வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்; - அவர் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங்கடந்து இறைவன அருள்பெற்றுடைய ராகலின், அன்னரல்லரென உணர்க. ஆகுபெயரும் வேறே அன்மொழித்தொகையும் வேறே என்பது ஆசிரியர் கருத்தெனக்கொள்க.

‘னகரவிறுவாய்’

னகரவிறுவாயென்புழி இறுவாயென்பதுவினைத் தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாய், இறுவாய்க்கண் நின்ற எழுத்தை உணர்த்திற்று. அதனை நகரம் விசேடித்து இன்னது இது எனபது படவருதலின், நகர விறுவாயென்பது பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாதல் அறிக.

அற்றேல், வினைத்தொகையாவது

“செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்
மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழி.”

ஆகலின், அது பெயர்ச்சொற்கொண்டு முடியாது வாயென்னும இடைச்சொற்கொண்டும் முடிதலமையாதாம் பிறவெனின்; - இடைச்சொல்லெல்லாம் ஒருவாற்றான் பெயரெனப்படுமாகலின் அமையுமென்க.

“வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை.”

“நினைத்தொறுங் காண்டொறும்
பேசுந்தோறு மெப்போதும்.”

என்றற்போல்வனவும் இவ்வாறே கொள்க.

அகரம் + முதல் = ‘அகரமுதல்’

னகரம் + இறுவாய் = ‘னகரவிறுவாய்.’

அகரமுதல் நகரவிறுவாய் என்புழி, இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையெல்லாம் வேற்றுமை வழியோடு ஒக்குமாகலின்,

“ துவரக் கெட்டு.”

என்பதனான் மகரங்கெட்டு,

“ நின்ற சொன்முன் இயல்பா கும்மே.”

என்பதனான் இயல்பாய் முடிந்தன.

முதல் னகரம் = ‘முதனகரம்.’

அகரம் னகரமெனக் கரச்சாரியை பெற்றவழிச் சொற்றன்மை யெய்தி நின்றவின், ஆண்டு நின்ற முதலென்பதன லகரம்,

“ நெடியதன்முன்னர்.”

என்னுஞ் சூத்திரவிதி,

“ குறுமையுநெடுமையும்.”

என்பனாற் பெற்றுக் கெட்டது.

அற்றேல், மொழிக்கு முதலாம் எழுத்துக்கள் வந்து புணர்வுழிப்படுஞ் செய்கையன்றே ஈண்டுப் பெறப்படுவது, னகரம் மொழிக்கு முதலாவதன்மையின், அது வந்து புணர்வுழிச் செய்கைப்படுமாறு என்னையெனின்; - அற்றன்று: மொழிக்கு முதலாகாதனவும் சொற்றன்மை எய்திப் புணர்ந்தவழிமொழிக்கு முதலாம் எழுத்துப் புணர்வுழிப்படுஞ் செய்கை செயப்படுமென்று கோடற்கன்றே, ஆசிரியர்

“ முதலா ஏன தம்பெயர் முதலும்.”

எனக் கருவிசெய்தாரென்க. அஃதேல்,

“ வல்லெழுத் தியையின் டகார மாகும்.”

என்புநிபும

“ மன்னுஞ் சின்னும்.”

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் னகாரம் றகாரமாகல் வேண்டுமெனின்; - றகரமுன்னர் டகரமயங்காமையின், வேண்டாவாயிற்றென்க. அற்றேறல் னகர முன்னர் டகர மயங்கியவாறு என்னையெனின்; - அது

“ தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுததும்
மெய்ந்நிலை மயக்கம் மான மில்லை.”

எனக் கருவி செய்தமையான், மயங்கிப் புணர்ந்தது என்க. இச்சூத்திரத்திற்கு இதுவே பொருளாதல் உரையாசிரியர் உரையான் உணர்க. அற்றேறல், றகர மும் அவ்வாறு மயங்குகவெனின்; - அற்றன்று: செய்கை எய்தாது இயல்பாய் வருவனவற்றிற்கே

“ தம்மியல் கிளப்பின்.”

எனக் கருவிசெய்தாரென்பது. அங்ஙனமல்லாக்கால், இவை மயங்கும் இவை மயங்காவென முற்கூத்திரங்களால் வரையறுத்துக் கருவிசெய்தது பயனின்றாய் முடியுமென்க.

‘முப்பஃது’

இனி முப்பஃதென்பதனை

“ ஒன்றுமுதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்.”

“ மூன்று மாறும்.”

“ மூன்ற னொற்றே.”

என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் செய்கைசெய்து முடித்துக்கொள்க. முப்பஃது மூன்றனுறழந்த பத்தென விரியும். இங்ஙனம் உருபொடு வினைச்சொல்லும் ஒருங்கு விரிதல்.

“ வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.”

என்பதனாற்கொள்க.

“ வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.”

என்பது வேற்றுமைத்தொகை விரியுங்கால் தொகாநிலைவேற்றுமை இயல்பினவாய் விரியுமெனறவாறு. எனவே, அங்ஙனம் விரியும் இயல்புடையது வேற்றுமைத்தொகை என்றதாயிற்று. வேற்றுமைத் தொகையே எனப் பிரித்தமையால், முனவந்த வேற்றுமை தொகாநிலைவேற்றுமை என்பதூஉம், தொகாநிலை வேற்றுமையியல எனவே விரியுங்காலென்பதூஉந் தாமே போதரும்.

“ உவமத் தொகையே யுவம யியல.”

என்பதற்கும் இவ்வாறு உரைத்துக்கொள்க.

“ வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.”

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் தொகைச் சொற்கள விரியுமாறு கூறுமுகத்தான், அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறியவாறு.

இனி,

“ வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.”

என்பது ஆற்றலுள்ளன தொகும் அல்லன தொகா

என்பது விளக்குதற்பொருட்டு எழுந்தது என்பாரும் உளர். அஃதே இலக்கணம் அன்மையானும், அப் பொருளும் இதனுள் அடங்குதலானும், அது போலியுரையென்க.

“ வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.”

என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் வேற்றுமைத்தொகை முதலியவற்றிற்குச் சிறப்பிலக்கணங் கூறி

“ எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய.”

என்பதனற் பொதுவிலக்கணங் கூறியவாறுமறிக.

அற்றேல், தொகாநிலை வேற்றுமையியல்பாவது என்னையெனின்; - கிழமைப் பொருட்கண் வரும் ஆறாவதொழித்து ஒழிந்த உருபுகளெல்லாங் காரகப் பொருளவாகலின் வினைகொண்டன்றி முடியாமை என்க. கண்ணுற்கொத்தை, காலான்முடம். எனவும். கரும்பிற்கு வேலி, கடிஞத்திரத்திற்குப் பொன் எனவும், வேங்கடத்தினதெற்கு, குமரியின் வடக்கெனவும். குன்றத்துக்கட்குவடு, குன்றத்துக்கட்குகை எனவும். இவை பெயர்கொண்டு முடிந்தனவாலோவெனின்;- அற்றன்று: கூறும்வழி அவ்வாறுவரினும், பொருள் படும்வழிக் கண்ணுலறியப்படுங் கொத்தைமையன், காலாலறியப்படும் முடத்தன்மையது எனவும் கரும்பிற்குக் கோலிய வேலி, கடிஞத்திரத்திற்கு வைத்த பொன் எனவும். வேங்கடத்தினதெற்குள்ளது, குமரியின் வடக்குள்ளது எனவும். குன்றத்துக் கண்ணுள்ள குவடு, குன்றத்தின் கண்ணிருந்த கூகை எனவும்.

வினைகொண்டன்றி முடியாமை உணர்க. ஐயுருபு கூறுமவழியும் வினையோடன்றி வாராதெனக்கொள்க.

“ எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலிற் றேன்று மதுவே.”

என்றதூஉம் இக்கருத்தேபற்றியென்க. நிலத்தைக் கடத்தல் குழையையுடைமை என்பவற்றுள கடத்தல் உடைமை என்பனவும் வினை வினைக்குறிப்பு முதலிலை அடியாகத்தோன்றிய பெயராகலின், அவையும் வினை வினைக்குறிப்போடு முடிந்தனவேயாம் என்பது. இக்கருத்தேபற்றி அன்றே, அவ்விரண்டின் என்றொழியாது.

“ அவ்விருமுதலின்.”

என்றாரென்க. எனவே செயப்படுபொருள் பொருள் என்பதூஉம் குறிப்பாற்பெறப்படும். இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே உரைப்ப. அவர்க்குஞ் செயப்படுபொருள் பொருளென்றல் குறிப்பானன்றி உணரப்படாமையும், அப்பொருள் சிறவாமையும் ஓர்ந்துணர்க.

அன்றேல் அஃதாக; வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு

“ வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை.”

என்னுஞ்சூத்திரத்தால் பெறப்பட்டதாலோ எனின்;- வேற்றுமைத்தொகையை விரிக்குங்காலை என்னுமையானும், எச்சவியலுட்கூறும் வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு வேற்றுமையியலுட் கூறுதற்கு ஓரியைப்பு

இன்மையானும், வேற்றுமையியலுள் உருபும் பொருளும் உருபுநிற்கும் இடமுமாத் திரையே கூறி ஒழிந்தாரன்றி வேறென்றுங் கூறுமையானும், வேற்றுமைத் தொகை விரியுமாறு

“ வேற்றுமை யியல.”

என்பதனாற்பெறப்படுதலின் வேறு கூறவேண்டாமையானும், வேண்டுமென்றிற் ‘பான்மொழி’ என்னும் உவமத்தொகையும் பாலினிமைபோலும் இனிமையை யுடைய மொழியென் விரிதலின் உவமத்தொகைக்கட் சொறபெய்து விரித்தற்கு வேறு சூத்திரங் கூறுமை குன்றக்கூறலாய் முடியுமாகலானும், அச்சூத்திரத்திற்கு அது பொருளன்று என்றொழிக.

அற்றேல், அச்சூத்திரத்திற்குப்பொருள் யாதோ வென்றிற் கூறுதும் :-

“ வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
யீற்றுநின் றியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்து
பல்லாறுகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கும்
எல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.”

என்பது ஓத்தின் இறுதிக்கட் புறனடை. இதன் பொருள்.

“ காப்பி னொப்பி னுர்தியி னிழையின்.”

என்றற் றொடக்கத்தனவாக ஈண்டுக்கூறிய பொருளே யன்றி, இன்னும் வேற்றுமைப்பொருளை விரித்துக் கூறுங்காலத்துக் காப்பி னொப்பி னென்றற் றொடக்கத்துத் தொகைச்சொற்களின் வேறுபட்டுப் பொருளோடு புணர்ந்திசைக்கும் எல்லாச் சொற்களும்

ஈண்டுக் கோடற்குரியவென்பர் என்றவாறு. முடிக்குஞ்சொல்லைப் பொருளென்றார், தொடர்மொழிப் பொருள் அதன்கண்ணது ஆகலின். காப்பிடுனாப்பின் முதலியசொற்கள் புரத்தல் ஓம்புதல் நேர்தல் நிகர்தல் எனறற் றொடக்கத்துப் பொருள் புணர்ந்திசைக்குஞ் சொற்களையெல்லாங் கருத்துவகையான் உள்ளடக்கித் தொகுத்தமொழியாய் நின்றலின் அவற்றைத் தொகையென்றும், அதனினியறல் அதற்றகு கிளவி எனறற் றொடக்கத்துத் தொடர்மொழிகளின் இறுதிச்சொற்களே ஈண்டுக்கொள்ளப்படுமென்பது விளக்கிய, ஈற்றுநின்றியலுந் தொகையென்றும், ஊரைப பேணும் ஊரைத்தாங்கும் என்றுற்போலப் பிறவாற்றான் வருவனவுங் காத்தற்பொருளே பயந்து நின்றலின் அவையுந் தழுவுதற்குப் பல்லாறாக என்றுங் கூறினார். காப்பிடுனாப்பின் என்றோரேனும், அதனைக் காத்தல் அதனை ஒத்தலெனச் சூத்திரஞ்செய்தலே ஆசிரியர்கருத்தெனக்கொள்க. பிறவுமன்ன. அற்றேல் இஃதுத்தியாற்கொள்ளப்படுமாலோ எனின், இன்றோரன்னவை எடுத்தோத்து இல்வழியே உத்தியாற்கொளவதென மறுக்க. அங்ஙனமல்லாக்காற் புறனடை என்பதே வேண்டாதாய் முடியுமெனறொழிக.

இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு கூறுதற்கு எழுந்தது இச்சூத்திரம் என்றும், அது விரியுங்கால் அன்மொழித் தொகைபோல விரியுமென்றும், அன்மொழித் தொகைக்கட் சொற்பெய்து விரித்தலும் அநுவாதமுகத்தான ஈண்டே பெற்றும் என்றுமுரைத்தார். எச்சவியலுட் கூறப்படுந்தொகைச்சொல் விரியுமாறு ஈண்டுக் கூறுதற்கு ஓரியையிலையென்பது மேற்காட்டினும் ஆகலானும்,

அன்மொழித்தொகை விரியுமாறும் ஈண்டே பெற்றும் எனின் இன்னோரன்னவை அநுவாதமுகத்தாற்பெறுதற்கு உரியனவாகாது தன்னைப் பற்றுதலென்னும் குற்றமாய் முடியுமாகலானும், அவை பொருந்தாவென மறுக்க. இதனானே உரையாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியாருரைகளும் மறுக்கப்பட்டன. வடநூலார் தன்னைப் பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தை ஆன்மாச்சிரயமென்றும், ஒன்றையொன்று பற்றுதலென்னும் குற்றத்தை இதரேதராச்சிரயமென்றும் கூறுப.

அற்றேல், எச்சவியலுட் கூறப்படும் வேற்றுமைத் தொகைக்கண் உருபு தொகுமாறு

“ உருபுதொக வருதலும்.”

எனவும்,

“ ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான.”

எனவும், வேற்றுமை மயங்கியலுள் இயைபின்றி ஒதியது என்னையெனின்; - அச்சுத்திரங்கட்கு அது பொருள் அன்றாமாறு சூத்திரக்கிடக்கைமுறையே காட்டுதும்:-

“ அச்சக் கிளவிக்கு.”

என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் வேற்றுமை மயக்கம் ஆமாறு கூறி,

“ அன்ன பிறவும்.”

என்பதனால் புறனடையுங்கூறி முடித்து, பின்னர் உருபு தொடர்ந்தடுக்குதலும் ஒரு மயக்கமாகலின், அதனகட்படும் இலக்கணம்

“உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய.”

என்பதனால் கூறினார். பின்னர்

“ இறுதியும் இடையும்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அங்ஙனம் உருபு தொடர்ந் தடுக்குமவழி

“ அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்கும்.”

என்றாற்போல இறுதியுமிடையு முருபுவிரிந்தே நிற றலை நீக்கார் வடநூலாரெனப் பிறர்மதங்கூறி,

“ பிறிது பிறிது.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் தமிழ்நடையின் அவ்வாறு நியமமின்றி

“ அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந் தெரிக்கும் படிததன்றி நின்ற சிவம்.”

“ கிழவன் நன்னெடுங் கிழத்தி தன்னெடு நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றது.”

என இறுதியும் இடையும் உருபேற்றலும்

“ அருமந்த தேவ ரயன்றிருமாற் கரியசிவம்.”

“ ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.”

என இடையில் தொக இறுதியில் உருபு வருதலும் நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வருதலான் வழுவாகாவென்றோதி, உருபு தொகுமாறு அதிகாரப் பட்டமையால் தொகாநிலைச் சொற்களின் உருபு தொகுங்காற்படுமுறைமை

“ ஐயங் கண்ணும்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஓதினார். இனி இவ்வா
னறி

“ இறுதியு மிடையும்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குக் கடந்தானிலத்தை நிலத்
தைக் கடந்தான் என வேற்றுமைத்தொடர் இறுதிக்
கண்ணும அதன் இடைநிலத்தும உருபு நிலவுதலை
வரையாரென நுரைப்பின்;

“ கூறிய முறையி னுருபுநிலை திரியாது
ஈறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.”

என்பதனால் வேற்றுமைத்தொடரின் யாண்டுப் பெயர்
நின்றது. ஆண்டுப் பெயரி னுதியினுருபு நிற்குமென்பது
தானே பெறப்படுதலின், இச்சூத்திரம் வெற்றெனத்
தொடுத்தலாய முடியுமென்க.

“ கூறிய முறையின் உருபுநிலை திரியாது.”

என்றதனாற் பெறப்படுவதனையே

“ வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.”

என்பதனானுங் கூறினார்க்கு இதுவுங் கூறவமையும்
பிறவெனின; - பிறுண்டுக் கூறுமாறுபோல வேற்று
மையுருபென்னுமையானும், ஆறனுருபு இறுதியிற்
றெனின்,

“ ஐயங்கண்ணும்.”

என்னுஞ் சூத்திரவிதியோடு முரணாதலானும், கூறி
யது கூறலாகலானும்,

“ வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.”

என்பதற்கு அது பொருளன்மையின், அமையாதெனக். மற்றென்னையோ அதற்குப் பொருளெனின்:- நால்வகைச் சொற்களும் இருவழியும் புணருமென மேல் எய்தியதனை யொருமருங்கு மறுத்துப் பெயர்ச் சொற் புணருநிலையே வேற்றுமை வழியவாம் என்பது பொருளெனக்கொள்க. ஏகாரம் பிரிநிலையென்க. எனவே, ஏனை வினைச்சொன்முதலிய மூன்றும் அல்வழிய ஆவனவன்றி வேற்றுமை வழிய ஆகாவெனவும், பெயர்ச்சொற்கள் இருவழியவுமாமெனவுங்கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனஞ் செம்பொருள் கொள்ள மாட்டாதார் பெயர் வழியவெனமாறி அவற்றுடனென வருவித்துப் புணர்நிலை என்பதனையும் வெற்றெனத்தொடுத்தலாக்கிக் கூறியது கூறலென்னுங்குற்றம்பட இடர்ப்பட்டுப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறே யாண்மொ உரைசெய்தல் அவரீயல்பென்க.

“ சூத்திரத் தானே

ஆடி நிழலி னறியத் தோன்றி

நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க

யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.”

என்ற ஆசிரியர், தாமே அங்ஙனம் பொருள்விளங்காது நாடியுய்த்து உணரவைத்துச் சூத்திரஞ் செய்யாரென உணர்க, ஏனைச் சூத்திரங்களும், வ்வாறே செம்பொருள் படுமாறு நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

“ பிறிது பிறிதேற்றலும்.”

என்பதற்குரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோருரைத்தவை போலியுரையென்பது மேற்கூறினும்.

அற்றேறலஃதாக; “ஐயுங்கண்ணும.” என்னுஞ் சூத்திரம் தொகாநிலைச் சொற்களின உருபு தொருங் தூல்படும முறைமை உணர்த்துதற்கு எழுந்தது என்றது என்னை? உருபு தொக்கனவெல்லாந் தொகைச்சொல் எனப்படுமாலோவெனின்; - அற்றன்று. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான், அறங்கறக்கும், வரைபாய்ந்தான், குன்றத்திருந்தான் என்பவற்றுள் உருபு தொக்கனவாயினும், வினையொடு முடிதலின்,

“ எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நயைய.”

என்னுந் தொகையிலக்கணம் பெறுது பக்கிசைத்தலான், இவை தொகா நிலையையாம் என்க. செய்தான் பொருள், இருந்தான் மாடத்து என்பவற்றைத் தொகா நிலைச்சொல் எனக் கொண்டமையான் சேனாவரையர்க்கும் இதுவே கருத்துபபோலுமென்க. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான் என்பன ஒரு சொல்நீர்மைய எனபார்க்கு நிலத்தைக் கடந்தான், நாயாற்கோட்பட்டான் என்பவற்றோடு இவற்றிடை வேற்றுமை இன்மையின, அவையுந் தொகைச்சொல்லாவான் செல்லுமாற்றிக.

அற்றேல்,

“ பெயரி னுகிய தொகையும்.”

என்றவுமையாற் பெயரொடு வினைதொக்க தொகையும் உளவென்பது பெறப்படுமாலோவெனின்; -

“ அவ்வுமுரிய.”

என்பதற்கு ஏலாமையானும், வடநூலோடு மாறுகோடலானும், அவ்வும்மைக்கு அது பொருளன்று.

மற்றென்னை பொருளெனின்; விசுத்தியினைய பெயரும் உள அவையும் உரிய என்பது பொருளெனக்கொள்க. வடமொழியுள் உபசர்க்கத்தோடு வினை தொக்க தொகையுமுளவென யோக விபாகத்தாற்கொண்டது. வேதத்துள் இசைபற்றிஒரோவழி அவ்வாறுகொள்ள வேண்டுதலான என்க. அற்றேல், வேற்றுமைத் தொகைக்கண் உருபு தொகுமென்பது யாண்டுப் பெறுதும் என்பாரை உவமத்தொகைக்கண் உவம உருபு தொகுதல் யாண்டுப் பெற்றீரெனக் கடாவி மறுக்க. தொகையெனவே, உருபுதொகுதலுந்தானே போதரும்.

‘ என்ப ’

இனி என்பவென்பது பகரவீற்றுப்பலரறிசொல்.

அற்றேல், என்பவென்னும் அகரவீற்றுப் பல வறிசொல்லோடு இதனிடையே வேற்றுமை யாதோ வெனின்;- அகரவீறு எனபன என்ப என்றிற்போல அன்பெற்றும் பெறுதும், இடைநிலைவகையாற்காலங் காட்டி, முக்காலத்தினும் வரும். புகரவீறு அவ்வாறு அன்றி, ஈற்றுவகையான் எதிர்காலங்காட்டி, முதனிலையும் ஈறுமாகவே பகுக்கப்பட்டு வரும். இவை தமமுள வேற்றுமை என்க.

அற்றேலஃதாக; எழுத்தெனப்படும் என்றல் முக்காலத்தினும் ஒத்தியல்வதாகலின்,

“ முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை.”

என்னுஞ் சூத்திரவிதிபற்றி நிகழ்காலப் பொதுச் சொல்லாற் கூறல்வேண்டும; அன்றித் தொல்லா சிரியர் குறியீடென்னுங் கருத்துவகையாற் கூறினும்,

இறந்த காலத்தாற் கூறவமையும்; அவ்வாறன்றி
என்பவென எதிர்காலத்தாற் கிளந்தவாறு என்னை
எனின்; - நன்று வினாயினாய்.

“ முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை.”

என்னுஞ் சூத்திரம் வடமொழி மதம்பற்றிக் கூறினார்,
தந்துணிபுரைத்தலன்று. இறப்பினும் நிகழ்வினும்
உண்மை நிகழ்ச்சியான் அறியக் கிடத்தலின் எதிர்
காலத்தினும் உளதாதல் உணர்ந்தன்றி முக்காலத்
தினும் நிலைபேறுடைமை உணர்ச்சி கூடாமையின்
அதுபற்றி எதிர்காலச் சொல்லாற்கிளத்தல் தமிழ்
நடையென்பது ஆசிரியர் துணிபு என்றற்கு, எழுத்
தெனப்படுப அகரமுதல் நகரனிறுவாய் முப்பஃ
தென்ப என்றாற்போல யாண்டும் உடம்பொடு
புணர்த்து விதித்ததே சான்றுதலறிக.

“ முந்நிலைக்காலமும்.”

என்பதுபற்றி ஆசிரியர் நிகழ்காலச் சொல்லான் ஓரி
டத்துங் கிளவாமையும் அறிக. அற்றேல், வடமொழி
வழக்கொடு மாறுகொள்ளுமாலோ எனின்;-அறியாது
கடாயினாய். ஒருமொழியுள்ளந் தேயவேற்றுமைபற்றி
வேறுவேறு வழங்குதல் இயல்பாதலின், இன்னோ
ரன்னவை மாறுகோளல்லவெனக.

‘நூலோர்’

நூலோரென்பது சொல்லெச்சம்.

அற்றேல், பொருளுணர்ந்தன்றிச் சொல்வரு
வித்தல் கூடாது, பொருளுணர்ந்த பின்னர்ச் சொல்
வருவித்தலால் பெறப்படுவதோர் பயனில்லை,

ஆதலால் சொல்லெச்சம் வருவித்தல் வேண்டாம்பிற வெணின்; - சொற்றொடருணர்ச்சி சொல்லானன்றிப் பெறப்படாமையின், ஒருதலையான் வேண்டுமென்க., -

என்ப + சார்ந்து = 'என்பசார்ந்து'

என்பசார்ந்தென்னும் நிலையாத்தொடர்,

“உயிர் ருகிய உயர்திணைப் பெயரும்.”

என்ற சூத்திரத்து இலேசானே இயல்பாய் முடிந்தது.

“குற்றிய விகர நின்றல் வேண்டும்.”

என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் பெறப்படுதலின், ண்டுச் சார்ச்சிக்குச் செயப்படுபொருள் கூறாராயினார்.

‘சார்ந்து வரல்’

சார்ந்துவரலென்புழிச் சார்ந்தென்னும் வினையெச்சம் வரலென்னுந் தொழிற்பெயரின் வாவென்னு முதனிலையோடு முடிந்தது.

“வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்.”

என்புழி ஆண்டு வினையென்றது முதனிலை உரிச் சொல்லே ஆகலின், விசுதி எவ்வாற்றான வரினும் அதுபற்றி ஆராய்ச்சி வேண்டாவெனக்கொள்க.

“எதிர்மறுதது மொழியினும் பொருணிலை திரியா.”

என்றதூஉம் இக்கருத்தேதபற்றி என்பது. இன்னும் வினையெச்ச முடிபு வேறுபாடுகள் எல்லாம் பாயிர விருத்தியுள் உரைத்தாம். கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

வரல் + மரபு = 'வரன்மர்பு'

வரன்மரபென்புழி,

“ மெல்லெழுத் தியையின்.”

என்றதனால் லகாரம் எனகாரமாயிற்று.

‘மரபின்மூன்று’

மரபின் மூன்றென்பது,

“ மெய்பெற.”

என்றதனானே சாரியை உளவழித் தன்னுருபு நிலை யாது வந்தது.

மரபின்வென்பது பாடமாயின், மரபினையுடையன வாகிய மூன்றென உரைக்க. மரபின் என்பது மர பென்னும பண்படியாகத் தோன்றிய பெயர்.

அற்றேல், வினைக்குறிப்போடு இடநிலை வேற்றுமை யாதோவெலின்; - வினைக்குறிப்புச் சொல் எல்லாம் தெரிநிலைவினைபோல முதனிலையிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். பெயர்ச்சொல் அவ்வாறன்றி விசுவயிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். உண்டான்சாத்தன, கரியான்சாத்தன் என்புழி வினைச்சொற்கள் முதனிலையிற்பொருள் சிறத்தலின், விசுவயிற்பொருள் வேறு விளக்குதற்குச் சாத்தனென்னும் பெயர் ஒரு தலையான் வேண்டப்பட்டது. இக்கருத்தே பற்றி ஆசிரியர்,

“ எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.”

என்றார். இனி உண்டான், கரியானென்னும் பெயர்ச் சொற்கள் விசுவயிற்பொருள் சிறத்தலின், அப்

பொருளை விளக்குதற்கு வேறோர் பெயர் வேண்டாது, உண்டான்வந்தான். உண்டானைக்கொணா, கரியான் வந்தான், கரியானைக்கொணா எனத் தாமே எஜ வாயாய்ப் பயனிலையேற்றும், ஐ முதலியவுருபுகளேற்றும் நின்றன.

எல்லாச் சொற்களையுங் கூறுங்காற் பொருள் சிறக்குமிடத்து எழுத்தினை எடுத்தும், அயலெழுத்தினை நலிந்தும, ஏனை எழுத்துக்களைப் படுத்துங் கூறுக. எடுத்தல் படுத்தன் முதலிய ஓசைகளும் எழுத்துச் சாரியையும் இன்றோரன்ன பிறவுந் தனித்தியங்கும ஆற்றலுடைய உயிர்க்கே அன்றி அவ்வாற்றல் இல்லாத மெய்க்கிலை என உணர்க.

‘னகரவிநுவாய்’

‘வகாரமிசையும்’

‘வஃகான்மெய்கெட’

என்புழி வருவன மெய்யை யியக்கவந்த அகரத்தின் சாரியை எனக்கொள்க.

இச்சொல்லியல்பு உணராது, எழுத்தொப்புமையான் மயங்கி, வினை வினைக்குறிப்பு முற்றுக்களே ஓசை வேறுபாட்டாற் பெயராமென்பாரும் உளர். ஒரு காரணமின்றி ஓசை வேறுபடுதல் பொருந்தாது. பெயராயவாற்றால் ஓசை வேறுபட்டதெனின், ஓசை வேறுபட்டவாற்றாற் பெயராயிற்றுப் பெயராயவாற்றாலோசை வேறுபட்டதென ஒன்றனை ஒன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றமாமென ஒழிக. பொருணிலை வேறுபாட்டாற் சொல்லும் வேறெனவே கொள்க. அங்ஙனமாயினும், சொற்கருங்குதற் பொருட்டு எழுத்தொப்

புமைபற்றிப் பலபொருள் ஒருசொல்லென்ப. நடந்தான் குழையானென்னும் வினை வினைக்குறிப்பு முற்றுச்சொற்களும் வேறு, நடந்தான் குழையானென்னும் பெயர்ச்சொற்களும் வேறென்பதே ஆசிரியர்கருத்தாதல்,

“ நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்.”

என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களை வினையியலுட்கூறுது பெயரியலுட் கூறியவாறறறும்,

“ நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே வினைப்பெய ருடைப்பெயர்.”

என வினைப்பெயரை இவற்றுடன் எண்ணலானும் அறிக. சேனாவரையார்க்கும் இதுவே கருத்தாதல்,

“ நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்.”

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ‘வினைப்பெயர் வருவார் செல்வார் என்பன, தச்சன கொல்லன் என்பனவும் அவை’ எனக்காட்டிய உதாரணங்களானும், “பெயர்நிலைக்கிளவி காலந்தோன்று. என்னுஞ் சூத்திரத்துள் உண்டான தின்றான் எனனுந் தொடக்கத்துப் படுத்துச் சொல்லப்படுந் தொழிற்பெயர், வினைச்சொற் போலத்திணையும் பாலும்காலமும் முதலாயினவற்றைவிளக்கி, அன் ஆன் முதலிய வீற்றவாய் வருதலின் தொழில்நிலை ஒட்டும என்றார். ஒட்டுமென்பது உவமச்சொல்” எனனும்உரையானுமறிக. வினைச்சொற்போலஎனவே இவை வேறு சொல்லென்பது பெறப்பட்டது. பண்படியாக வரும் பெயர் பண்புப்பெயர் என்றுற்போல

வினையடியாக வரும் பெயர் வினைப்பெயர் என்பதே
சேனாவரையர்க்குங் கருத்து:

வடநூலார் முதனிலையைப் பிரகிருதியெனவும்,
விகுதி இடைநிலை வேற்றுமை உருபுகளைப் பிரத்திய
யம் எனவும், அவற்றுட் பெயர் முதனிலையைப் பிராதி
பதிகமெனவும், வினை முதனிலையைத் தாது எனவும்
பெயர் விகுதியைத் தத்திதமெனவும், வினைமுதனிலை
மேல்வரும் பெயர்விகுதியைக் கிருத்து எனவும், வினை
முற்று விகுதியைத் திங்ஙெனவும், வேற்றுமை உருபு
களைச் சுப்பெனவும், இடைநிலையை விகரணி எனவும்
கூறுப. வடமொழி வினைச்சொற்களுள் விகுதியே
காலங்காட்டும் ஆகலின, இடைநிலை வினைமுதற்
பொருண்மை முதலியனபற்றி வரும் வினைக்குறிப்பு
வடமொழிக்கின்று. இவை எல்லாம் முதனிலையும் ஈறு
மாகப் பகுக்கப்படுதல்பற்றிப் பின்னுள்ளோர் இவற்
றைப் பகுபதமெனப் பெயரிட்டு வழங்குப.

இனி,

“ யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைததா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுக்கு நீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞானேறே.”

(குறுந் '25)

என்பதனுட் காலவென்பதுபோல மரபினவென்பதும்
மரபினையுடைய எனப் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்புச்
சொல்லென்றலும் ஒன்று. அற்றேல், காலவென்புழி
அகரம் பால்காட்டும் ஈறென்றூற் படுமிழுக்கு என்னை
யெனின்; - அஃது உண்டென்னும் ஒருமைச்சொற்

கொண்டு முடிதலிற் பால்வழுவாய் முடியுமென்க. இவ்
உண்டென்னுஞ்சொல் ஐம்பான மூவிடத்திற்கும
பொதுவன்றோவெனின்; - அறியாது கடாயினாய்.
உளன், உளள், உளர் எனப்பண்போலக் குறிப்பு
உணர்த்தி, இன்றென்பதற்குமறுதலையாய் அஃறிணை
ஒருமைக்குரிய ஓவவிகுதி பெற்றுநிற்கும் உண்டென்
னுஞ் சொல்லும் வேறே, இல்லென்பதற்கு மறுதலை
யாய் உணமைத்தன்மை உணர்த்தி வேறு, இல், யார்,
எவன் என்பண்போல விகுதியின்றிப் பொதுச்சொல்
லாயே நிற்கும் உண்டென்னுஞ் சொல்லும் வேறே
எனக்கொள்க. இது யாரென வகரங் கெட்டுநிற்கும்
பலரறிசொல்லும் வேறே, யாரென்னும் வினாவினைக்
குறிப்பும் வேறே யாமாறுபோலக் கொள்க.

“ திணைததா ளன்ன சிறுபகங் கால
வொழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குருகுமுண்டு.”

என்புழி உண்டென்பது குறிப்புணர்த்தி நின்றலின்,
அஃதொருமைச் சொல்லேயாமென உணர்க. அற்
றேல், காலகுருகென்பது பன்மை ஒருமை மயக்க
மெனக் கோடுமெனின்; - அற்றன்று,

“மாடமது வார்சடைய வள்ளலையு மொக்கும்.”

என உயர்திணைக்கண்ணும் பயின்று வருதலின், ஒரு
காரணமின்றித் திணை மயங்குதல் பொருந்தாமையின்;
இன்னோரெனனவை எல்லாம் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்
பேயாம என்க.

‘மூன்று’

இனி மூன்றென்பது ஆகுபெயரான் அத்தொகை
யுடையவற்றை உணர்த்திற்று. இது,

“ கிளந்தவல்ல.”

என்னும் ஆகுபெயர்ப் புறனடையாற்கொள்க. இதனை ஆகுபெயர் அன்று என்பாருமுளர். நெல்லை அளந்தி பார்த்தும் பொன்னை நிறுத்துப்பார்த்துமன்றி அவற்றிற்குப் பதக்குத் தொடியென்று அவ்வும் நிறையுமாகிய பெயர் கூறப்படாமையேபோலப் பத்துப் பொன்னையும் எண்ணிப் பார்த்தன்றி அவற்றிற்குப் பத் தென்னும் பெயர் “கூறப்படாமையானும்,

“ ஆற்றியந்தணர்.”

என்புழி ஆறு என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப்பண்பினையுடைய அங்கத்தினை உணர்த்தி ஆகு பெயராய் நிற்குமெனக்கூறிய நச்சினூர்க்கினியார்க்கு எண்ணுபபெயர் ஆகுபெயராதற்கு ஏலாதென்றது கருத்தன்றாகலானும், உரையாசிரியர்க்கும் இவற்றை ஆகுபெயரென்றலே கருத்தாகலானும், எண்ணுப் பெயரும் எண்ணப்படும் பொருளை உணர்த்துமவழி, ஆகுபெயரேயாமென்க. இன்னும் உயர்திணைக்கண் மூவரென விசுவநாதனாரே பொருளை உணர்த்துதலான், அல்லுழி யாகுபெயராயே நின்று பொருளை உணர்த்துமென உணர்க. இனனாரெனவற்றிற்கெல்லாம வடநூலார் விசுவநாதனாரே கெட்டதென்பர்.

அல் + அம் + கடை = ‘அலங்கடை’

இனி அல் கடையென்னுங் கடையீற்றுவினையெச்சக் குறிப்புச்சொல் அம்முப் பெற்று அலங்கடையென நின்றது.

ஏகாரமீற்றசை.

இன்னும் விரிக்கிற் பெருகுமாகலின் அமைக.

சொன்னிலை யொருவகையாற்காட்டப்பட்டது

குற்றியலுகரமுதலியற்றிற்குச் சார்பு,

“ குற்றிய லிகர நிறநல் வேண்டும்.”

என்றற்றொடக்கத்து வருஞ்சுத்திரங்களாலுணர்க. இவை மொழிக்கட்படுத்துக் காட்டவேண்டுதலின், ாண்டு வையாது மொழிமரபில் வைத்தார். அற்றேல், மயக்கச்சுத்திரங்களும் ஆண்டுவைக்கவெனின்; -அற்றன்று:

“ பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.”

“ உயிர்ஒள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்.”

என்பனபோல இடையே வருமென்னாது இவ்வெழுத்திற்கு இவ்வெழுத்து நட்டி அல்லன பகையென்னுந் துணையானே கருவிசெய்தலின், இவையீண்டே வைக்கப்பட்டன. இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டிய வாறேயுரைப்ப. ஆசிரியர் நட்பெழுத்துப் பகையெழுத்தாமாறு ஈண்டுக் கூறி இனமாமாறு பிறப்பியலாற் கூறுவர். அற்றேல், பிறப்பியலை நூன்மரபிற் கூறுக வெனின்;- பிறவிகூறி யினமடைக்கவேண்டுதலானும், விரிவுடைமையானும், வேறொர் ஒத்தாகக் கூறின ரென்பது. அற்றேல், பிறப்பியலை நூன்மரபினைச் சார வைக்கவெனின்;-அற்றன்று: மொழிமரபிற் கூறும் விதியெல்லாம் நூன்மரபினொழிபாகலான், அஃததன் பின்னர்வைத்துப் பிறப்பியல் அவற்றின் பின்வைக்கப்பட்டது.

‘மொழிமரபிற்கூறும் விதிகள் நூன்மரபினொழிபு ஆமாறு:-

“ குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்.”

என்பதுமுதல்,

“ உருவினு மிரையினும் ”

என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் ‘அவைதாம்’ என்பதனொழிபு.

“ குன்றிசை,” “ ஐ ஓள” இரண்டும் “நீட்டம” என்பதனொழிபு.

“ நெட்டெழுத்தேழே.” என்பது, “ அவற்றுள் அ இ உ எ,” “ ஆ ஈ ஊ ஏ” என்பவற்றினொழிபு. மொழியாக்கம் அதிகாரப்பட்டமையின் ஒரெழுத்து ஒருமொழியென்பதும் உடன்கூறினார்.

“ மெய்யி னியக்கம” என்பது “னகார விறு வாய்” என்பதனொழிபு.

“ தம்மியல் கிளப்பின்.” என்பது முதல் “ மகரத் தொடர்மொழி” என்னுஞ் சூத்திரங்காறும் மயக்கச் சூத்திரவொழிபு எனக்காண்க. இதனை விரிப்பிற் பெருகும், உய்த்துணர்ந்து அமைத்துக்கொள்க.

தொல்காப்பிய முதற்சூத்திரவிருத்தி

ஒருவகையான்முடிந்தது.

விளக்கக்குறிப்புகள்

பக்கம் 1.

தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி

தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி என்பது மூன்று சொல்லாய் இரண்டு சந்தியாய், முன்னது தொல்காப்பியத்தின் சூத்திரம் எனப் பொருள்பட்டு ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாயும், பின்னது தொல்காப்பியச்சூத்திரங்களுக்கு உரைக்கப்பெறும் விருத்தியென நான்கனுருபும் பயனும் உடன் தொக்கதொகையாயும், நின்று பின்னர் அனைத்தும் தொக்கதொகையாற்றலால் விருத்தியுரையாகிய நூல் என்ற வேற்றுப்பொருளையும் தருதலின் அன் மொழித்தொகையும் ஆயிற்று.

இவற்றுள் தொல்காப்பியம் என்பது 'தொல்காப்பியஞர்செய்யப்பெற்ற நூல்' எனப் பொருள் படுதலின் அன்விகுதிக்கெட்டு அம்விகுதிபுணர்ந்து நின்றது. இதன் தடைவிடைகளையும் முடிவையும் பாயிரவிருத்தி இறுதியிற்காண்க.

சூத்திரம் என்பது கண்ணாடியில் விளங்கும் நிழல்போல், ஆசிரியன் கருதிய பொருள் தெள்ளிதின் விளங்கச் சில சொற்களால் திட்பமும் நுட்பமும் பொருந்த யாக்கப்பெற்ற நூல்யாப்பு என்க.

அவற்றுட், சூத்திரந்தானே
ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்தனி விளங்க
யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே

— (தொல் - பொருளதி 482.)

மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட் டாகி
சொல்லுங் காலை உரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த ஓண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
அளக்க லாகா அரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகையானும் பயன்தெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்

— (தொல் - பொருளதி 456)

நுட்பம் ஓட்பம் திட்பம் சொல்லில்
கருக்கங் கருத்து பகுதியொடு தொகைஇ
வருத்தமில் பொருட்பயன் நிகழ்ச்சி சூத்திரம்

பொதுவினும் சிறப்பினும் போற்றுங் காலைப்
பெறுதல் பெற்றவை காத்தல் காப்பொடு
பிறிதுபெற நிகழ்த்தல் அதற்கருத் தாகும்

அதுவே
பிண்டம் தொகைவகை குறியே செய்கை
கொண்டியல் புறனடை யென்றதன் விகற்பமொடு
ஒன்றிய குறியே ஒன்றும் என்ப.

— (இளம்பூரணருரைமேற்கோள்.)

என்பன கொண்டு தெளிக.

விருத்தி என்பது, உரையின் பொது இலக்
கணங்களோடு, சூத்திரப்பொருளைவிளக்கலளவில்
நில்லாது, அங்கு இன்றியமையாத கருத்துக்கள்

யாவும் விளங்கத் தன்னுரை யானும் ஆசிரிய வசனங்களானும் ஐயமற உண்மைப் பொருளை விரித்து உரைப்பது.

உரையின் பொது இலக்கணங்கள் ஆவன பாடம், கருத்து, சொல்வகை, சொற்பொருள், தொகுத்துரை, உதாரணம், வினா, விடை, விசேடம், விரிவு, அதிகாரம், துணிவு, பயன், ஆசிரியவசனம் என்ற பதினான்குமாம். இதனை,

சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் ஆண்டைக்கு
இன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐய மகலஐங் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்மினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி

என்பதனானும் தெளிக.

இதனை அகலவுரை என்பர் இளம்பூரணர்.

தன்னால் மருங்கினும் பிறர் தான் மருங்கினும்
துன்னிய கடாவின் புறந்தோன்று விகற்பம்
பன்னிய அகலம் என்மனார் புலவர்.

என்பது உரைமேற்கோள் சூத்திரம்.

ஆகவே தொல்காப்பியம் என்னும் நூலின் சூத்திரங்களுக்குத் தடைவிடைகளானும் பிறர் நூள் மேற்கோள்களானும் ஐய மறுத்துத் துணிவு தோன்றக் கூறிய உரை இது என்பது பெறப்பட்டது.

ஆயின், நன்னால் விருத்தி, யாப்பருங்கல விருத்தி, பௌட்கரவிருத்தி என்பன போலத்

தொல்காப்பியவிருத்தி எனவே அமையும், தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி எனல் வேண்டா பிற வெனின், தொல்காப்பியம் பிண்டப்பெயரும், சூத்திரம் பிண்டித்தபொருட்பெயருமாய், உறுப்பியும் உறுப்புமாயதோர் இயைபுடைத்து ஆயினமையின், விருத்தியுரை வகுப்பது உறுப்புக்கேயன்றி உறுப்பிக்கு இன்மைவிளங்கக் கூறினார் என்க. நூன்முழுமைக்குமன்றிச் சில சூத்திரங்கட்கே விருத்தி எழுதத்துணிந்தமையின் இங்ஙனங்கூறினார் என்பாரும் உள்ர். தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி என்ற தலைப்பிலே அதன் பாயிரத்திற்கும் விரிவுரை எழுதினார்களாகையான் பலருரையினுங்காணப்பெறும் பொருந்தாக்கோளை அகற்றித் தமிழ் மரபு கெடாத வண்ணம் நூன்முழுமைக்கும் விருத்தியுரை இயற்றுதலே சுவாமிகள் திருவுள்ளக்கிடக்கை என்பதை இந்நூலின் அமைப்புக்கொண்டே தெளியலாம் என்க.

நன்னூலுக்குப் புத்தம் புத்துரை தந்ததுபோலத் தொல்காப்பியத்திற்கும் எல்லார் உரைகளிலும் காணப்பெறும் மலைவுகளைத் தடைவிடைகளான் விலக்கி விருத்தியுரை முழுதையும் சுவாமிகளே எழுதியிருப்பின் தமிழுலகம் எத்துணையோ உய்ந்திருக்கும் என்று எண்ணி இன்புறுக.

“ எங்குமாய் நிறைந்து ”

இலக்கணமும், அதன் உரையும் தமிழ்கற்கின்ற எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொதுவாதலின் இதனுள் உரைப்பாயிரக் கடவுள்வாழ்த்தும் பிறவும் பொதுமையிற் கூறப்பெற்றுள்ளமை உன்னுக. ‘ எங்குமாய்

நிறைந்து ஒளிர் முதற்கடவுள்' என்பது, பார்க்குமிடம் எங்குமொரு நீக்கமற நிறைந்த பரிபூரணந்த் போதம்" "செழிவொழியாது நின்ற சிவம்" "நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டி" என்ற தொடர்களை நினைவூட்டுதல் காண்க. ஒளிர் தல் - விளங்குதல். முதற்கடவுள் - எல்லாவுயிர்களும் தத்தம் வினைகளுக்கு ஈடாக உடலோடு கூடுதற்கு நிமித்தகாரணமாய், உலகு முதலியவற்றைத் தம் நினைவுமாத்திரையான் இயற்றும் முதல்வனாய் இருத்தல் இறைவன்முதற்கடவுள் எனப்படுகின்றார். இறைஞ்சி - வணங்கி. 'பேரடும் பொங்கு குரவன்' என மாற்றி இயைக்க. புந்தி - புத்தி. குரவன் - குரு. புந்தி மறைப்பு நீங்கி அவனால் விளக்கம்பெற்றதாதலின் அவனைத் தியானிக்க என்பார் 'குரவனைப் புந்தியின் நிறுவி' என்றார். நிறுவி - நிலைபெறச்செய்து. அதாவது தியானித்து என்பதாம். துங்கம் - உயர்வு. இயற்றமிழ்வலோர் - இலக்கணம் வல்ல ஆசிரியர்கள்.

“ வலம்புரி முத்து ”

வலம்புரி முத்தின் - வலம்புரிச் சங்கினின்றும் பிறந்த முத்தைப்போல. சிப்பியிற் பிறக்கும் முத்தைக் காட்டிலும், சங்கிற் பிறக்கும் முத்து மேலானது. அதனைக்காட்டிலும் வலம்புரிச் சங்கிற் பிறப்பது மிக மேலானது. ஆதலால்; இங்ஙனம் கூறினார். புரிதல் - விரும்புதல். வான்யாறு - தேவகங்கை. தூய்மை - தான் தூய்மையாக இருத்தலும், தன்னை அடைந்தாரைத் தூய்மையுறுத்தலும் ஆகிய இருவகைத் தூய்மையும். நலம்படர் - நன்மைபடர்ந்த. திங்கள் - சந்திரன். திங்கள் அன்ன கல்வி என்றது, தண்மையோடு அமுதம் ஈயும் திங்கள்போல, அருளோடு அடைந்த மாணவர் அனைவர்க்கும் இன்பூட்டும் கல்வி என்பதாம். ஞாயிறு அன்ன வாய்மையும் என்றது சிறிதும் நிலை பிறழாத

உண்மை என்பதாம். யாவதும் - ஒருசிறிதும். அஃகா அன்பு - குறையாத அன்பு. வெஃகா உள்ளம் - எதனையும் விரும்பாத உள்ளம். யாவதும் அஃகா அன்பும், யாவதும் வெஃகா உள்ளமுமெனத் தனித்தலிகூட்டுக. அஃகா வன்பு எனப் பிரித்து, குறையாத வலிமை என்பர் அரசஞ்சண்முகனார். ஞாயிறன்ன வாய்மையும் என்றது சூரியன்போல நடுநிலைதவருத வாய்மை என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாமை, 'துலைநாவன்ன சமநிலை' என நடுநிலை பின் உணர்த்தப்பெறுதலான் அதிக.

எண்வகை உறுப்பினராகி - குலப்பிறப்பு முதலாகச் சமநிலை இருக்கச் சொல்லப்பட்ட எட்டுவகையான அங்கங்களையுடையாராகி. வேளாண் வாழ்க்கையும் - உபகரித்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையும். வேளாண்மை உபகாரமாதலை 'விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு' (குறள் 81) என்பதனாலும் அதிக. தூளாண்மை - முயற்சி. தோற்றம் - எங்கும் யாவராலும் அறியப்படுதல். பொச்சாப்பு - மறதி. 'உரு உட்காகும்' ஆதலின், உரு - அன்புகலந்த அச்சம் என்பதாம். பனுவல் - நூல்.

மாணக்கர்க்கும், ஆசிரியர்க்குக் கூறிய குலப்பிறப்பு முதலிய எட்டுவகையுறுப்புக்களுள் ஏற்பன பொருந்துதல் வேண்டும் என்பதாம். சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங்கு உணர்தல் - ஆசிரியன் சொல்லிக் கொடுத்த பொருளைச் சொல்லிக் கொடுத்தபடியே (குறையாமல்) உணர்ந்துகொள்ளுதல். சூழ்ந்து நன்கு உணர்தல் - சொல்லிக் கொடுத்தவற்றோடு தன்னோரன்றோரோடு ஆராய்ந்துபிறநூன் மேற்கோள்களையும் கொண்டு நன்றாக அறிந்துகொள்ளுதல் தன்னோர் அன்னோர் - தன்னையொத்த மாணக்கர்கள்.

பயப்படுதல் - பிரயோசனப்படுதல். தீச்சார்பு - கெட்டவர்களைச் சார்தல். மடி - சோம்பல். மானம் - தன்னைத்தானே உயர்த்திக்கோடல். பொச்சாப்பு - மீற்தி. கடுநோய் - மிக்கநோய். சீற்றம் - கோபம். மீட்டு அவை வினவனும் எனப்பிரிக்க. விடுத்தல் - விடை கூறுதல். உரைத்தல் - பாடம் சொல்லுதல். நடையறிதல் - உலகநடையை அறிந்து ஒழுகுதல்.

ஆத்திரையன் - அத்திரி கோத்திரத்திற் பிறந்தவன். ஒருதலையாக - உறுதியாக. முனைவன் நூல் - கடவுளும், அவன் அருள்வழிப்பட்டோரும் செய்த நூல்கள், முரணும் அன்றே - மாறுபடும் அன்றே!

அவித்தை - அறியாமை. முனிவு அற - வெறுப்பு நீங்க; என்றது விருப்புடன் என்றவாறு.

யாப்பு - தொகை வகை விரி என்பர் இறையனாரகப் பொருள் உரைகாரர், மயிலைநாதர், சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் முதலியோரும், பிற்காலத்து இராமாநுசகவிராயர், அரசஞ்சண்முகனார் போன்றவர்களும். சிவஞானசுவாமிகள் இன்னது கேட்டபின் இது கேட்கற்பாற்று என்னும் இயைபு என்பார்கள். முன்னோர்கூறிய தொகை வகை விரி யாப்புக்கள் வழிநூற்கே உரியனவாய், முதலானுக்குச் செல்லாமையானும், இயைபும் உறுதியாகத் தெரியவேண்டுவது ஒன்றாகலானும் வடநூலார்க்கும் தாம் கூறுவதே உடன்பாடாதலானும், இயைபே யாப்பென நிறுவுவார்கள்.

இராமாநுச கவிராயர், சுவாமிகள் கூறும் இயைபு பொதுப்பாயிரத்திலக்கணம் ஆதலால் அவற்றை 'நூல் பயில் இயல்பே நுவலின்' (41) எனப் பொதுப்பாயிரத்துக் கூறிப்போந்தார்; ஈண்டும் கூறுதல் கூறியது கூறலாம் என மறுத்துத் தொகை வகை விரியேயாப்பு

என்பர். அது பொருந்தாது; 'நூல்பயில் இயல்பே' என்ற சூத்திரத்து இன்னநூல் பயின்ற பின்னர் இன்னநூல் பயிலுதற்குரியது என்ற இயைபு பெறப்படாமை வெள்ளிமை மலை 'வழக்கறிதல்' (41) என்பதனுள் அடங்காதோவென வாதிடுவார் உளராயின், வடக்கென்பது உலகவழக்கும் செய்யுள் வழக்குமென்ற இரண்டனையும் உணர்தல் எனப் பொதுவகையான் அறியப்படுமேயன்றி, இன்னநூல் படித்தற்கு இன்னின்ன நூலில் பயிற்சிவேண்டும் என்ற இயைபு ஒரு சிறிதும் பெறப்படாதாகலானும், இது சிறப்பாக ஒரு நூற்கே உரியதாகலானும், கூறியது கூறலாகாமை உணர்க. நெடுங்கணக்குப் பயின்றார் நன்னூலைப் படிக்கத் தொடங்கின் இடர்ப்படுவராதலின், புகுமுகந்தேர்ந்தோரே புலவர் வகுப்பிற்குரியர் என்ற இயைபு பேரல இன்றியமையாததாயிற்று. இதனை உணராத இராமாநுசகவிராயர் நூலைப் பயிலுமுறையைச் சுவாமிகள் கூறிய இயைபாக மயங்கிக் கூறினர் என்க.

இங்ஙனமே பாயிரவிருத்திகாரராகிய அரசஞ் சண்முகனாரும், சுவாமிகள் கூறுகின்ற யாப்பு மாணக்கரது செயற்கை அறிவு என்றும், அது கோடன்மரபினுள் அடங்கும் என்றும், பொதுப்பாயிரத்துள் பெறப்பட்டமையான் ஈண்டுங்கூறுதல் கூறியது கூறலாம் என்றும், மாணக்கர் இயல்பைப் பொதுவியல்பானும், சிறப்பியல்பானும் கூறினார் எனின்; ஆசிரியர்க்கும் பொதுப்பாயிரத்துட் பொதுவியல்பு கூறினாற்போல ஈண்டும் சிறப்பியல்பு கூறாமை குன்றக்கூறலாம் என்றும், கொள்வோன் கொள்வகையறித்து கொடுத்தல் மரபு எனவே சுவாமிகள் கூறிய யாப்பு பெறப்படுமென்றும், ஆனந்தரியப்பொருள் நூலைப்பயப்பிப்பதற்குக் காரணமாய்க் கேட்போரை விசேடித்து நின்றலின், ஆனந்தரியம் நீக்கிச் சம்பந்தம் ஒன்றுங்கூட்டி நான்கென்றமை

யானும், சம்பந்தம் என்பதூஉம் யாப்பு என்னும் பொதுச்சொல்லாற் கொள்ளப்படும் என்றமையானும், ஒருதலை துணிவின்றிப் பலதரப்பட உரைத்தார் என்றும், ஆதலின் அவர் கூற்று இலக்கணமாகாதென்றும், கேட்போரும் யாப்பும் விசேடண விசேடியமாக ஒரு பொருளே ஆதலின் அவற்றை இரண்டாக எண்ணுதல் பொருந்தாது என்றும் சுவாமிகள் கூற்றை மறுத்துரைப்பர்.

பொதுப்பாயிரத்துள் கூறப்பெறும் நூலினிலக்கணம், கேட்போரிலக்கணம் முதலியன இலக்கண நூல்களிற் கூறப்படுகிய இந்த முறையினன்றி வேறு சிறப்புரிமைப்பட எந்தநூலினும் கூறப்படாமையானும் ஒருவர் ஒருநூற்குப் பொதுப்பாயிரமாகக்கூறியதையே எல்லாநூற்கும் எல்லாரும் எடுத்தோதுவாராயின் அதுனுள் தனிச்சிறப்பின்மை மட்டுமன்றிப் பொதுவகையில் பாடங்கேட்கும் தன்மகன் முதலியோர் சிறப்பாக ஒருநூலைக் கேட்கும் கல்வித்தகுதி உடையராதல் யாங்ஙனம்? என வினாவப்பெறும் ஆதலானும், யாப்பு செயற்கை அறிவு எனின் 'தொட்டனைத்தூறு மணற் கேணி' என்ற உவமை வாயிலாக, வள்ளுவர் மக்கட்கெல்லாம் அறிவு இயற்கை; அதனை வெளிப்படுத்தே கற்றல் என விளக்குதலானும், அறிவு அருள் ஆசைஉடல்கொள் உயிர்க்குணம் (452) என்று இந்நூலாரே ஒதுதலானும், யாப்பு, இயற்கையில் உள்ள அறிவை முயற்சியால் விளக்கம் செய்தவர்களே இந்நூல் கேட்டற்குரியார் என விதிக்கின்ற அளவன்றிச் செயற்கை அன்மையானும், கோடன் மரபில் அடங்கும் எனின் கோடன் மரபாக்கூறிய பதினோரிலக்கணத்துள் இயைபாகிய யாப்பு அடங்காமை வெள்ளிடைமலை ஆதலானும், அங்ஙனமாகவே வேருள ஒரு நூற்கே சிறப்பான இயைபைக் கூறியது

கூறல் என்றல், ‘அநியாணை மருட்டுதல்’ வன்மையே யன்றிப் பிறிதின்மையானும், மாறாக்கர் இயல்பைப் பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும் கூறினார் என்பது, தாமே மயங்கி ஏறட்டுக்கொண்டு பேசிப் பயில்வாரை மருள் விப்பதன்றிப் பிறிதின்மையானும், இதனை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர்க்கும் கூருமை குன்றக் கூறலாம் என முடிபுகட்டி வருவேற்றுதற்கும் யாதோரியைப் இன்மை தாமே போந்தமையானும், கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து கொடுத்தல் (36) கொடுப்போன் இலக்கணமாமே அன்றிக் கேட்போன் இலக்கணமாகாமையின் அதனுள் சுவாமிகள் கூறும் யாப்பு அடங்கும் என்றல் மயங்கிக் கூறலாம் ஆதலானும், வடநூலாராள் ஒருசாரார் “ஆனந்தரியம் விஷயம் அதிகாரி பிரயோசனம் என்பர்; ஒருசாரார் ஆனந்தரியம் என்பது பின்னிகழ்த்தற்குரியது எனப் பொருள் பட்டு அதிகாரிகளையே விசேடிப்பதால் அதனை நீக்கிச் சம்பந்தம் ஒன்றுகூட்டி உரைப்பர்;” அவர்கள் இங்ஙனம் இருவகையாகத் தம்முள் மாறுபட்டாலும், ஒரு சாரார் கூறும் நூலுக்கும் நூல் நுதலிய பொருளுக்கும் உளதாகிய வகுப்பதூஉம், வகுக்கப்படுவதூஉம் ஆகிய சம்பந்தம் நூலைப்பற்றியதாதலின், அதனையும் நாம் யாப்பு என்ற பொதுச்சொல்லிலேயே அடக்கிக் கொள்ளலாம் எனத் தெளிவு கூறினார்களே அன்றிப் பலதரப்பட உரைத்தாரல்லர் என்பது தேற்றமாதலானும், யாப்பு என்பது இது பயின்றார் இது பயிலுதற்கு உரியர் என இயையும், தன்மகன் ஆசான்மகன் முதலியோராக இருப்பினும் இவ்வியல்புடையாரே கேட்டற்குரியார் என்னும் கேட்போரும் பெறப்பட்டதன்றி கேட்போரும் யாப்பும் ஒருபொருளல்ல ஆதலானும் சிற்றறிவினர் எழுத்திலும் ஏதோ ஒன்றிரண்டு இடங்களிலேனும் நலங்காணல் உலகியலாக இருக்கச் சிவஞானசுவாமிகள் கூறியது முற்றும் பிழையெனக் காழ்ப்

புக்கொண்டு கங்கணங் கட்டிக் கண்! தை எல்லாம் மறுப்பார் கூற்றுக்கு இயைபு சொல்லுதல் கூடாது ஆக லானும் பாயிரவிருத்திகாரர் கூறியது ஏலாதென ஓர்க.

இன்னநூல் கேட்டுச் செய்யுள் ஆராய்ச்சியுடையாரே இன்னநூல் கேட்டற்கு உரியர் என்பது சுவாமிகள் உரை. இதனை நிலைபெறுத்த முன்னவர் உரைகளை மூன்று காரணங்காட்டி மறுப்பார்கள். அவை :-

1 கேட்பாரென எதிர்காலத்தாற் கூறியது. 2 காலத்திலும் களத்திலும் அடங்குவதால் வேறு கூறவேண்டாமை. 3 நூல் வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்குலின் ஒருங்குவைத்தெண்ணல் பொருந்தாமை.

இதனைச் சண்முக விருத்திகாரர், ஒருதலை துணிதலின்றிப் பலதரப்படவுரைத்தார் ஆகலானும், துணிவின்றேல் அஃதிலக்கணம் அன்மையானும், அவர் கூறியவாறு கேட்போரும் யாப்பும் இருபொருளாகாது வேறுபாடில்லாத விசேடண விசேடியமாகிய ஒரு பொருளாகவே முடிதலின் அவற்றை இரண்டாக எண்ணல் பொருந்தாமையானும் பொருந்தாதென்பர். இது பொருந்தாமை மேலே உரைத்தாம்.

ஆனந்தரியம் என்பதும் சம்பந்தம் என்பதும் ஒரு பொருளனவேயென்றும், ஆனந்தரியம் தீக்கிர சம்பந்தம் கூட்டி நான்கென்பாராயினார் என்றும் சிவஞான சுவாமிகள் எழுதியது பொருந்தாது என்பர் சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர் அவர்களும். ஆனந்தரியம் இன்னநூல் கேட்டபின் இது கேட்டற்குரியது எனநூலையும், சம்பந்தம் நூலுக்கும் நூல் நுதலிய பொருளுக்கும் உள்ள இயைபையும் உணர்த்துவன; ஆதலின் வேறே என்பதுவெளி. அதனாலாயே வடநூலாருள் ஒருசாரார் இதுகொண்டு இது தீக்குவரென்றது என்றுணர்க

என்பர். வடநூலார் எப்படி மாறுபடினும் அவ்விரண்டும்யாப்பு என்ற பொதுச்சொல்லில் அடங்கியுள்ளன எனச் சுவாமிகள் கூறுதலின் அவ்வாராய்ச்சி ஈண்டு வேண்டாமை ஓர்க.

விமரிசம் - சிந்தித்தல். பாவனை - எண்ணுதல். வாப்பப்பக்காட்டல் - பொருந்தக் காட்டுதல். இது பவணத்தியார் கூறிய முப்பத்திரண்டு உத்தியுள் ஒன்றன்று. உத்திக்கு இலக்கணங் கூறும்வழி 'நூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக்காட்டி' (15) என்றதி லிருந்து எடுக்கப்பெற்றது. கிழமை - தொடர்பு.

இவ் எட்டனுள் - ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய சிறப்புப் பாயிரத்து இலக்கணம் எட்டனுள்.

எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை - இயற்றமிழை அறிய எழுதுதற்கண்ணும் பேசுதற்கண்ணும் உளவாகிய குற்றங்கள் நீங்கும். தீர்ந்தான் - அங்ஙனம் தீர்ந்த இலக்கண அறிஞன். மொழித்திறத்தின் முட்டு அறுப்பான் ஆகும் மொழிக்கண் உளவாகும் இடையீடுகளை நீக்கியவன் ஆவான். மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்த நல்லோன் - அங்ஙனம் உணர்ந்த அறிஞன். முதல்நூற் பொருளுணர்ந்து - கடவுளும் அவனருள் வழிநின்றோரும் செய்த நூற்பொருளை அறிந்து. கட்டு அறுத்து - பாசபந்தம் நீங்கி. வீடு பெறும் - நிலைத்த வீட்டின்பத்தை எய்துவன்.

இசைத்தமிழ் மன ஒருமைப்பாட்டிற்கும், நாடகத் தமிழ் அதனோடு பொருள் உணர்விற்கும் கருவியாமே யன்றி இயற்றமிழ்போல நூலுணர்விற்குக் காரணமின்மை விளக்கியவாறு. நுதலியது - கருதியது. உள்ளிட்டோர் - இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர், இறையனாகப்பொருள் உரைகாரர், இலக்கணவிளக்கவுரைகாரர் முதலியவர்கள்.

‘கேட்போன்’ என்பதற்கு நூலரங்கேறும் அவைக் களத்து இருந்து கேட்டார் என்றவர் மயிலைநாதர், இளம்பூரணர். ‘சீயகங்கள் தருக என மொழிந்தனன்’ என்றதனால் கேட்போர் - இயற்றித்தருக எனக் கேட்பவர் என்றவர் சங்கரதமச்சிவாயர், இராமாநுச கவி ராயர். இவை ஏலாமை முன்னரே கூறினும்.

பக்-ம் 5.

“ வேங்கடம் குமரி எனவே ”

எண்டு வடக்கை முற்கூறியதற்கும், வேங்கட முதலிய இடங்களைக் குறித்தமைக்கும் ஆசிரியர்களால் தனித்தனியே காரணங்கள் கூறப்பெறுகின்றன:-

சிவஞா: வேங்கடம் வடக்கின்கண்ணுள்ளது என்பதும், குமரிதெற்கின்கண்ணுள்ளது என்பதும் உலகறிந்ததொன்று. அவற்றைத் திரையுடன் சேர்த்து வடவேங்கடம் தென்குமரி என்றதற்குக் காரணம் திசை கூறி எல்லை கூறுதலே முறைமையாதலின் என்க.

நச்சினுர்க்கினியர்: மங்கலமரபிற்காரியஞ்செய்வார் வடக்கும் கிழக்கும் நோக்கியும் சிந்தித்தும் செய்வாராதலின் மங்கலமாகிய வடதிசை முற்கூறப்பட்டது என்பர்.

அரசஞ்சண்முகனார்: வடக்கு எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாய்த் தன்னோடு ஏனைத்திசையையும் உணர்தற்குத் தானே காரணமாய்நிற்கும் மங்கலத்திசையாகலின் தம்பாயிரமும் நூலும் நின்று நிலவுதல்வேண்டி முற்கூறப்பட்டது. மற்றும் என்றும் மாருத துருவ நட்சத்திரத்தை அடையாளமாகக்கொண்டு அறியப்படுதலானும் இற்றைய விஞ்ஞானத் திசையறி கருவி எஞ்ஞான்றும் வடக்கையே காட்டலானும் கூறினார் எனவும் உரைப்பர்.

உலக வழக்கில் 'தென்வடல்', 'கீழ்மேல்' எனவே எல்லை கூறும்வழி ஆட்சியுண்மையானும், யாண்டும் வடக்குத்தெற்கு - மேல்கீழ் என்ற வழக்காறின்மையானும், "இருதிசைபுணரின் ஏயிடைவருமே" என்னும் சூத்திரத்தினும் தெற்கேவடக்கு, கிழக்கேமேற்கு என்ற வழக்குண்மையே எடுத்துக்காட்டப் பெறுதலானும், இக் கூறிய இவைகளையன்றிப் பிறகாரணங்களும் உளவாதல்வேண்டும். அவை; திசைகளுள் வடக்குத்தெற்கும் பெருந்திசைகளாக, இமயமுதல் - குமரிவரையுள்ள நிலப்பரப்பைக்கொண்டு உணரப் பெற்று வந்தன. "தீரிபுவேறுகிளப்பின்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குப் பெருந்திசைகளோடு கோணத்திசைகள் புணரின் என்று உரையெழுதப்பெறுவதும்பெருந்திசை என்ற வழக்குண்மையை வலியுறுக்கும். இமயமுதல் குமரிவரையுள்ள நிலப்பரப்பு ஓரசுகிலேபோல்வது. அதன் அடிப்பகுதி வடக்கு; அகன்று பரந்து கிடப்பது. அதன் நுனிபோல நீண்டு ஓடிவளைந்த பகுதி தெற்கு. ஆதலால் அகன்றுபரந்த வடபகுதியை முற்கூறி, நீண்டு பரந்த தென்பகுதியைப் பிற்கூறினார் எனலுமாம். காந்தமலையும், வடவைத்தீயும் இருத்தலிற் கூறினார் என்றலுமாம்.

இங்ஙனமே புறத்தினும் "வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும் - தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்" எனவும், சிகண்டியார் "வேங்கடங்குமரி தீம்புனற் பவ்வமென்று - இந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே" எனவும், காக்கைபாடியினியார் "வடக்குந் தெற்கும் குடக்கும் - குணக்கும் வேங்கடங்குமரி கீழ் புனற் பவ்வமென் - நந்நான்கெல்லை யகவயிற் கிடந்த நூல்" எனவும் வழங்குதலான் உணர்க.

தெற்கைப் பிற்கூறியதற்கு நச்சினர்க்கினியர்
"தென்புலத்தார்க்கு வேண்டுவன செய்வார் தெற்கும்

மேற்கும் நோக்கிக் கருமங்கள் செய்வார் ஆதலின் கூறப்பட்டது' என்பர். 'வடக்கு உணர்ந்தே தெற்கு உணரப்படுதலின் பிற்கூறப்பட்டது' என்பர் அரசஞ் சண்முகனார். இதுவரை திசைகளை முன்பின்கு வைத்தமைக்கு உரிய காரணங்கூறியது.

இனி வேங்கடத்தையும் குமரியையுங்கொண்டு எல்லை உணர்த்தியதற்குரிய காரணங்கள் கருதப்பெறுகின்றன:-

கடல்கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் பிறநாடு இன்மையின் கூறப்படாவாயின. பிற இரண்டெல்லை கூறுது இம்மலையும் ஆறுங்கூறியது அவை தீர்த்தமாதலானும் கேடிலவாதலானும் எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் என்பர் இளம்பூரணர்.

நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி உலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலானும், எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். குமரியும் தீர்த்தமாகலின் எல்லையாகக் கூறினார். இவ்விரண்டையும் காலையே ஒதுவார்க்கு நல்வினை உண்டாம் என்று கருதிக் கூறினார் என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

இவ்வாசிரியர் 'அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயைபுபற்றி என்பது' எனக் கூறுவர்.

அரசஞ்சண்முகனார், " வேங்கடமலையின் வடக்கிலிருந்து இமயமலைவரை ஆரியமும், வேங்கடமலையின் தெற்கிலிருந்து குமரிமலைவரைத் தமிழும் பரவியிருந்த படியாலும், அக்காலத்து வடதிசைக்கண் கங்கையாறும்

இமயமலையும் போலத் தென்றிசைக்கண் பஃறுளியா
 றும் குமரிமலையும் எல்லோரானும் அறியப்பட்டுக்
 கிடந்தமையின் வடக்கும் தெற்கும் பிறவெல்லையும்
 உளவாக அவற்றைக் கூருமல, எல்லாரும் உணர்தற்
 பொருட்டு. மறைவின்றி நெடுந்தூரத் தோன்றற்பால
 வாகிய மலைகளைக் கூறினார் என்பர்.

வடுகு - தெலுங்கு. தென்றிசையுள்ளிட்டு எஞ்சிய
 மூன்றும் வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
 நாடு என்றது குமரியைக் கடல்கொண்ட பின்பு கிழக்கு
 மேற்கு தெற்கு ஆகிய மூன்று திசைகளிலும் மலைபோல
 அலைபுரண்டுவருகின்ற கடலொடு மோதிக்கிடத்தநாடு
 என்றதாம்.

பக்கம் 6.

“இயல் வழக்கம் நான்மை”

இலக்கண வழக்காகிய எழுத்தும் சொல்லும்பொரு
 ளும் யாப்புமாகிய நான்கு. “இருமை வகை தெரிந்து”
 “தமிழ்மும்மை” என்பன போல நான்மை நான்கு
 என்னும் எண் உணர்த்தி நின்றமை காண்க. அணரி
 யும் சேர்த்து இயல்வழக்கு ஐந்தன்றோவெனின், யாப்
 பாகிய உடனுக்கு அழகு செய்வதாய்க் குணமாய அணரி
 குணியாயயாப்பினுள் அடங்கும். அடங்குதலின் வேறு
 கூறுது நான்கே கொண்டார் என்பது. ஆயின் எழுத்
 தும் சொல்லும் யாப்பிற்கு உறுப்பாயும், பொருள்
 யாப்பினுள் உயிராயும் இருத்தலின் அவற்றையும்
 யாப்பினுள் அடக்கியிருக்கலாமே எனின் அவை
 யுணர்ந்தன்றி யாப்பிலக்கணம் அறியப்பெருமையின்
 அவற்றை முன் ஓதினார் என்பது.

“வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடை”

வடக்கின்கண் உளதாகிய வேங்கடமும், தெற்கின்
 கண் உளதாகிய குமரியும் ஆகிய அவற்றை எல்லை

யாகவுடையநிலத்து' எனப் பொருள்கொள்வர் இளம் பூரணர்.

‘வடவேங்கடமும். தென்குமரியுமாகிய அவ் எல்லைக் குள்ளிருந்து எனப் பொருள்கொள்வர் நச்சினூர்க் கினியர்.

வடக்கின்கண் வேங்கடமும் தெற்கின்கண் குமரியும் எல்லையாக உடைய அவ்விடமாகிய நல்லுலகம் எனக் கொண்டு கூட்டி, ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை என்பர் இந் நூலாசிரியர்.

அன்மொழித் தொகையாகக் கொள்ளாது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக்கொள்வர் அரசஞ்சண் முகனார்.

“ ஆயிடை ”

ஆயிடை - அவ்விடம். அவ்விரண்டு எல்லைக்குள் என உரை கண்டவர்கள் இளம்பூரணரும் நச்சினூர்க் கினியரும். அ என்னும் சுட்டு ஆகுபெயராக அவ் விரண்டு எல்லை என்ற பொருளைத்தர, இடை என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபொடுகூடி அவ்விரண்டு எல்லைக்குள் என்னும் பொருள் தந்ததாகக்கொள்வார்கள்.

•• சுட்டு அவ்விடம் அப்பொருள் என ஒருபெயரைச் சார்ந்து நின்றே, பின்னர் அது இது அவை இதை எனச் சுட்டுப்பெயராகி நின்றே பொருளைச் சுட்டுவ தன்றித் தனியே ‘அ’ என எழுத்துமாத்திரையாக நின்று பொருளை உணர்த்தாது. ஆகவே அச்சுட்டு தன்பொருளில் தீர்ந்து ஆகுபெயராக வரும் என்றல் வந்தி தனது மகளை வள்ளல் எனப் பாராட்டினாள் என்பது போல்வதோர் பொருந்தாக்கூற்றும் என

மறுப்பர் சுவாமிகள். இவர்கள் கருத்தில் அ - சுட் டெழுத்து. இடை - இடப்பொருளை உணர்த்தும் பெயர்ச்சொல். அவ்விடம் என்பது பொருள் என்பதே அமைவாம் என்க.

நச்சினார்க்கினியர் இளம்பூரணர் கருத்தின்படி, “கிளந்த அல்ல செய்யுளுட்டிரிநலம்” (தொல்-எழுத்-குற்றி - சூ 78) என்ற அதிகாரப்பிறனடைப் பகுதிக்கு உரையும் எடுத்துக்காட்டும் கூறும் வழி ‘ஆயிடையிரு பேராண்மை செய்தபூசல்’ என்புழி ஆயிடை என்பது உருபாதலின் “நீடவருதல் செய்யுளுள் உரித்தே” (உயிர் மயங்கி-சூ-6.) என்பதனான் முடியாது, நீண்டு வகரஒற்று வேறுபட முடிந்தது என்றலின் ‘ஆவ்’ என்னும் பன்மைச் சுட்டுப்பெயர் ஆ என நீண்டு வகரங்கெட்டு யகரமெய்பெற்று இடை என்னும் ஏழ னுருபோடுகூடி ஆயிடை என்றாயிற்று என்பதாம்.

நச்சர் முதலியோருரையின் அமைதி கூற வந்த சண்முகனார் ‘ஆவ்’ எனனும் சுட்டுப்பெயர் ஆகுபெய ராய், அவ்விரண்டனையும் எல்லையாக உடைய நலத் தினை உணர்த்திற்று என்பர். இயற்பெயர் ஆகுபெய ராதலேயன்றிச் சுட்டுப்பெயர் ஆகுபெயராதல் தொன் முறையன்று என்ற உண்மையை உணர்த்திய சுவாமி கள்கருத்திற்கு இது மறுப்பாகாமைதெளிக. அன்றியும் சுட்டுப்பெயர்கள் ஆகுபெயராகி வந்தமை பிற இலக்கி யங்களிலும் இல்லாமை காண்க.

உலகம்

உலகம் என்பது உயர்ந்தோரை உணர்த்திற்றுகக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் முதலாயினார், உலகம் என்றது பல பொருள் ஒரு சொல்லாகலின் ஈண்டு ஆசிரியரை உணர்த்திற்று; அவரையேயுலகங்கண்ணாக

வுடைமையின். என்னை “வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே-நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான” (தொல்-மரபு 89) எனமரபியலுட் கூறலின் என்றனர்.

சுவாமிகள், தமிழ் கூறுதலாகிய தொழிலும், நன்மையாகிய பண்பும் உலகமாகிய இடத்தில் விளங்கும் மக்களுடையனவே. அவை ஈண்டு, ‘கூறும் உலகம்’ ‘தல்லுலகம்’ என இடத்தின் தொழிலாகவும் பண்பாகவும் நின்றன என்று குறிப்பெழுதி, வேங்கடமும் கும்ரி யுமாகிய அவ்விடமாகிய உலகத்து என உரை கொள்க என்பர்.

சண்முகனார், ‘கூறும் உலகம்’ என வினையடுத்து வந்தமையால் உலகம் உயர்ந்தோரையே உணர்த்தற்று என்று பண்டைய உரையாசிரியர்க்கு அரண் செய்வர். ஆயினும் ‘ஆயிடை’ என்பது ஆகுபெயர். என்ற கருத்து இதனால் அரண்செயப்படாமையால் அதனை ஓட்டி எழுந்த சுவாமிகள் கருத்தே வலியுடைத்தாதல் காண்க.

“ இருமுதல் ”

இரு என்பது பெருமை என்னும் பண்புணர்த்தும் உரிச்சொல். முதல் - காரணம். இருமுதல் - பெரிய காரணம். இது பண்புத்தொகை. தொகைச் சொல்லெல்லாம் ஒரு சொன்னடையவாகலின் ‘இருமுதல்’ என்பது ஒரு சொல்லாய் நின்று ஆய் என்பதோடு புணர்ந்து ஆய் + இருமுதல் என்றாயிற்று. ஆய்ந்த பெரியகாரணம் என்பதுபொருள்.

சொல்லியல்பு - பொருளியல்பாகிய இலக்கணங்களை யுணர்த்தற்கு கூர்த்த அறிவு, ஒருமைப்பட்ட மனம், ஓத்தன எண்ணும் நினைவு வன்மை, பலநூற் கேள்வி

முதலிய பலகாரணங்களிருப்பினும், இவையனைத்தும் உலகவழக்கு செய்யுள் வழக்குகளைப்பற்றி எழும் இலக்கணங்களையே அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதலின், அவைகளை ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தான் என அடைகொடுத்துச் சிறப்பித்தார்.

“நின்முகம் காணும் மருந்தினேன்” என்பது நின்முகத்தைக் காணும்காட்சியை (என் பிரிவுநோய்தணிக்கும்) மருந்தாக உடையேன் எனப்பொருள்படு மாறுபோல “ஆயிருமுதல்” என்பதும் ஆய்ந்த ஆராய்ச்சியாகிய பெரியகாரணம் எனப்பொருள்பட நின்றது. ஆகவே ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியே காரணம் ஆயிற்று.

நச்சினார்க்கினியார், வழக்கும் செய்யுளுமாகிய அவ் விரண்டையும் அடியாகக் கொள்ளுகையினுலே என உரைவகுத்தார். முதலின் என்பது பெயராயின் கண்டு, எண்ணி என்ற வினை எச்சங்களைக்கொண்டு முடியாதே என்று எண்ணிய நச்சர், அதனை முதனிலைத் தொழிற் பெயராகக் கொண்டனர். காரணமாகிய ஆராய்ச்சியான் எனக் கருவிப்பொருள் ஏற்ற மூன்றனுருபு விரிக்கின் அது நாடிக் கண்டு தொகுத்தோன் என வினை கொண்டு முடியும் என்ற அமைதி காட்டிச் சுவாமிகள் வற்புறுத்தியவாறு காண்க.

இச்சொற்றொடர்க்கு ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாகிய பெரிய காரணத்தான் என ஆய் என்னும் வினை ஆராய்ச்சி என்னும் தொழிற்பெயரை முடிக்குஞ் சொல்லாகக்கொண்டு முடிந்தது, எனப் பொருள்கொள்க. ஆய் என்ற வினை, இருமுதல் என்பதில் இரு என்னும் பண்பைக்கொண்டு முடிந்ததோ முதல் என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடிந்ததோ என்ற ஐயம் பயில்வாருக்கு நிகழுமே என்று எண்ணிய சுவாமிகள் எடுத்துக்காட்டு

ஒன்றுகாட்டி முதல் என்றது ஆராய்ச்சியை; ஆதலின், ஆய் என்னும் வினை ஆராய்ச்சி என்னும் தொழிற்பெயரின் பகுதியைக்கொண்டு முடிந்தது என்ற பொருள் விளங்க ஆண்டு வினைகொண்டு முடிந்தது என்று குறிப்பு வரைந்தார்கள். பயிற் - பலகாற் பழகல்.

பக்கம் 7.

“ இங்ஙனம்...பயிற்ருர்க்கு ”

இருமுடி என்பது வழக்கில் இரண்டாகிய முடி எனவும், செய்யுளில் பெரிய முடி எனவும் பொருள் வேறுபட்டு வரினும் சொல்லுருவம் ஒன்றாயிருத்தலான் இரண்டும் செய்கையாகிய புணர்ச்சியான் ஒத்தனவோ வேறுபட்டனவோ என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றுமன்றே. இதுபோல இருவகை வழக்கினும் உள்ள செய்கை, ரொன்முடிபு, பொருண்முடிபுகளை வேறுபடுத்தி நோக்கித் துணிதற்கு ‘எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி’ என்றார் என்பது. வழாநிலை - இலக்கண வரம்புட்பட்டது. வழுவமைதி - குற்றமாயினும் இன்னகாரணத்தான் அமையும் என அமைதிகூறப்பெறுவது. வழு - குற்றம். கட்டளை - வரம்பு. ஆசங்கைஐயம். சிவனுதற்கு - பொருத்தியுணரும் பொருட்டு. ஒருதலையான் - உறுதியாக. முதலிலை வினைப்பெயர் - பகுதிமாத்திரமாகிய தொழிற்பெயர்.

இருமுதல் என்பதில் இரு என்பது நச்சினர்க்கினியார் கருத்துப்படி விகாரப்பட்ட எண்ணுப்பெயராயினும் இயற்பெயர் கொண்டு முடியுமேயன்றி இருநடத்தல், முப்போக்கு, நாற்கேடு என வினைப்பெயரைக் கொண்டு முடியாமையின் இருமுதல் என்பது பிளவுபட்டு இசைக்காது என்று குறிப்புரைத்து விளங்கவைத்தனர் சுவாமிகள். இருகேடு முப்போக்கு என

வழக்குண்டே எனின் கேடும், போக்கும் தொழிற்பெயராயினும் தன்பொருளிற்தீர்ந்து, துன்பமும் குற்றமுமாகிய ஆகுபெயர்ப் பொருளை உணர்த்திப் பெயரோயாயினமையின் முடிந்தது இருமுதல் என்பது அத்தன்மைத்தன்று என்க. மிகை - தேவைக்கு மிகுதியாகக் கூறுங்குற்றம்.

பக்கம் 8.

“ மாபாடியத்திற்கு ”

மாபாடியம் - பாணினிசெய்த அஷ்டாத்யாயீ வியாகரண சூத்திரங்கட்குப் பதஞ்சலிமுனிவர் செய்த அகலவுரை. இது ஆரியவழக்கில் மாபாடியம் என அடைமொழியின்றியே வழங்கப்பெறும் கையடனார் - அம்மாபாடியத்திற்கு பிரதீபிகா என்னும் பெயரால் விளக்கவுரை எழுதியவர். அவ்வுரையில் வேதமொழி வைதிகம் என்றும், உலகமொழி லௌகிகம் என்றும் வழங்கப்பெற்றுள்ளது.

“ ஈண்டுப்பொருள் ”

இருகூற்று - அகத்திணை ஏழும் புறத்திணை ஏழும் ஆகிய இரண்டுவகையான பதினான்கு திணைகள். அகத்திணை ஏழாவன:- முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் என்ற அகனைந்திணையும், கைக்கிளையும், பெருந்திணையுமாகிய ஏழுமாம் புறத்திணை ஏழாவன:- வெட்சி, காஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், கைக்கிளை என்பன. மொழித்திறம் உணர்தற்பொருட்டு - மொழியின் இயல்பை உணர்தற்பொருட்டு. ஒருதலையான் - உறுதியாக. அவையேயாகலின் - பதினான்கு வகையான பொருள்களேயாதலின்.

“ஆற்றுப்படை”

ஆற்றுப்படை - திருமுருகாற்றுப்படை, பொருதராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை என்ற நான்கும். குன்றுமுட்டிய குரீஇ - மலையோடு மோதித் தலைநொந்த குருவி. இடர் - துன்பம். உணரமாட்டாதார் - இளம் பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும். அவர் கருத்தை “வேங்கடமும் குமரியும் எல்லையாகவுடைய நிலத்திடத்து வழங்குந் தமிழ் மொழியினைக்கூறும் நன்மக்கள் வழக்கும் செய்யுளும் என்றால்; செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த கொடுந்தமிழ்தாடு பன்னிரண்டினும் வழங்குந் தமிழ்மொழியினைக் கூறுவாரையும் நன்மக்கள் என்றார் என்று பொருள் தரலானும், அவர்கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளும்கொண்டு எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்தல் பொருந்தாமையானும், அவர்கூறும் வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆகிய இரு காரணத்தானும் எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்தாரெனின் அகத்தியனார்க்கு மாறாகத் தாமும் முதலூல்செய்தார் என்னும் பொருள் தருதலானும், அங்ஙனம் கொடுந்தமிழ் கொண்டு இலக்கணம் செய்யக்கருதிய ஆசிரியர் குறைபாடு உடையவற்றிற்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் முத்துநூலையும் ஆராய்ந்து முறைப்பட எண்ணினார் எனப் பொருள்தருதலானும் அதுபொருளன்மை யுணர்க.” என்ற மறுப்புரையே நன்கு விளக்கும். எங்ஙனம் எனின், வேங்கடம் குமரி இவற்றிடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் செந்தமிழ் நாடாகிய பாண்டியநாடும். “தென்பாண்டி குட்டம் குடம்கற்கா வேண்டூழி பன்றி அருவா அதன்வடக்கு - நன்றாய், சீத மலாடு புனல்நாடு” ஆகிய பன்னிரு கொடுந்தமிழ்நாடுகளும்டங்கியிருத்தலின், கொடுந்தமிழ்நாட்டில் வாழ்வாரையும் ‘நல்லுலகம்’ எனக்குறிப்பித்தார். அவர்கள் வழக்கையும் செய்யுளையும்கொண்டு இலக்கணம் இயற்

றியபோது குறைபாடுகளுக்குச் செந்தமிழ் வழக்கையும் நூலையும் எண்ணினார் என்ற எண்ணம் விளைந்தது. செந்தமிழ் நிலத்து வாழ்வாரே நல்லோர். அவர்கள் வழக்கும் செய்யுளுமே இலக்கணம் இயற்றுதற்கு ஏற்றன என்ற தவறான எண்ணமே இங்ஙனம் “ஆயிருமுதலின், செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்து நூல்கண்டு, முறைப்பட எண்ணி, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி, போக்கறு பனுவலுள் மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டிப் புலந்தொகுத்தோன்” எனக் கொண்டு கூட்டச்செய்தது என்க.

பக்கம் 9.

“ செந்தமிழ் நிலத்து ”

இளம்பூரணர் ‘தன்மக்கள்’ வழக்கும் செய்யுளும் ஆகிய இருகாரணத்தானும், நாடி, (குறைபாடுடையவற்றிற்கு) செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு - எண்ணி - அதங்கோட்டாசாற்கு அரிஸ்தபத் தெரிந்து - காட்டி - தன்பெயர் தோற்றி. தொகுத்தோன் எனக்கூட்டிப் பொருள் கண்டனர். இவரையே நச்சர் மறுப்பர்.

தமிழ் வழங்கும் நிலம் முழுதினும் தங்கிய தமிழ் நன்கறிந்தார் நல்லுலகமாவார் ஆதலானும், அவர்கள் வழக்கும் செய்யுளும் செந்தமிழ் வழக்கோடு முரணாதலானும், அவைகொண்டு இலக்கணமியற்றுதல் ஏற்புடைத்தே ஆதலானும், அகத்தியலும் அங்ஙனமே செய்தனர் ஆதலானும், அவர் கருத்தொடு முரணது தொல்காப்பியரும் உரைத்தனர் என்ற நலம் புலப்பட ‘ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து - வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே - நாடிச்சிவணிய - கண்டு - எண்ணித்தொகுத்தோன்’ என முடித்தனர் சுவாமிகள்.

நிலம் என்றது நிலத்து மொழியை உணர்த்துதலின், இடவாகுபெயர்.

ஐந்திரம் - இந்திரனாற் செய்யப்பெற்ற வடமொழி இலக்கணம். செய்கை - புணர்ச்சி. குறியீடு - இவை மெய், இவை உயிர் இவை வலி, இவை மெலி என்றும் போன்ற அடையாளமான பெயர்கள்.

பக்கம் 9 - 10.

உயர்திணை - அஃறிணை என்ற சொற் பாகுபாடுகள் என்றது, அப்பகுப்புக்களை நிகண்டுமுதலிய இலக்கணநூலுள் ஒதியவாறே நூல் அளவையால் ஆசிரிய வசனம் என்றொழியாது, பாலறி கருவியும் பிறவுமாகிய உலகியல் தேர்முகக் காட்சிகொண்டு தெளிந்து கோடல். குறிப்பு வினையும் வினைத்தொகையும் தம்மிற்கே உரிய சிறப்புச் சொல்லும் சொற்றொடருமாம். ஏனைய வெளிப்படை.

மாறுகொள்ளுவார் 'இக்காலத்துச் சொல்லினும்' என்றது இளம்பூரணரையும், மயிலைநாதரையும் இலக்கண விளக்க ஆசிரியரையும் சுட்டிநின்றது.

பக்கம் 11.

வேதவழக்கு - நூல்வழக்கு.

பக்கம் 12.

“ முறைப்பட எண்ணி ”

சிலவாகிய வாழ்நாளையும், பல நோய்களையும், உணர்த்தியும் உணர இயலாத சிற்றறிவினையுமுடைய மக்கட்கு என்க.

பக்கம் 14.

மறுதலைவினை - எதிர்த்தொழில். வெட்சி நிரை கவர்தலாகவே, அதன் எதிர்த்தொழில் ஆ மீட்டலாகிய கரந்தையை வேறு திணையாகக் கருதுதல். இவை போலவே ஏனையவும். வீற்று வினை - வேறு தனியான தொழில். வழீஇயின - தவறின - பிழைபட்டன.

பக்கம் 15.

“ சார்பெழுத்து ”

உயிரளபெடை ஐகாரக்குறுக்கம் ஓளகாரக்குறுக்கம் முதலான உயிர்களையும், மகரக்குறுக்கம் ஆய்தக்குறுக்கம் உயிர்மெய் ஒற்றளபு முதலிய மெய்களையும் உடன்சேர்த்துப் பத்தென்றது.

முற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்ததனை - முற்காலத்து வழங்கி இஞ்ஞான்று வழங்காது மறைந்ததை. அவை ஆந்தை, பூந்தை என்றவழக்கும், அவைகளைமுடித்துக் காட்டும் இலக்கண விதியும், கோலனை, கோலன்கை, ஒலக்கடுமை போல்வனவும் அவைபற்றிய விதியும் இன்று வழக்கொழிந்தனவாயினும், அவை யாரானும் வழுவென்று இதுகாறும் களையப்படவில்லை. ஆகவே வேறுபடவந்த பிற்காலவழக்குகளை இலக்கணமெனத் தழுவிக்கொள்வதும் என்பதாம். ‘பழங்காலைத் தூர்த்தலுமில்லை புதுக்காலை வெட்டுதலுமில்லை’ என்ற பழமொழியும் இதனை நன்கு விளக்கும். இதனை யரண் செய்வன மேல்வரும் மேற்கோளும் விளக்கமும்.

பக்கம் 16.

ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரம் கருதியபொருளைக் கைக்கொண்ட கண்ணாடியில் நிழல்போலத் தெளிவுறத் தோன்றச்செய்வது.

இனமொழி கிளந்த ஓத்து - ஒப்புடைப்பொருளை
ஓரிடத்துள் ஒற்றுமைப்பட வைப்பது.

பொதுமொழி கிளந்த படலம் - வேற்றுமையுடைய
பல பொருள்களால் தோற்றமுடைத்தாகத் தொடர
வைப்பது.

பிண்டம்-முற்கூறிய உறுப்பு மூன்றும் உள்ளடக்கி
நெறிப்பாடு உடைத்தாய்க் கிடப்பது. அது தொல்காப்
பியம்.

போக்கு - குற்றம். அவை,

“ சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடின்
கூறியது கூறல் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில் மொழிதல் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றுதல்
பழித்த மொழியான் இழுக்கங் கூறல்
தன்னு னொருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினும் மனங்கோ ளின்மை
அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி என்ப.”

—தொல் - பொருள் - மரபு - 105 சூ.

குற்றமற்ற பனுவல் எனவே அழகும். அவை,

“ எதிர்மறுத் துணரின் திறத்தவும் அவையே ”
(தொல் - பொரு - மரபு - 106 சூ.) என்பதாற் போந்
தவையாம்.

உத்தியின்வகை,

“ ஓத்தகாட்சி யுத்திவகை ”

என்ற சூத்திரத்தால் (மரபு 107) விதக்கப்பட்டன.

பக்கம் 17.

குற்றமற்ற பனுவல் எனவே அழகும், உத்தியும், அமைந்த பனுவல் என்பது பெறுதும். அழகு பத்தும் உத்தி முப்பத்திரண்டும் பிறவும் முற்கூறப்பட்டன. பரிபாஷை-நூல்களிற் கையாளப்பெறும் குறியீடுகள்.

சீவகசிந்தாமணியுட் பதிகத்து நற்பூங்கழலான், கற்பாடு அழித்த கனமாமணித்தூண் செய்தோளான் என்பன; அவனென்னும் அளவிற் பொருள்காட்டியது போல ஈண்டும் போக்கறுபனுவல் என்றது அந்நூல் என்னும் அளவில் நின்றதென்க.

அதங்கோடு - ஓரூர். அரிஸ்தப - குற்றம் நீங்க. தெரிந்து - தெரிவித்து. இல்வாழ்வான் என்பான் என்பதில் செயப்பாட்டு வினையைக் காட்டும் படுஷ்குதி தொக்கு நின்றதுபோல தெரிவித்து எனப் பிறவினை வாய்பாட்டான் வரவேண்டியது தெரிந்து எனத் தன் வினையாயிற்று என்பது.

பக்கம் 18.

அந்தர் பாவித னரிச் - மறைந்த பிறவினை விசுதி. தப என்பது. “உப்பகாரம் ஹன்றெனமொழிப இரு வயினிலையும் பொருட்டாகும்மே” என்ற சூத்திரத்தின் வண்ணம் தபு என்னும் பகுதி எடுத்துச் சொல்லப் பிற வினையாயும் வருமாதலின், அதனடியாகப் பிறந்த செய வெனெச்சமும் பிறவினையாம். ஆதலின் அதங்கோட்டாசான் குற்றங்களைக் கெடுக்கத் தாம் தெரிந்து எனவும் உரைக்கலாம். அங்ஙனம் உரைப்பின் தெரிந்து என்பதனைப் பிறவினையாக்கும் இன்றியமையாமை இல்லையாம் என்க.

அப்பொருளவாய் நின்றன :- மடிவித்து, பொன்று வித்து, உண்பித்து, கூவுவித்து என்னும் பிறவினைப் பொருளவாய் நின்றன அரசன் எடுத்த ஆலயம் - எடுப்பித்த ஆலயம் என்னும் பொருளது. இது பெய ரெச்சம் பிறவினைக்கண் வந்தமையின் வேறு ஓதினார்.

ஞாயிறு பட்டுவந்தான், கோழிகூவிப் பொழுது புலர்ந்தது என்பவற்றுள் பட கூவ என்ற செயவென் எச்சங்களே செய்தொள்ளெச்சமாயின என்னும் பரிமேலழகர் இளம்பூரணர் கருத்துக்களை மறுக்க எழுந்தது; “உரையாசிரியரும் செயவெனெச்சத்திரி பென்றே கொள்வர்” என்றவரையுள்ள பகுதி.

பக்கம் 19.

‘ஒடித்துண்டெஞ்சிய யா’ என்பதூஉம் ஞாயிறு பட்டுவந்தான் என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும் இறந்தகாலம் உணர்த்தலான் ஏனைக்காலத்திற்குரிய செயவென் எச்சத்திரிபு எனப்படா. செயவென் எச்சத்திரிபாயின் அதற்குரியகாலமும் உணர்த்தல்வேண்டும். செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்தகாலமும் உரித்தெனின் காரண காரியப்பொருண்மை உணர்த்தும்வழி அல்லது செயவெனெச்சம் இறந்தகாலம் உணர்த்தாது. ஒடித்துண்டலும், ஞாயிறுபடுதலும் எஞ்சுதற்கும் வருதற்கும் காரணமன்மையின் ஆண்டு இறந்தகாலம் உணர்த்தாமையின் செய்தென் எச்சமாய் நின்று தமக்குரிய இறந்தகாலம் உணர்த்தின எனப்படும் என்பது சேனாவரையருரை. இதனையே உட்கொண்டு “அதனைமறுத்து.....குத்திரத்தால் அமைத்தார்.” (18-ஆம்பக்கம் 20 ஆம் வரிமுதல் 19 ஆம்பக்கம் 7 ஆவதுவரிவரை) என்னும் பகுதி அமைந்தது.

அம்முக்கிளவியும் சினைவினை தோன்றின் சினை யொடு முடியா வினை முதலொடு முடியினும் ஓர்னைய என்மனார் புலவர் எனச் சொற்களைப் பிரித்துக்கூட்டி, தன் வினைமுதல் வினையைக்கொண்டு முடியும் என்ற அம்மூன்று வாய்பாட்டு வினை எச்சங்களாகிய செய்து, செய்பு, செய்யு என்ற மூன்றும், சினைப்பொருளிடத்து வினை எச்சமாய்த் தோன்றின் தமக்குரிய சினையின் வினையைக்கொண்டு முடியா; முதல்வினைகொண்டே முடியும். கண் நொந்து கிடந்தான்; கால் ஒடிந்து கிடந்தான் என்பனபோல.

அவ் எச்சங்கள் தம் வினைமுதல் வினையானன்றிப் பிற வினைமுதல்வினையான் முடியினும் தம் வினைமுதல் வினையைக்கொண்டு முடிந்ததன்மையொடு ஒருதன் மைய என்று கூறுவர் புலவர் என்பது நச்சினர்க்கிரியர் உரை. இதனையே மிகச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாக வும் கொண்டு கூறுவது ‘அம்முக்கிளவியும் ... வேண்டியவாறே கூறினார்’ என்னும் பகுதி.

பக்கம் 20.

இம்மூவர் கருத்தையும் மறுத்துப் பிறவினை விருதி தொக்கதாகக் கொண்டார்கள் சுவாமிகள்.

யாப்புறவு - இயைபு.

பக்கம் 21.

“யோனி”

நாடகத்திற்குரிய விலக்குறுப்புக்களாகிய பதினான் கனுள் ஒன்று. இது உள்ளோன் தலைவனாக உள்ள தோர் பொருண்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், உள்ளோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற்

செய்தலும் இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர்பொருண்
மேற்செய்தலும் என நான்காம்.

பக்கம் 22.

“ கூத்து விசுற்பம் ”

மார்க்கமும், தேசியும், ஆக இரண்டுவகைப்பட்டு
அல்லியம் முதலாக கொடுகொட்டியிருக கூறப்படும்
11 கூத்துக்களும், ஆம்.

“ அவிநயங்கற்பம் ”

வீரம் முதலிய ஒன்பது கவையானும் வேறுபட்
டுள்ள அவிநயங்கள் பலவுமாம். இவற்றின் விரிவை
சிலப்பதிகாரம், அரங்கேற்றுக் காதையுட்காண்க.

“ தலைக்கோல் ”

இது ஆடல் மகளிர்க்கு அளிக்கப்படும் கலைச்
சிறப்பைக்காட்டும் கோலாம். இது மாற்றுவேந்தர்
எயிற்புறத்து வெட்டினமூங்கிலும், புண்ணியவரையின்
மூங்கிலும், மாற்றரசர் குடைக்காம்பும் என இவற்றால்
செய்யப்படும். இதனை அரசன் அளிக்கும் முறைமை
யும் பிறவும் அரங்கேற்று காதையிற்காண்க.

பக்கம் 29.

இனி, மாபாடியத்துள் பாதுகாப்பு முதலியன
முறையே ரட்சா, ஊகம், இலகு, ஆகமம், அசந்தேகம்,
பிரயோசனம் என வழங்கப்பெறும்.

பக்கம் 30.

தொல்காப்பியம் என்பது ஊரின் பெயராய், ‘அம்’
கெட்டு ‘அன்’ புணர்ந்து ஆசிரியன் பெயராய், பின்பு

நாணையுணர்த்தும்போது அன் கெட்டு அம் பெற்று முடிந்தது என்பது சுவாமிகள் கருத்து.

‘வினைசெய்தான் பெயர்சொல்ல அவன் செய் பொருளையறிய நின்றல். அதாவது தொல்காப்பியம் கபிலம் என்பன.’ என்பது இளம்பூரணர் உரை.

தொல்காப்பியன் கபிலன் என்னும் பெயரிறுதி இவனாற் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருள்தோன்ற அம் என்பதோர் இடைச்சொல்வந்து அன்கெடத் தொல்காப்பியம் கபிலம் என தின்றன என்பது ஆசிரியர் கருத்தாம் என்பர் சேனாவரையர்.

ஒருமொழி முடிபு கூறுதொழிந்தமையின் - தனித் தனியே ஒவ்வொருமொழியாக எடுத்துப் பகுதி விசுதி. முதலிய முடிபும், பிறவும்கூறுது ஒழிந்தமையின் என்க.

பாயிரவிருத்தி முடிந்தது.

எழுத்ததிகாரம்

பக்கம் 31.

எழுத்ததிகாரம் என்பது ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. அப்படலத்திற்கு - அந்த எழுத்ததிகாரத்திற்கு. படலத் திலக்கணம் முன்னர்ப் பாயிரவிருத்தியுட் கூறப்பெற்றது. காரணக்குறி - காரணப்பெயர்.

இறுவாய் - ஈருக. குறி - பெயர் அல்லது அடையாளம். முன்னர் - இடத்தால்முன். அதாவது காலத்தால் பின்னர் என்பதாம். எதிரதுபோற்றல் - பின்னர்க் கூறப்படுவதொன்றனை முன்னரே எடுத்தாளுதல். குற்றியலிகர முதலிய மூன்றாவன 'குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம்' என்ற முப்பாற்புள்ளியும் என்க.

அதிகாரம் என்பதற்கு முறைமை எனப் பொருள் காண்பர்; நச்சினர்க்கினியர், மயிலைநாதர், இராமாநுசுகவிராயர் முதலியோர்.

அதிகாரம் என்பது பலபொருளை உணர்த்தும் ஒரு சொல். ஈண்டு, ஒருபொருள் நுதலிவரும் பல ஒத்தினது தொகுதியை உணர்த்திற்று என்பர் சேனாவரையர்.

அதிகாரம் - அதிகரித்தல் என்பர் சுவாமிகள். அதிகாரம் என்னும் ஆரியச்சொல், இதனால் இது அதிகரிக்கப்படுகிறது; அதாவது ஈண்டு எழுத்தினது அதிகரித்தலையுடையது எனப் பொருள்பட்டு, எழுத்து அதிகரிக்கும் பல ஒத்தினது தொகுதியை உணர்த்திற்று என்றலே சிறத்தல் காண்க. முறைமை என்னும் பொருள்

சொற்பொருளாகாது. பல ஒத்தினது தொகுதியை உணர்த்துதலின் முறைமை எனல் கருத்துப்பொருளே யாயினமை காண்க.

நுதலிவர் - கருதிவர். தண்டத்தலைவர் - அவரவரிடம் சென்று, வரி வாங்குதலும் - தண்டித்தலும் புரியும் அலுவலர். முன்னையது - வேந்தன் இருந்தவிடத்திலே இருந்து தன் நிலம்முழுதும் தன் ஆணைவழி நடக்கச் செய்வதுபோன்ற யதோத்தேச பக்கம். பின்னையது தண்டத்தலைவர்போன்ற காரியகால பக்கம்.

பக்கம் 32.

“வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம்”

வேற்றுமை காரக வேற்றுமை எனவும், துணைச் சொல் வேற்றுமை எனவும் இருவகைப்படும். இவற்றை மாபாடியகாரர் காரக விபக்தி உபபத விபக்தி என்பர். காரக வேற்றுமையாவது வேற்றுமையேற்ற பெயர்ச் சொல் வினைகொண்டு முடிய நிற்பதாம்; மரம் வெட்டினான் முருகனைக்கண்டேன் சிவனாற் செய்யப்பட்டது என்பனபோல. ஆறும் வேற்றுமை எனது புத்தகம் தன கைகள் எனப் பெயர்கொண்டு முடிதலே வழக்காய் வினைகொண்டு முடியாது. ஆயினும் தாயது நினைவு அவனது வரவு என்பவற்றுள் ஆறும்வேற்றுமை தொழில் தற்கிழமைப் பொருளவாய் நினைவு வரவு என்பவற்றின் வினைப்பகுதியைக்கொண்டு முடிதலின் இதுவும் காரகமேயாம் என்பது. இதனைக் காரக ஷஷ்டி என்பர் பாடியகாரர்.

ஈண்டு ‘எழுத்தினது அதிகாரத்தையுடையது’ என்னும் பொருளதாய், எழுத்தினது என்னும் ஆறும் வேற்றுமை ‘அதிகரி’ என்னும் வினைப்பகுதியைக்

கொண்டு முடிவதாய்த் தனது கிழமைப்பொருளை உணர்த்தாது எழுத்து உடையது என வினைமுதற் பொருண்மை உணர்த்துதலின் வினைமுதற் பொருண்மைக்கண்வந்த காரகம் எனப்பட்டது. மாபாடியத்தும் 'கர்த்திருகாரக ஷஷ்டி' எனப்படுவது காண்க.

எழுத்ததிகாரம் என்பது எழுத்துணர்த்தினமை காரணத்தான் வந்தபெயர் எனவும், எழுத்தை உணர்த்திய அதிகாரம் என விரிக்க எனவும் கூறுவர் இளம் பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

செய்கை - புணர்ச்சி. கருவி - புணர்ச்சிக்குவேண்டிய பெயரிடுதல்முதலியன. "அகர இறுதிப்பெயர்நிலை முன்னா, வேற்றுமையல்வழிக் கசதபத் தோன்றின், தத்தம் ஓத்த ஒற்றிடை மிகுமே" என்பது புணர்ச்சி. அகரம் என்றும், ஒற்று என்றும், வேற்றுமை என்றும் பெயரிட்டமை கருவி.

நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல் என்ற நான்கியலானும் கருவி கூறினார். தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப்புணரியல் என்ற ஐந்தியலானும் செய்கை கூறினார் என்பதாம்.

கருவி நூல் முழுமைக்கும் பயன்படுவதாகிய பொதுக்கருவியும், ஓரியலுக்கும்படும் பயன்படுவதாகிய சிறப்புக் கருவியும் என இருவகைப்படும். புணரியல் புணர்ச்சி ஒன்றற்கே பயன்படும் சிறப்புக் கருவி. ஏலாய பொதுக்கருவி.

ஒன்றோடொன்று நேரான மணிகளை முறையாக வைத்தாற்போல ஒரேயினமான பொருள்களை ஒரு வழியே தொகுப்பது ஒத்து என்று மொழிவர் உயர்ந்த மொழியியல்பை யுணர்ந்த அறிஞர் என்றவாறு.

மரபு - நூலின்கண் எடுத்தாளுதற் பொருட்டு எழுத்து, குறில், நெடில், அளபெடை என முதலூலாகிரியனால் செய்துகொள்ளப்பட்ட குறியீடுகள். இத்தனைப்பரிபாஷை யென்பர் வடநூலார்.

பக்கம் 33.

“ இப்பெற்றியறியாத ”

இளம்பூரணர் எழுத்ததிகாரம் முழுவதிலும் சொல்லப்படும் எழுத்திலக்கணங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்துணர்த்துவதால் வந்தபெயர் என்பர். இதுதொல்காப்பியர்க்குக் கருத்தாயின் அதிகாரமரபு என்றுபெயர்வைத்திருப்பாரேயன்றி நூன்மரபு என்று பெயர்வைத்திரார் என மறுப்பர் சுவாமிகள்.

நச்சினர்க்கினியர். ‘நூல் என்பது மூன்றதிகாரத்தினையும் அன்றே ! இவ்வோத்து மூன்றதிகாரத்திற்கும் இலக்கணமாயது. அங்ஙனம் ஆயவாறு என்னையெனின், எழுத்துக்களது குறில் நெடில் ஆவிமெய் முதலான பெயரும் முறையும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும்பொது. எழுத்ததிகாரத்தில் முதலெழுத்தும் சார்பெழுத்துமாக முப்பத்துமூன்று எழுத்து என்றதனைச் செய்யுளியலிற் பதினைந்தென்றதால் தொகைவேறும். இவைபோல, மாத்திரை, மயக்கம் முதலியனவும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் செய்யுளியற்கும் பொதுவாயும் சிறப்பாயும் கூறப்பெற்றன. “ அம்மூவாறும் வழங்கியன் மருங்கின்,” என்ற சூத்திரத்தான் எழுத்துக்கள்கூடிச் சொல்லாமாறு கூறப்பெற்றன’ என்பர். சுவாமிகள் இவ்வோத்துட் கூறப்பட்டவை புணர்ச்சி இலக்கணத்திற்கும், செய்யுள் இலக்கணத்திற்கும் கருவியாமே அன்றி மூன்றதிகாரத்திற்கும் பொதுவாகாதென மறுப்பார்கள். அம்மூவாறும்

என்னும் சூத்திரம் தனிமெய்யோடு தனிமெய் புணரும் புணர்ச்சிக்குப் பெயரும் முறையும் பிறவும் உணர்த்திற்றே அன்றி சொல்லாமாறு உணர்த்திற்று அன்று என்பது சுவாமிகள் கருத்து.

பக்கம் 34.

சிவணியானும் - கலந்தாயினும்.

நெடுங்கணக்கு - அரிவரி - அல்லது அரிச்சுவடி. அநுவாதத்திற்கு எதிர்வழக்கு புரோவாதம் புரோவாதம் - முன்மொழிதல். இதனை உத்திவகையுள் முன்மொழிந்துகோடல் எனலாம்.

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றும் - சார்ந்துவருதலாகிய முறைமையினையுடைய குற்றியலீகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற மூன்றெழுத்துக்களும். இவை அரிவரியில் கூறப்படவில்லை என்பது.

“இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு, வினைப்படுதொகுதியின் உம்மைவேண்டும்” என்ற சூத்திரத்தான் இவ்வளவு என்று வரையறுத்து உணரப்படுகின்ற சினையும் முதலுமாகிய சொற்களை வினைச் சொல்லோடு கூட்டிச் சொல்லும்போது முற்றுமமை கொடுத்தே கூறல்வேண்டும் என்பது விதிக்கப்பெறுதலின், ஈண்டும் முப்பஃதும் என உம்மைபெற்றே வரவேண்டிய இனைத்தென வறிந்த எழுத்து முப்பஃதென்ப என உம்மைபெறாமல் வந்தது, செய்யுளாதலான் என்பது. இருதோளையும் தோழர்கள்பற்ற என்னது இருதோள் தோழர்பற்ற என வந்ததுபோல.

பக்கம் 35.

வேண்டாமையானும் என்பது வேண்டாக்கூறல் என்னும் குற்றமுடையது என்பதையும், அடுத்தது,

கூறவேண்டியதை முழுதும் கூறுது குறைவுபடக் கூறலாகிய குன்றக்கூறல் என்பதையும், 'பயனின்மையானும்' என்பது பயனிலகூறல் என்னுங் குற்றமுடையது என்பதையும் குறிப்பித்தவாறு.

பக்கம் 36.

இவ்வோத்துட் கூறப்படும் சூத்திரங்கள் 2 ரையாசிரியர்கள் கூறுவதுபோல வேறு பொருள் தராமல் இருப்பதற்கே ஆசிரியர் நூன்மரபு என வரையறை செய்துகொண்டனரென்பது. அதிகாரம்-அதிகரித்தல்.

பக்கம் 37.

பிருண்டும் - பிறவிடங்களிலும். பிற - ஆண்டும் - பிறவாகிய அவ்விடங்களிலும் பிறநாமை - தவருமை. நியமனிதி - இதற்கு இதுவே முறையென வரையறுக்கப் பெற்ற விதி.

சூத்திரங்கட்குப் பொருள்கோடற்கு அண்மைநிலை அவாய்நிலை முதலியன மிகத்துணை செய்வன. அவற்றுள் அண்மை நிலையாவது அண்மையிலுள்ள பொருளமைதிக்கும் சொற்கிடக்கைக்கும் இயையப் பொருள்கோடல். ஈண்டு அகரமுதல் நகரனிறுவாய்க் கிடந்தவற்றிற்கு எழுத்தெனப் பெயரிடுதல் நோக்கம் என்பது அடுத்த அடுத்த சூத்திரங்களில் 'எழுத்தோரன்ன' 'வல்லெழுத்தென்ப' 'மெல்லெழுத்தென்ப' எனவரும் அண்மையிலுள்ள ஆட்சியால் முப்பஃதும் எழுத்து எனப்படுப என்ப எனக்கூட்டிப் பொருள்கொள்க என்றலின். இதுவே அண்மைநிலை என்றார்.

தண்டத்தலைவர் குற்றம் நடக்கும் இடங்களனைத்திலும் போய்ப்போய் அரசநீதியைக்கொண்டு செலுத்துவதுபோல எழுத்தெனப்படுப என்பதும் முப்பது

என்பதனோடு சென்றியைந்து முப்பஃது 'எழுத்தெனப் படுப என்ப' எனப்பொருள் தந்தது என்றனும் ஆம் என்பது.

உலகத்தில் எழுதப்பெறும் சித்திரங்களும் பிறவும் எழுத்தெனப்படும் ஆதலின், அவற்றுள் இலக்கண நூலாகிய இவ்விடத்து ஆளுதற்குரியன முதலாலா சிரியனாகிய அகத்தியனால் வரையறுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை முப்பஃது என்றலின் இது நியமவிதி என்றார். நியமவிதி - வரையறைப்படுத்தும் விதி. வலி மெலி இடை, உயர்திணை அஃறிணை என்பனவும் நியமவிதி களே என்பதாம்.

பக்கம் 38.

பைத்தியம் தெளிந்தால் திருமணம் ஆகும் - திருமணம் ஆனால் பைத்தியம் தெளியும் என்ற பழமொழியில் பைத்தியந்தெளிதலும் - திருமணம் ஆதலும் ஒன்றையொன்று பற்றிநிற்றல் போலக் குற்றியலிகரம் என்ற பொருண்மையான், 'யகரம் வருவழி இகரங்குறாகும் - உகரக்கிளவி துவரத்தோன்றாது' என்ற விதிப்படி நாகு - யாது என்பதனைப் பிரித்துப் புணர்த்துதலும் - பின்னர்க் குற்றியலிகரம் எனப் பெயரமைதலும் நிகழ்தலின் இது ஒன்றனை ஒன்று பற்றுதல் என்னும் குற்றமாம் என்பது. இதனை வடநூலார் 'அந்தியோந் யாஸ்ரயதோஷம்' என்பர். இது தடைகூறியது. மேற்பகுதி விடைகூறித் தடை நீக்குவது.

மரம் வெட்டினான் என்பதில் முன்மொழியும் பின்மொழியுமாகிய இரண்டும்பற்றி வேற்றுமைத்தொகை என்ற பெயர் அமைவதுபோலன்றி அ எழுத்து ஆ எழுத்து எனத் தனித்தனியே எழுத்து என்னும் பெயர் ஒவ்வொன்றற்கும் பெயராம். உத்தி - பொருந்துமாறு.

பக்கம் 39.

ஆகுபெயர் - கருவியாகுபெயர். தலை. மார்பு, கை, கால் முதலிய உறுப்பின் கூட்டம் மனிதன் ஆதில் போலாது இராகுவிற்கு அதன் தலையே இராகு என வழங்கப்பெறுதல்போல என்பதாம். தேவர்கள் அமுத முண்டபோது அவர்களுடன் கரவினிருந்து உண்ட அசுரனைத் திருமால் வெட்ட அவன் தலை இராகு எனவும், உடல் கேது எனவும் பெயர்பெற்றன. ஆதலின் இராகுவேறு தலைவேறன்றி இராகுவே தலையாயிற்று. அதுபோல எழுத்தே அகரமுதலியன என்பதாம்.

இவ்வகலவுரையாற் போந்த பயன் முப்பதிற்கும் எழுத்தென்பது பெயர் என்பதறிவித்தற்கு எழுந்ததே இச்சூத்திரம். அகரத்திற்கு 'அ' எனப் பெயரிடுதலும் 'ஆ' காரத்திற்கு ஆவெனப் பெயரிடுதலும்போல ஓவ் வோர் எழுத்திற்கும் பெயரிடவும், முப்பது எனத் தொகை கூறவும் எழுந்தது அன்று; எனத் தெரிவித்த வாறும்.

பக்கம் 40.

ழகர, றகர, னகரங்கள் தமிழ்மொழிக்கே உரிய சிறப்பொலி எழுத்துக்கள் ஆதலின் சிறப்புடைப்பொருளைப் பிந்துறக்கிளத்தல் என்ற உத்திபற்றிப் பிற்கூறப்பட்டன என்க.

“முதலெழுத்து

இவ்விரண்டு ஓரினமாய் வரல்முறையே.”

என்னும் நன்னூல் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய மயிலைநாதர் யர, லவ, ழள என உதாரணங்காட்டுவர். சூத்திரச் சொற்கிடக்கையின் வண்ணம் பவணந்தியார்

கருத்தும் இதுவேயாதல் தெளிவு. ஆகவே ‘கூறு வாரும்’ என்பதனாற் குறிக்கப் பெற்றவர்கள் நன்னூலாரும் மயிலைநாதரும் என்க.

இடப்பிறப்பான் ஒத்தலாவது வளியிசை மிடற் றெழுதலால் ஒத்தல். முயற்சிப் பிறப்பான் வேருதலை

“ நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகாரம் ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.”

“ நா விளிம்பு வீங்கி யண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகாரம் ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்.”

“ பல்விதழியைய வகாரம் பிறக்கும்.”

“ அண்ணஞ்சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற்றடைய வகாரம் பிறக்கும்.”

என்ற சூத்திரங்களான் அறிக.

நன்னூலார்,

“ ஆவி யிடைமை யிடமிடருகும்.”

எனவும்,

“ அடிநா அடியணம் உறயத் தோன்றும்.”

எனவும்,

“ அண்ணம் நுனிநா வருட ரழவரும்.”

எனவும்,

“ அண்பல் முதலும் அண்ணமும் முறையின்
நா விளிம்பு வீங்கி ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமாய் இரண்டும் பிறக்கும்.”

எனவும்,

“மேற்பல் இதழுற மேனிடும் வவ்வே.”

எனவும் கூறுவர்.

இவற்றிடை வேற்றுமை காண்க.

பக்கம் 41.

உயிர்க்கணம் மிடற்றிற் பிறத்தலால் இடத்தான் ஓத்தலும், அங்காத்தலும், அண்பல்முதல் நாவின்மீது உறுதலும், இதழ்குவிதலுமாகிய முயற்சியால் பிறத்தலான் வேறுபடுதலும், வன்கணம் நெஞ்சிற்பிறத்தலால் இடத்தான் ஓத்தலும், முதல்நா அண்ணாமும், இடைநா அண்ணாமும், நுனிநா அண்ணாமும் முயற்சிக்கப் பிறத்தலான் வேறுபடுதலும், மென்கணம் மூக்கின் வலியோடு பொருந்துதலின் இடத்தான் ஓத்தலும், அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின் நாநுனி பரந்து ஒற்றவும், அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்றவும், இதழியையவும், பிறத்தலாகிய முயற்சியான் வேறுபடுதலும் உடமையான் ‘உயிர்க்கணம் வன்கணம்மென்கணம் என்பவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்’ என்றார்கள்.

அகமுயற்சிப் பிறப்பு ஒத்தல் - மிடற்றுப்பிறத்த வலியிசையான் ஒத்தல். அகம் - மிடறு, புறமுயற்சி - புறத்துறுப்புக்களாகிய பல், நாக்கு, உதடு முதலியன வற்றால் நீட்டியும், குறுக்கியும், வலித்தும், மெலித்தும் கூறப்படுதலான் வேறுதல்.

“ஆவியரமுன் வன்மைமிகா.”

“ஆவியரமு இறுதிமுன் நிலைவினை
ஏவல்முன் வல்லினம் இயல்பொடு விகற்பே.”

என நன்னூலாரும்,

“யகார விநுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
மெல்லெழுத தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே”

“அவ்விநுதி யெல்லாம் இயல்பென மொழிப.”

“ரகாரவிநுதி யகார வியற்றே.”

என ஆசிரியர் ஓல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியரும்
மாட்டேற்றானும், வித்யானும் யகார ரகார மகாரங்களை
விதித்தலான் யரக்களை இனமென்றது புணர்ச்சிக்கருவி
யாகவும், யரக்களை இனமென்றல் செய்கைக்குக்
கருவியாகாது என்று சுவாமிகள் மறுப்பது எங்ஙனம்
பொருந்தும் எனின், யரக்களுக்குக்கூறிய விதிகளை
“மகாரவிநுதி ரகாரவியற்றே” என்றதனால் மகாரமும்
ஏற்கும் எனப்பெறப்படுதலின் அதனையும் சேர்த்து
இனமெனல்வேண்டுமென்றி யரக்களைமட்டும் இரண்டு
ஓரின் ஆயிற்று எனல் குன்றக் கூறலாமாதலானும்,
யகாரரகரங்கள் மெல்லெழுத்துறழலும் மெல்லெழுத்து
மிகுதலுமாகிய செய்கை வேறுபாடும் உடைமையின்
இனமாதற்கு இழுக்காதலானும், செய்கைக்குக் கருவி
யாதல் தோக்கி இனமாம் எனபோர் கூற்றும் பொருந்
தாது என்ற சுவாமிகள் கூற்று வலியுறுதல் காண்க.

முறைகூறவேண்டாமை - ஆறும் இடப்பிறப்பான்
ஒத்து, முயற்சியான் வேறுபடுதலுடமையின் ஓரின்
மானவற்றிற்கு முறைகூற வேண்டாம் என்பது.

பக்கம் 43.

ஆனிகம் என்பது ‘ஆஹ்னிகம்’ என்ற ஆரியச்
சொல்லின் சிதைவு. பதஞ்சனிமுனிவர் தம்மாணக்கர்
களுக்கு ஒவ்வொருநாளும் பயிற்றுவித்த பகுதிகளைப்
பின்னோர் ஒரு பிரிவாகக்கோத்தார் ஆதலின் ஒருநாட்
பாடம் என்பது ஆனிகம் என்றற்கு.

அளபெடையை வேறு எழுத்தாகக்கோடல் வடநூலார் முடிபு. இதனைப் பின்வரும் பகுதியிற்காண்க. தொல்காப்பியர் கருத்து அஃது அன்றென்பார் அளபெடை வேறுபொருள் தராமையின் தனியே எழுத்தாக எண்ணப்படுவதின்றாயிற்று என விளக்கந்தந்தனர். ஆயின், நசைஇ முதலாயின பெயர்ப்பொருளை விட்டு, அளபெடுத்தமையான் எச்சப்பொருண்மையையுணர்த்துதலின் மொழிக்காரணமாய் நில்லாவிடினும் வேறு பொருள்தராது என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும் எனின், நசைஇ முதலான சொல்லிசையளபெடைகள் நசையென்னும் பெயர்ச்சொல் விளையெச்சப் பொருளுணர்த்தும் இகரவிசூதியோடு புணர்ந்து நசைஇ என்றாயிற்றேயன்றி, ஐகாரம் அளபெடுத்ததன்மையின் அஃது கடாவன்றென மறுக்க.

பக்கம் 44.

வடநூலார் குற்றெழுத்தை ஹ்ரஸ்வம் என்றும் நெட்டெழுத்தைத் தீர்க்கம் என்றும் அளபெடையைப் புலுதம் என்றும் கூறுவர். இவை ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியே எடுத்துக் கூறலாகிய உதாத்தமும், படுத்துக் கூறலாகிய அனுதாத்தமும், நலிந்து கூறலாகிய ஸ்வரிதமும் என்ற மூவகை ஒலி வேறுபாடுடைமையின் எழுத்துக்கள் மும்மூன்று ஒன்பதுவகைப்பட்டன. மூக்கின் வளி - அனுநாசிகம், மூக்கின் வளியொடு சார்த்தாதது அநனுநாசிகம் என வழங்கப்படும். இதனால் ஒன்பது எழுத்துக்களும் ஒன்றிரண்டாகப் பதினெட்டாயிற்று என்பது வடநூலார் கொள்கை.

பக்கம் 45.

நரமடங்கல் - நரசிங்கம். உடற்கூறுதேவ உபலும், முகமட்டும் சிங்கத்தின் முகமும் பெற்று இரண்டும்

இயைந்து ஒன்றாகவே விளங்குதல்போல அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் தம்முள் ஒத்து எகரமாக ஒலிப்பதற்கு உவமைகாட்டினார் கையடனார்.

சந்தியக்கரம் - ஈரோலிகள் கூடுவதால் பிறந்த எழுத்து.

பக்கம் 46.

அகரமும் யகரமும் இகரமும் விரவி ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும் உகரமும் விரவி ஔகாரமும் ஆனதுபோல, அகரமும் இகரமும் விரவி எகரமும், அகரமும் ஈகாரமும் விரவி ஏகாரமும், அகரமும் உகரமும் விரவி ஓகரமும், அகரமும் ஊகாரமும் விரவி ஐகாரமும் உண்டாயின என்பதை 'எகர ஏகார ஓகர ஓகாரங்கள் அவ்வாறாதலும் கொள்ளவைத்தார்' என்பதாற் குறிப்பித்தார்.

இங்ஙனம் ஐ ஒளக்களில் யகர, வகரமாகிய மெய் யோலிகள் கலந்து நிற்கும் என்றல் வடநூலார்க்கும் ஒப்போ? என்ற ஐயம் எழ, அதற்குத்தக்க விடையாக ரு, ரு லு லா, (ஃ ஃ ஃ ள ள ஃ) என ஊகாரத்தின் பின்னின்ற நான்கெழுத்திலும் ரகர லகர ஒலிகள் கலந்தொலிக்கும் எனப் பதஞ்சனியார்கூறவின் ஐகார ஒளகாரங்களிலும் யகர வகரங்கள் கலந்தொலிக்கும் என்பது உடன்பாடாம் என்பது. பின்னுள்ளோர் - நச்சினார்க்கினியர்.

பக்கம் 47.

அகர இகர ஐகாரமாகும் - அகரமும் இகரமுங் கூட்டிச்சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும்; அது கொள்ளற்க. அகர உகரம் ஔகாரமாகும் - அகரமும் உகரமும் கூட்டிச்சொல்ல ஔகாரம்போல இசைக்கும்; அது

கொள்ளற்க என்பது நச்சினர்க்கினியர் உரை. அதனைக்குறிப்பிடுவது “ஆகும் என்றதனால் ஆகாதென விலக்கப்படும் என்பாரை” என்னும் பகுதி.

ஆகாது அது கொள்ளற்க என்ற நச்சினர்க்கினியர் ‘அகரத்திம்பர் மகரப்புள்ளியும், ஐயென்நெடுஞ்சினை மெய்பெறத்தோன்றும்’ என்பதற்கும் தோன்றாது என ஏன் பொருள் கண்டிலர். அதுவே அவர் மயக்கவுணர்வை வெளிப்படுத்தும் என்க.

‘சிறப்பெழுத்து - தமிழிற்குரிய சிறப்பெழுத்து. எ. ஓ. என்னும் குற்றெழுத்துக்கள் வடமொழியில் இல்லாமை காண்க. ஆயினும், இழிசனர் வழக்காகிய பாகத (பிராகிருத) மொழியில் வழங்குகின்றதென்பது. குழுஉக்குறி - கூட்டத்தாரால் வழங்கப்பெறும் அடையாளமான ஓஸி.

வடமொழியிற் கூறப்படும் ஏனை யெழுத்துக்கள் உயிருள் ‘ரு ரு லு லூ, அம் அ: என்பனவும், மெய்யுள் ஓவ்வொரு வருக்கத்தும் இடைநின்ற - மெலிந்தும் உரப்பியும் களைத்தும் சொல்லப்படுவனவாகிய மெய் எழுத்துக்கள் மும்மூன்றும். ஸ ஷ ஸ ஹ ஷ என்பனவுமாம். அவை தமிழில் எழுத்தெனக்கொள்ளப்படா என்பது. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆய்தம் மூன்றும் புள்ளிபெறும் என்பதும், அதனால் இம் மூன்றற்கும் ‘முப்பாற்புள்ளி’ என்பது பொதுப்பெயர் என்பதும் சுவாமிகள் கருத்து. இளம் பூரணர் முதல் - இலக்கணவிளக்ககாரர்வரையில் உள்ளோர் கருத்து ‘முப்பாற்புள்ளி’ என்றது ஆய்தத்தை மட்டுமே உணர்த்தும் என்பதும். குற்றியலிகர குற்றியலுகரங்களுக்கு வரிவடிவில் முற்றுகர இகரங்களைப் போலன்றி வேற்று வடிவில்லை என்பதும் கருத்து. “குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் மற்றவைதாமே புள்ளி பெறுமே”

(யா . வி . பக். 27.) என்ற சங்க யாப்புச் சூத்திரமும், சுவாமிகள் கருத்தை வலியுறுத்தல் காண்க.

பக்கம் 49.

“ கேண்மியா ”

இளம்பூரணரும், நச்சினூர்க்கினியரும், இலக்கண விளக்கவுரையாசிரியரும் ‘கேண்மியா’ என்பதில் இகரங்குறுகுதற்கு மியா என்னுஞ்சொல் இடம். மகரம் பற்றுக்கோடு யா என்னும் சிளையும் மகரம்போலக் குறுகுதற்கு ஒருசார்பு’ என உரைப்பர். மகரக்குறுக்கத்தில், போலும் என்பது போன்ம் எனத் திரிந்து ஈரோற்று உடனிருந்த காரணத்தால் அரை மாத்திரை பெற்ற மகரம் கான் மாத்திரையாயினுற் போலன்றிக் குற்றிய லிகர உகரங்கள் மகரமும் வல்லெழுத்துமாகிய பற்றுக்கோட்டினைச் சார்ந்து என்றும் அரை மாத்திரையாயே நிற்கும் என்பது குற்றியல் இகரம், குற்றியலுகரம் என அவற்றிற்கு அவை இயல்பாதலைப் புணர்த்திப் பெயர் கொடுத்ததே சான்று என்று மறுக்கின்றார்கள் சுவாமிகள். இதற்கு, “யாவென்சினைமிசை உரையசைக் கிளவிக்கு - ஆவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்து - குற்றியலிகரம் நிறறல்வேண்டும்” “புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்து” அதாவது வருதலும் உடைத்து என ஆசிரியர் விதிக்கின்றமை கொண்டு அரண்செய்வர். ஆகவே “தமது அறியாமையைப் புலப்படுப்பர்” எனச் சுவாமிகள் சுட்டுவது முற்குறித்த ஆசிரியர்களை என்க.

பக்கம் 51.

இங்கு - பின்னைக்கொட்டை. ஏது - காரணம். தாது - மகரந்தம், வேர்ச்சொல் இவை வடசொற்கள்.

இங்கு - சுட்டடியாகவந்த இடப்பெயர் ஆன்று. நச்சினுர்க்கினியரும் பரசு, இங்கு, ஏது என்பன முற்றுகர வீரூகிய வடமொழிச் சிதைவு எனல் காண்க.

வினைக்கண் வரும் முற்றுகரம் என்பார் நச்சினுர்க்கினியர், தருக்கு, அணுக்கு, என்பன வினைக்கண்வந்த முற்றுகரம் என்பது அவருரை. (தொல்-எழுத்-மொழி. 8.) குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறும் விரியாம் என்பார் - நன்னூலார் “அஃகும் உகரம் ஆரூறு” என்பது (நன்னூல் - எழுத் - கு 6.)

பக்கம் 52.

யாப்புறவு - இயைபு. ஆணையாற் கொள்ளாது - ஆசிரியன் ஆணையிது என்று கொள்ளாமல்.

பக்கம் 54.

உயிர்மெய் முதலியவற்றைச் சார்பெழுத்தென்றவர் நன்னூலார்.

பக்கம் 55.

தகரஞாழல் - தகரமும் ஞாழலும் கூட்டிச்சமைத்த சாந்து. தகரம் - ஒருவிரை ஞாழல்-புலிநகக்கொன்றை. இங்ஙனம் அன்மொழித் தொகையாகக் கொள் பவர்கள் இளம்பூரணர், நச்சினுர்க்கினியர் முதலியோர் “புள்ளியில்லா” என்ற சூத்திரவுரையிற்காண்க.

உயிர்மெய்முதலியவற்றைச் சார்பெழுத்தென்றல் பொருந்தாது என்பதற்குப் பத்துக்காரணங்கள் காட்டி மறுக்கின்றார்கள் சுவாமிகள்.

பக்கம் 56.

இயம எழுத்து- பின்னுள்ள எழுத்தின் சார்பால் ஒலிதிரிந்த எழுத்து.

‘ஐகாரம் மொழிமுதற்கண்ணும் குறுகும்’ என்றவர் ‘அளபெடை தனியிரண் டல்வழி ஐ ஓள, உளதாம் ஒன்றரை தனிமையுமாகும்’ என விதித்த அவிநயனாரும், “தற்சுட்டளபொழி ஐ மூவழியும் நையும் ஓளவும் முதலற்றாகும்” என்ற நன்னூலாரும் ஆவர். ‘ஓரளபாகும்’ என்ற சூத்திரத்துத் தேருங்காலை என்றதனால் ஐகாரம் முதற்கண் சுருங்காது என்பது கொள்க. இடமென்றமையான் இக்குறுக்கமும் சிறுபான்மை என்பதுகொள்க என்பது இளம்பூரணருரை. இதனையே உரையாசிரியர் உரையானும் உணர்க என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

பக்கம் 57.

இலகு - மெலிவு. உச்சாரணம் - ஒலித்தல்.

பக்கம் 58.

‘எழுது என்னும் முதனிலை முன்னர்’ என்பதே சுவாமிகள் திருத்தமாக நன்னூல் விருத்தியுரையில் காணப்படுவது. ‘உரிச்சொல்லின்’ என்பது இன்று. (நன் - வி. சூ. 145 உரை.)

செய்யாய் என்பதில் ஆய் விசுதி கெட்டுச்செய் என நின்றாற்போல எழுதை என்பதில் ஐ விசுதிகெட்டு எழுது என நின்றது; தகரம் இரட்டித்து எழுத்து என்றாயிற்று என்பதாம்.

பக்கம் 61.

எட்டத்தியாயம் - ‘அஷ்டாத்யாயி’ என்பதன் மொழி பெயர்ப்பு. இது பாணினிமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட இலக்கணச் சூத்திரங்களின் தொகுப்பு.

பக்கம் 62-

சேர்ந்தாரைக்கொல்லி - சினம். தீயென்பாரும் உளர். நூற்றுவரைக்கொல்லி - ஒருபடை. 'சதஹ்ருத்' என வடமொழியுள் வழங்கும். நாளோதி - நாளைச் சொல்வது; அது பஞ்சாங்கம். நூலோதி - நூலைப் பற்றிக் கூறுவது; அது புத்தகப்பட்டியல். இவற்றுள் இகரவிருதி வினைமுதற்பொருளை உணர்த்திவந்தது.

வினைப்பெயர் விருதி - வினையாலணையும் பெயர் விருதி. நியமம்-இன்னவிருதி இன்னபொருள் உணர்த்தும் என்ற வரையறை. புடைபெயர்ச்சி - தொழில்.

பிருகற்பதி - வியாழன். பொதுவிதி - பல வீறுகளின் பல முதனிலைகள் வந்து பொருந்தும்போது படும் செய்கை வேறுபாடுகள். சிறப்பு - ஒரீற்றிற்கு ஒரு முதனிலைவந்து பொருந்தும்போது உளதாம் சிறப்புச் செய்கை.

பக்கம் 63.

எழுத்தோத்து - ஒருவகையின் சிறப்புத்தோன்ற விதத்து கூறுதல். விதப்பு எனவும் வழங்கும். இலேக - ஒன்றற்குவிதி கூறும்போது கிடக்கைமுறையால் வேறுதோன்ற அதனைக் கூறுதல். புறனடை, அடை-அடைகல். பாளை. தாழிமுதலியன சாயாதவாறு அடை கொடுப்பது போல சொன்னவிதி எஞ்சாமைப் பொருட்டு ஒத்திறுதியிலோ - அதிகாரப்பட்டு நின்ற ஓரினக்குத்திரங்களின் இறுதியிலோ அடையாகக் கூறுவது. புறன் + நடையெனப் பிரித்து விதிகட்குப் புறத்தே நடத்தலையுடையது என்பாரும் உளர். உத்தி - பொருந்துமாறு வடநூலார் நியாயம் என்பர்.

நட என்பது நடத்தலாகிய தொழிற்பண்பை உணர்த்தி ஒருயிர்க்கு உரிமையாய்பொழுது உரிச்

சொல்லாம். அவ்வுரிச்சொல்லின் காரியமாய் ஒருயிரின் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும்போது வினைச்சொல்லாம்.

இலக்கணக்கொத்து நூலார் எல்லா வினைச்சொற்களும் பிறத்தற்கு மூலமாகிய பொது முதனிலைத் தனி வினைப்பெயர் என்பர். (இ. கொ. வினை. கு. 2. உரை.)

பக்கம் 66.

இப்பெற்றியறியாதார் என்றது. நச்சினுர்க்கினியரும், இலக்கணவிளக்க ஆசிரியரும் முதலியோர். அதனைக்காட்டிய இத்தச்சுத்திரங்களுக்கு அவருரைத்த உரையால்காண்க.

நடத்தல் என்பதில் தல் தொழிற்பெயர் விகுதியன்று. பகுதிப்பொருள் விகுதி என்பது சுவாமிகள் கருத்து. தல், அல், அம் முதலாகப் பத்தொன்பது தொழிற்பெயர் விகுதிகளையும் பெற்றுவரும் நடத்தல் நடக்கை, முதலியவற்றிற்கும், நடந்தான் என்ற ஒரு மொழிக்கண் நடத்தலைச் செய்தான் எனவரும் நடத்தலுக்கும் வேறுபாடு காண்க. இதனைச் சுவாமிகள் பிற சொல் வாய்ப்பாடு எனல் காண்க.

பிரியாததொகை - பிரித்தாலும் பிரிக்க இயலாத தொகைச்சொல், பொற்குடம் என்ற வழிப் பொன்றைச் செய்யப்பட்ட குடம் என வேறுசொல் வருவித்துப் பொருள் கூறப்படுதல். 'சுவர்ணகலசம்' நீலோத்தபலம் என்பனபோல ஆம் என்பது.

குறியிட்டாளுதல் - பெயரிட்டு வழங்குதல். வட நூலார் காரணம்பற்றிப் பெயரிடுதலை யோகம் என்றும், காரணமின்றிப் பெயர்வைத்து வழங்குதலை ரூப என்றும் கூறுவர்.

நடுவு நிலைத்திணை - நடுவாக நின்றலையுடைய நிலம்.

பக்கம் 67.

நிலம் ஐந்தெனக் கொண்டவர்கள் - நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியர் முதலிய வழிநூல் செய்தார் அனைவரும். “குறிஞ்சி பாலை மூல்லை மருதம் நெய்தலைத் திணைக்கு எய்திய பெயரே” என்பது இலக்கண விளக்கச் சூத்திரம்.

பக்கம் 72.

எழுத்து: குற்றியலுகரம், எனப்படுப என்னும் உயிர் முதன் மொழி வந்தவிடத்துக் குற்றுகரம் கெட்டு வந்த உயிரேறி முடிந்தது என்பது; சுவாமிகள் முடிபு.

இளம் பூரணர், “குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப” என்னும் புணரியல் மூன்றும் சூத்திரத்தை, “புள்ளியீற்றுமுன் உயிர்தனித்தியலாது, மெய்யொடுஞ் சிவனும் அவ்வியல் கெடுத்தே” என்னும் முப்பத்தாரும் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாகக் கொண்டு, குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உயிரேற இடங் கொடுக்கும் அத்தன்மைத்து என்றுசொல்லுவர்.’ என உரைகாண்பர். மேலும் பிற்குத்திரத்து உரையுள் புள்ளியீற்று முன்னும் எனத் தொகுத்துநின்ற உண்மையை விரித்ததனானே குற்றியலுகரத்தின் முன்னும் இவ்விதிகொள்க என்பர்.

நச்சினர்க்கினியர். “இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச் சேறல் புள்ளிபெருமையின், அங்ஙனம் உயிரேறுங் காற் குற்றுகரங் கெட்டுப்போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிரேறிற்றென்று கொள்ளற்க. நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகர ஓசையும் பின்னர் உயிர் ஓசையும்

பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடி நின்றல்லது அப்பொருள் உணர்த்தலாகாமையின் இஃது உயிரோடும் கூடி நிற்கும்' என்றார்.

பக்கம் 73.

இளம்பூரணர் “நூறென் கிளவி” என்னும் சூத்திரத்திற்கு உரைகண்டவழியும், ஈராகிய குற்றுகரமும் அது ஏறிநின்ற சினையாகிய நகரவொற்றும் கெடாது நிற்க இனவொற்று மிகும் என்றார்.

இலக்கண விளக்க நூலாரும் “குற்றியலுகரத்திறுதி முன்னும் அற்றெனமொழிப” என்னும் தம் சூத்திரத்திற்கு உரையெழுதுழி ‘நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகர ஓசையும் பின்னர் உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடி நின்றல்லது அப்பொருள் உணர்த்தலாகாமையின், உயிரேறுங்காற் குற்றுகரங்கெட்டுப்போக நின்ற ஒற்றின்மேல் உயிர் ஏற்றிறென்றல் பொருந்தாதெனக்’ என்பார். (இ. வி. சூ. 65 உரை).

நன்னூலார் இரண்டாயிர் எழுத்து ஒருமெய்யின்மேல் ஊர்தல் தமிழ் மரபன்ருதவின் உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும் என்றார். அவரை மறுக்குமுறையான் நச்சினர்க்கினியரும் இலக்கண விளக்கநூலாரும் இம் முறையை வகுத்தனர்.

இங்ஙனம் உரையாசரியர்தள் மாறுபட்ட வழிச் சுவாமிகள் நூறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் ஒன்று முதல் ஒன்பதீருன எண்கள் வந்து புணரும்போது தம்மீருகிய உறுப்பு அதாவது உகரம்கெடநின்ற ஒற்று இன ஒற்று மிகப்பெறும் என உரைகண்டு குற்றுகரம்கெட நின்ற ஒற்றின் மேல் உயிர் ஏறும் எனக்கூறினர்.

அதற்கு அரணாக ஈறுமெய்யொழியக் 'கெடுதல் வேண்டும் முதலியவற்றையும் எடுத்துக்காட்டிச் செல்கின்றனர். அவ்வுயிர் ஏறிமுடியும் என்னாமோ என்றது நச்சினார்க்கினியர், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் கூற்றுக்களை உட்கொண்டு பிறர்மதங்கூறி அதனை ஐந்து காரணங்கள் காட்டி மறுக்கின்றார்கள் சுவாமிகள்.

பக்கம் 75.

எனப்படுப:- என்+அ+படு—எனப்படு+ப்+அ—
எனப்படுப என முடிந்தது. எனப்படுப என்பது மழை பெய்யக் குளம்நிறைந்தது என்பதுபோல இது நிகழா நிற்க இது திகழ்ந்தது என நிகழ்காலத்திலும், மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது எனக் காரணப்பொருட்டாய் இறந்த காலத்திலும், மழைபெய்ய வானங்களுக்கும் எனக் காரியப்பொருட்டாய் எதிர்காலத்திலும் வரும் செய என் எச்சம்போலாது என்று சொல்ல அதன் பயனை உறுதலாகிய ஒரேபொருளையே தருதலானும் என்பான் என்ற ஒரு பொருளைத்தரும் விளைப்பெயரை எனப்படுவான் எனவிரித்துப் பரிமேலழகரும் பொருள கூறியிருத்தலானும், எனப்படுப என்பது ஒருசொல்லே எனச் சுவாமிகள்தரும் விளக்கம் காண்க.

எழு - பகுதி. ந் - சந்தி. து - சாரியை. இரு - பகுதிப்பொருள் விருதி. இவைகூடி எழுந்திரு என்றும் அனைத்தும் முதனிலையாய்ப் பின்வரும் சந்தி காலங் காட்டும் இடைநிலை. விருதி முதனியவைகள் பெற்று எழுந்திருந்தான் எனவாயிற்று என்பது சுவாமிகள் கருத்து.

'இருந்து' 'இட்டு' என்பனவே இடைச்சொல்லாம் என்றவர் நன்னூலாரும், இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும்.

பக்கம் 77.

ஆத்மனே பதம் - ஆத்மனேபதம். வடமொழியில் வினைச்சொற்கள் பரஸ்மை பதம் என்றும் ஆத்மனே பதம் என்றும் இருவகைப்படும். அடித்தான் என்ற வழி அடித்தலாகிய தொழிற்பயனையுறுவான் பிறன் ஆதலின் அது பரஸ்மை பதம். அடித்துக்கொண்டான் என்ற வழி அடித்தலாகிய தொழிற்பயனையுறுவான் தான் ஆகலின் அது ஆத்மனே பதமாம் என்க.

விப்பிப் பொருளின் - வி. பி. என்பன தன் வினை வாய்ப்பாட்டு வினைச்சொல்லைப் பிறாவினைவாய்ப்பாடாக்க வந்ததுபோல என்பதாம்

‘நிகழ்காலத்துள்ளும் முக்காலமும் உண்மையின்’ என்ற குறிப்பு மிக நுணுக்கமானது. நடக்க வந்தான், வருகிறான் வருவான் என்ற வழி நிகழ்காலம் முக்காலமும் உணரநிற்றல் காண்க.

பக்கம் 78.

இடையெழுத்துக்களே உடம்படுமெய்யாம் என்பதற்கும் அவற்றுள்ளும் யகர வகரங்களே உடம்படுமெய்யாதற்கும் காரணம் காட்டியவாறு.

ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால் விண்வத்துக் கொட்கும் எனச் சிறுபான்மை புள்ளியீற்றினும் வரும் என்றவர் நச்சினூர்க்கினியர். தொல் - புணரியல் - சூ. 36. “சிறுபான்மை புள்ளியீற்று” முன்னும் வகரந் தோன்றுதல் காண்க என்றவர் இலக்கண விளக்க உரைகாரர். உயிரீற்றுப் புணரியல் சூ. 68 உரை. இவர்களை உட்கொண்டு மறுப்பது இப்பகுதி.

செய்கை ஒத்து - புணர்ச்சி விதிகளும் உயிர் மயங்கியல் முதலியன. கருவியோத்து - பொதுவாகப் புணர்ச்சி இன்னதென கருவிகளும் புணரியல்.

பக்கம் 80 - 85.

அகரமுதல் - அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்கள். னகர இறுவாய் - னகரமாகிய இறுதியையுடைய எழுத்துக்கள் எனப்பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

இளம்பூரணர் மூன்று தொகைச் சொல்லீற்றுக் கண்ணே நின்று நடக்கும் அன்மொழித் தொகை என்பர்.

நச்சினர்க்கினியர் தொக வரும் தொகைப்பெயர்க் கண்ணும் தொக்கதொகைப் பெயர்க்கண்ணும் இறுதிச் சொற்கண்ணே நின்று நடக்கும் என்பர்.

நன்னுலார் 'ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொகல் அன்மொழி' என்றார். இதற்கு உரைகண்ட முதலுரை ஆசிரியர் மயிலைநாதர் 'வேற்றுமை முதலான ஐவகையுடையனும் தொக்குநின்ற மொழிகளின் மேலே அவற்றின் பொருள்களைத்தழுவிய வேற்றுப்பொருளும் அவற்றின் சொற்களும் தொகுவது' என்றார்.

சங்கர நமச்சிவாயர் ஐவகைத்தொடர் மொழிகளுக்கும் புறத்து அவையல்லாத பிறமொழிகளாகிய உருபு தொகுதல் அன்மொழியாம் என்றார். இவற்றைத் திருவுளங்கொண்டு, ஒரு தொகை நிலை ஒரு தொகைப்படத் தொக்கவழி அதன் புறம்பாக அன்மொழித்தொகை வாராது ஆகலின் ஒரு தொகைக்கு நிலைக்களமாகிய சொல்லிற்பிறந்த தொகை யென்பது தோன்ற நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை எனவே தொல்

லாசிரியர் மரபு என விளக்கத்தந்தவாறு. இப்பகுதி “ பண்புத் தொகைபடவும், உம்மைத் தொகைபடவும், வேற்றுமைத்தொகைபடவும் அந்தச்சொல் தொக்கபின் அதீதொகை அன்மொழித்தொகையாகாமையின், தொரு வதன்முன் அவற்றிற்கு நிலைக்களமாகிய சொற்பற்றி வரும் என்பது விளக்கிய தொகைவயினானும் என்னுது, தொகைவருங் கிளவியானும், உம்மை தொக்க பெயர்வயினானும், வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினானும் என்றார்; என்ற சேனாவரையர் உரைக்கருத்தினைத் தழுவி எழுந்தது (சொல் 418 உரை) இலக்கணவிளக்க ஆசிரியரும் இக்கருத்தையே தழுவினர்.

பண்புத்தொகை யென்பது வண்ணம் வடிவு அளவு சுவை முதலான குணம் தழுவி வரும் எத்தகைய சொல்லுமாம் என்பவாகலின், அகரம் முதல் னகரம் இறுவாய் என்றவழி அகரம் னகரம் என்பன பண்பு. அன்மையின், இவற்றைப் பண்புத் தொகை யெனல் பொருந்துமாறி யாங்ஙனம் என்ற தடை எழ அதற்கு விடையாக எழுதியது இப்பகுதி.

விட்டஆகுபெயர் - பொருத்தமில்லாத கூற்றினின்று பிறிது பொருளைத்தருவது குழிப்பாடி நேரிது என்ற தில் குழிப்பாடி யென்னுஞ்சொல் ஊரை விடுத்துவேறு பொருளாய் அவ்வூரில் நெய்யப்படுவதாய் இயைபுடைய ஆடையை உணர்த்தி வந்தது போல்வது (ந. வி. 290. கு. உரை.) விடாதவாகுபெயர் தத்தம் பொருளை நீங்காதுநின்று தம்பொருளின் வேறல்லாத பொருளோடு புணர்வது. கடுத்தின்ருள் என்றவழி கடு என்னும் சொல் தம்பொருளாகிய கசப்பிற்றிராது நின்று காயையுணர்த்தியமை காண்க.

அகரமுதல், னகரவிருவாய் என்பன அகரத்தையும், னகரத்தையும் விடாது நின்று அவற்றையும்

உளப்படுத்தி முப்பதையும் உணர்த்தியதால் விடாத அன்மொழித் தொகையாயிற்று என்பது.

பொற்றொடி புகன்றாள் என்றவழி பொன்னும் தொடியுமாகிய இருமொழிப் பொருளையும் விட்டு, அவற்றின் நிலைக்களமாக உடையானை உணர்த்தப் பெறுதலின் இது விட்ட அன்மொழித் தொகையாம்.

ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகைகட்கு வேறுபாடு இன்றியே பரிளேஷகர் போன்ற பண்டைய உரையாசிரியர்கள் எழுதுதலால், என் னுச்சிறிது விளக்கத்தந்த வாறு. கனங்குழையைக் களமாகவைத்து, திரு மறைமலையடிகளும், அரசஞ்சண்முகனாரும் ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகையாராய்ச்சி நிகழ்த்தியமையைச் செந்தமிழ்த் தொகுதியிற் கண்டுதெளிக.

வகரக்கிளவி - வகாரமாகிய எழுத்து. வகரம் என்னும் அடைமொழி சொல் என்னும் இயற்பெயர்ப் பொருளை விசேடியாது கிளவி என்பதன் ஆகுபெயர்ப் பொருளாகிய எழுத்தினை விசேடித்தது. ஆகவே, கிளவி என்பதே ஆகுபெயராயிற்று. அதுபோலவே அதுவாகு கிளவி என்பதிலும். அது என்னும் சொல்லின் உணர்த்தப்படும்பொருள் எனக் கிளவி என்பதுச் சொற்பொருளை யுணர்த்த அதுவாகும் என்னும் அடைமொழி சொல்லாலாகும்பொருளை விசேடித்து நின்றது. அங்ஙனமே 'மக்கா' சுட்டு' என்பதிலும் மக்களாகிய சுட்டப்படும் பொருள் எனப் பொருள்பட்டு, மக்கள் என்னும் அடைமொழி சுட்டு என்னும் இயற்பெயரை விசேடியாது சுட்டப்படும் பொருளை விசேடித்து நின்றது. இவற்றிலும் ஆகுபெயர் கிளவியும் சுட்டுமாகிய ஒருபெயர்க்கண்ணே வந்தமை காண்க.

பின்மொழியாகுபெயர் - ஆகுபெயர்ப் பொருள் சுட்டு என்னும் பின்பொழிக்கண் இருத்தலின் வந்த பெயர். இதனை அங்ஙனம் கூறுவார் தெய்வச்சிலையார் கலைலாடர் முதலியோர்.

மக்கட் கருத்தினை உணர்த்திற்று என்பார் இளம் பூரணர். “சுட்டென்பது கருத்து அக்கருதற்பாடுடை மையின் சுட்டெனவும் படும்மக்கள்” என்பது அவர் உரை. ஆண்டும் அவரால் இவ்வரை வேறுரையாகவே குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. மேல்வரும் பகுதி இதன் மறுப்பு.

வேற்றுமை மயங்கியலில் ஆகுபெயரிலக்கணம் கூறும் ‘முதலிற் கூறும் சினையறி கிளவியும்’ என்னும் சூத்திரத்து இருபெயரொட்டும் என்ற பகுதிக்குச் சேனாவரையர் ‘அன்மொழிப் பொருண்மேனின்ற இரு பெயரொட்டும்’ என உரைகண்டு, அன்மொழித் தொகை எச்சவியலுள் உணர்த்தப் படுதலின் ஈண்டுக் கூறல் வேண்டா எனின், அன்மொழித் தொகை தொகையாதலுடைமையான் ஆண்டுக்கூறினார்; ஆகு பெயராதலுடைமை பற்றி ஈண்டுக் கூறினார் என்பார். இதனால் அவருக்கு ஆகுபெயரன்மொழித் தொகை வேறுபாடறியப்படாமை காண்க. ஆகுபெயரை லட்சணை, வியங்கியல் என்றும். அன்மொழித் தொகையைப் பகுவிரீகியென்றும் வேறுபடுத்துக் கூறும் வடநூல். இரண்டினையும் ஒன்றென்றல் வடநூலொடு முரணுதலாம் என்க.

வரும் என்ற பெயரெச்சம் முன்னர் என்னும் இடைச்சொற்கொண்டு முடிந்ததுபோலவும் பேசும் நினைகாண் என்னும் வினைச்சொற்கள் தொறும் என்னும் இடைச்சொற்கொண்டு முடிந்தது போலவும் இறுதிவாய் என முடிந்தது என்பது.

வேற்றுமை வழியோடு ஓக்கும் என்றது “அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத்தாகும்” என மகர வீற்று அல் வழி முடிபு கூறிய வழி ‘எல்லாம்’ என்றதனான் இவ் வீற்று அல்வழியில் முடியாதனவெல்லாம் கொள்க எனக்கூறி, வட்டத்தழை வட்டப்பலகை முதலியவற்றையும் எடுத்துக் காட்டுவார்களாதலின் வேற்றுமைக்குக் கூறிய விதிகளாகிய மகரங்கெடுதலும், இயல்பாதலுமாகிய விதிகளைப் பொருத்திவந்தது என்றவாரும்.

பக்கம் 86.

‘முதல்+னகரம்’ என நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகப் புணர்வுழி ‘முதல்’ என்பது ‘சூறுமையும் நெடுமையும் அளவிற்கோடலின், தொடர்மொழி யெல்லாம் தெட்டெழுத்தியல்’ என்னும் விதிப்படி குறிவினைத் தமை காரணமாக தெட்டெழுத்தின் தன்மைபெற்று, ‘நெடியதன் முன்னர் ஓற்று மெய்கெடுதலும்’ என்பதால் ‘ல்’ கெட்டு விதி அகரவீரூய் முடிந்தது.

நச்சினூர்க்கினியர், ‘தம்மியல் கிளப்பின் என்னும் சூத்திரம் மெய்க்கண் உயிர் நின்றவாறு கூறி, அவ்வுயிர் மெய்க்கண்ணேறி உயிர் மெய்யாய் நின்றகாலத்தும் மெய்யாய்ப் பெயர்ப்பெறும் என்கிறது எனக்கூறி, பதினெட்டு மெய்யுந் தம்மைக் கூறுமிடத்து மெய்ம்மயக் கங்கூறிய வகையானன்றி வேண்டியவாறு மயங்கும் என்று கூறின் ‘அவற்றுள் லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்’ என எடுத்துக்காட்டின் அஃதிரு மொழிக் கண்ணது எனமறுக்க’ என இளம்பூரணரையும் மயிலை நாதரையும் மறுப்பர். அது பொருந்தாமையை உளங்கொண்டு “அற்றேல்” எனகர முன்னர் டகரம் மயங்கிய வாறு என்கையெனின் என்ற தடையை எழுப்பி இச்சூத்திரத்திற்கு இதுவே பொருளாதல் உரையாசிரியர் உரையானுணர்சு என்று இம்மறுப்பு எழுந்தது என்க.

பக்கம் 87.

மூன்று + பத்து என நிறுத்தி, 'ஒன்றுமுதல் ஒன்பது' இறுதிமுன்னர், நின்றபத்தன் ஒற்றுக்கெட ஆய்தம், வந்து இடைநிலையும் இயற்கைத்து என்ப' என்ற விதிப்படி பத்தென்பதிலுள்ள 'த்' என்பதைக் கெடுத்து ஆய்தம் பெய்து பஃது என நிறுத்தி 'ஆற னிறுதி அல்வழியான, குற்றியலுகரம் கூறிய இயற்கை' என்பதால் மூன்று என்பதன் கண் உள்ள றுகரத்தைக் கெடுத்து, 'மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல், குறுகும்' என்ற விதிப்படி 'மூன்' என்பதின் முதலெழுத்தை 'மூன்' எனக் குற்றெழுத்தாக்கி, "மூன்றன் ஒற்றே பகாரம் ஆகும்" என்பதால் மூன் என்பதிலுள்ள னகரவொற்றைப் பகர மாக்கி, 'மூப்பஃது' என முடிக்க.

பக்கம் 88.

தொகாநிலை வேற்றுமை என்றது உருபேயன்றிப் பயனும் விரிய நிற்பதாம். வேற்றுமைத்தொகை உருபும் பயனும் தொக்கனவாகிய வேற்றுமைத் தொகைகள். வேற்றுமை இயல்-விரியுங்கால் தொகாநிலை வேற்றுமை இயல்பாக விரியும் என்பது சுவாமிகள் உரை.

சேனாவரையர், வேற்றுமைத் தொகை வேற்றுமை உருபு தொடர்ந்து நின்றபோது எப்பொருள்களை உணர்த்தினவோ அவற்றையே மறைந்தபோதும் உணர்த்தும் என்று உரை கூறுவர். நச்சினுர்க்கினியர் முதலியோரும் அவ் வுருபுகள் தொக்கனவேனும் தொகாது நின்றாற்போல பொருள் உணர்த்தும் என்பார்கள். இங்ஙனமே உவமைத்தொகை முதலியவற்றிற்கும் உரை வகுப்பர்.

இளம்பூரணர் தொகும் ஆற்றலுள்ளன தொகும். அல்லன தொகா. ஆதலின், இவையிவை தொகும்

ஆற்றலுடையன என்பதை விளக்குதற்கு வந்தது இச் சூத்திரம் என்பர்.

பக்கம் 89.

சுவாமிகள் எல்லாத்தொகையும் ஒரு சொல்நடைய என்னும் சூத்திரம் (எச்-இயல்-24) தொகைச்சொற்குப் பொது இலக்கணம் கூறியது. 'வேற்றுமைத்தொகை' என்பது முதல் 'அன்மொழித்தொகையே' என்பது ஈராக உள்ள ஆறு சூத்திரங்களும் அவ்வத்தொகைகளுக்குச் சிறப்பிலக்கணம் கூறியது. அவற்றுள், தொகாநிலை வேற்றுமையின் இயல்பு என்றது ஆருவதன் உருபு ஒழித்த ஏனைய உருபுகளெல்லாம் வினைகொண் டன்றி முடியாத இயல்பை உணர்த்தியதாம் என்பர். இதற்குத் தடையாக நிற்பன கண்ணாற்கொத்தை, குன்றத்துக் கட்குகை முதலாய பெயர்கொண்டு முடிந்தவை. அதற் குச் சுவாமிகள் கூறும் மறுப்பாவது கொத்தைமையை உடையன், குன்றத்துக்கண் இருந்த கூகை, என விரி தலின் அவையும் வினைகொண்டு முடிந்தனவே என்று காரகத்துள் அடக்குவர்.

பக்கம் 90.

நச்சினார்க்கினியர் 'அவ்விரு முதலினுந் தோன்றும்' என்றதற்கு, 'வினைச்சொல்லினும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லினும் பிறந்த செயப்படு பொருளாகிய அவ் விரண்டு காரணத்தின் கண்ணும்' என உரை வகுத்து ஆகுபெயரான் வினை வினைக்குறிப்பு என்பன அம் முதனிலைகளாற் பிறந்த சொற்களை உணர்த்தின எனக் குறிப்பும் எழுதுவர். அதனையே ஈண்டு சுவாமிகள் மறுத்துரைக்கின்றார்கள்.

பக்கம் 91.

வேற்றுமை இயலிற் கூறிய 'வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங்காலை' என்பது பொதுவாக வேற்றுமைத் தொகைகள் விரியும் என்பது கூறியது. எச்சவியலிற் கூறியது உருபும் பயனுமோ - உருபுமட்டுமோ இங்ஙனம் விரியும் என விளக்கிக் கூறியது என இரண்டற்கும் வேறுபாடு தோன்ற உரைப்பர் சுவாமிகள்.

பக்கம் 92.

முடிக்குஞ் சொல்லில் வேற்றுமையின் பொருள் விளங்குகின்றமையால் அதனையே பொருள் என்றார் என்பது சுவாமிகள் கருத்து.

சேனுவரையர் அன்மொழித்தொகைபோல வேற்றுமைத்தொகையும் வேண்டிய சொற்பெய்து விரிக்கப்படும் என்று கூறியதைச் சுவாமிகள் இயைபின்மையும், தன்னைப் பற்றுதல் என்னும் குற்றம் தங்குதலும் காட்டி மறுப்பர்.

பக்கம் 93 - 96.

ஆன்ம + ஆஸ்ரயம் - தன்னைப்பற்றுதல்.

இதர + இதர + ஆஸ்ரயம் - ஒன்றனை ஒன்று பற்றுதல்.

எச்சஇயலுள் சொல்லப்படும் வேற்றுமைத்தொகையில் வேற்றுமையுருபு தொகுமாறு "பிறிது பிறிது ஏற்றலும்" என்ற சூத்திரத்தில் உருபு தொகவருதலும் என்ற பகுதியானும், "ஐயங்கண்ணும்" என்னும் சூத்திரத்து இரண்டும் ஏழும் ஒழிந்த ஏனைய வேற்றுமைக்கண் இறுதிக்கண் தொகும் என்ற பகுதியானும் உணர்த்தப்பட்டன என்பது இளம்பூரணர் முதலிய ஏனையோர் கருத்து. சூத்திரக்கிடக்கை முறையைக்

கொண்டும் அங்ஙனம் பொருள் கோடலான் வரும் வழக்காறின்மை, முரண்பாடு, கூறியது கூறல், முதலிய குற்றங்கள் அமைதலை எடுத்துக்காட்டி மறுப்பது இப்பகுதி.

பக்கம் 97.

உருபு தொக்கனவும் தொகையென்பார் கூற்றை மறுக்க, வினையொடு முடிதலின் இன்றியமையாமையை விளக்க எழுந்த ஆய்வுப் பகுதியிது.

பக்கம் 98.

உபசர்க்கம். துணைச்சொல். யோகவிபாகம். கூட்டிப் பிரித்தல். இது நூற்புணர்ப்பு வகையுள் ஒன்று.

என்ப என்பது - அகராற்று அஃறிணைப் பன்மைச் சொல்லாகவும், பகரவீற்று பலரறி சொல்லாகவும் வருங்கால் உளதாம் வேறுபாட்டை விளக்குவது இப்பகுதி.

பக்கம் 99.

என்ப என்பது எதிர்காலவினை. தொல்லாசிரியர் கூறியதை இறந்த காலத்தாற் கூறுது, எதிர்காலத்தாற் கூறியதைப் பற்றிய முடிவாமாறு இது. யாறு ஒழுகிறது, மலை நிற்கிறது என்பன. முந்நிலைக் காலமுந் தோன்றும் இயற்கையவாகவின் வடமொழி மதம்பற்றிக் கூறப்பட்டதாயினும், எதிர்காலத்திலும் நிலைபேறுடைமை அறியவாராமையின் என்ப என எதிர்காலத்தாற் சொல்லுதலே தமிழ்நடை என்பது விளக்கியவாறு.

பக்கம் 100.

நிலையாத்தொடர்—தழாஅத்தொடர். இதனை நிலையாத்தொடர் என்றது பொருள் தொடர்ந்து நின்றலின்றிப் பிளவுபடுதலால் என்க.

என்ப சார்ந்து என்பது:- என்ப என்பது அகர வீற்று நிலைமொழியாதலின் தம்முன் வல்லினம் வர. “உயிரீருகிய உயர்திணைப்பெயரும், புள்ளியிறுதி உயர் திணைப்பெயரும், எல்லாவழியும் இயல்பென மொழிப” என்னுஞ் சூத்திரத்து மொழிப என்ற இலேசானே, தழுவு தொடர்க்குச் சொல்லிய விதி இதற்கும் ஏற்பு டைத்தாகி இயல்பாயிற்று.

இவை சார்ந்துவரும் என சார்ச்சிக்குச் செயப்படு பொருள் தோன்றக்கூடுது சார்ந்து என வாளா கூறியது மொழிமரபின்கண் “குற்றியலிகரம்” என்பன முதலிய சூத்திரங்களான் மொழிமரபு பெறப்பட்டமையான் என்க.

பக்கம் 101.

மரபின் மூன்று என்பதில் இன்சாரியை. மெல்லெழுத்து மிகும்வழி. (தொ. மர. 15) என்னும் சூத்திரத்து “சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலும் மெய் பெறக்கிளந்து பொருள் வரைந்திசைக்கும், ஐகார வேற்றுமைத்திரிபென மொழிப” என்றதில் மெய்பெற என்ற இலேசானே மரபினையுடைய மூன்று என உருபும் பயனும் விரிந்து நில்லாது மரபின் மூன்று எனத் தன்னுருபு நிலையாது வந்தது.

பக்கம் 104.

பிரகிருதி - இயல்பின் நிற்பது. பிரத்தியயம் - பால், எண், இடம், காலம், பொருள் இவற்றான் பிரகிருதியை வேறுபடுக்கும் இடைச்சொற்கள். பிராதிபதிகம் - வேற்றுமையுருபு முதலிய ஒன்றையும்ஏலாது. அவற்றை ஏற்கும் நிலையில் தனித்துநிற்கும் பெயர்ச்சொல் பொருளொடு கூடியும் வினைச்சொல்லன்றி விசுதி முதலிய

வற்றை ஏலாது நிற்பது. பிராதிபதிகம் என்னும் கருத்துடைய “அர்த்தவது அதாது” அப்ரத்தியயமாகித் திருத்தக நிற்பது பிராதிபதிகம்” என்னும் பிரயோக விவேக உரைச்சூத்திரத்தானும் அறிக. அர்த்தவது ... பிராதிபதிகம் என்பது வரையிலுள்ள பகுதி பாணினீய சூத்திரம். தாது - வினைப்பகுதி. தத்திதம் - பெயர்ச் சொல்லின் பொருள்பட வரும் விசுதி. திங் - வினை முற்று விசுதி. இது தி என்னும் ஒருமை விசுதியும் அங் என்னும் பன்மை விசுதியும் கூட்டி அமைத்த குறியீட்டுத் தொகுப்புப் பெயர் திங் - என்பது.

சுப் என்பது முதல்வேற்றுமை ஒருமை உருபாகிய சு என்பதில் தொடங்கி, ஏழாம் வேற்றுமைப் பன்மையுருபாகிய சுப் என்பதுவரையுள்ள இருபத்தொருவேற்றுமையுருபுகளின் தொகுப்பால் உண்டாகிய பெயர்.

விகரணி - பெயர்வினைகளின் பொருளைக் காலத் தொடும், பொருளொடும் கூட்டி வேறுபடுத்துவது.

பக்கம் 105

மூன்று - எண்ணுகுபெயர்.

பக்கம் 107.

நான்மரபில் இன்ன எழுத்தின் பின் இன்ன எழுத்து அமைந்தது எனல் எழுத்துக்களின் பகையும் நட்பும் நோக்கிக் கூறியதாம்.

பிறப்பியலில் கூறியது இனம் பற்றி என்க.

ஓதரிய வாய்மைச் சிவாகமங் கட்கெலாம்
 உற்றபே ராகரமதாய்
 ஓங்குதிரு வாவடு துறைப்பதியில் அற்புதத்
 தொருவடிவு கொண்டருளியே
 பேதமுறு சமயவா திகளுள மயக்கைப்
 பெயர்க்கும்ரச குளிகையாகிப்
 பிரியமுட னேவத் தடுத்தவர்க் கின்பப்
 பெருங்கருணை மேருவாகி
 ஆதரித் தடியேங்கள் உண்ணத் தெவிட்டாத
 அமிர்தசா கரமாகியே
 அழகுபொலி கலைசைச் சிதம்பரே சுரரடிக்
 கதிமதுர கவிதைமாரி
 மாதவர் வழுத்தப் பொழிந்தருளி யென்றுமவர்
 மன்னிவளர் சந்நிதியிலோர்
 மணிவிளக் கென வளர் சிவஞான மாதவன்
 மலர்ப்பதம் வணங்குவாமே.

. — தொட்டிக்கலை ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமுனிவர்.

